

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 24

Ple del Parlament

Sessió 16, primera reunió, dimarts 28 de gener de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	5
Debat sobre la prevenció i la gestió de les emergències davant els efectes del canvi climàtic 255-00004/15	5
Interpel·lació al Govern sobre la posició i les actuacions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior davant el retrocés de la democràcia i de la garantia de drets al món 300-00068/15	45
Interpel·lació al Govern sobre els drets lingüístics 300-00063/15	54

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 16.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/2014, de 10 de juny, de modificació de la Llei 2/1989, de 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (tram. 202-00012/15 i 202-00014/15). Grup Parlamentari Comuns i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única.
4. Decret llei 11/2024, de 17 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària, d'increment de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya i de mesures en l'àmbit de les prestacions socials (tram. 203-00005/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
5. Decret llei 12/2024, de 23 de desembre, pel qual es modifica l'article 29 bis del text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre (tram. 203-00006/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
6. Debat sobre la prevenció i la gestió de les emergències davant els efectes del canvi climàtic (tram. 255-00004/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
7. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2025 (tram. 230-00001/15). Mesa Ampliada. Debat i votació.
8. Projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2025 (tram. 230-00002/15). Mesa Ampliada. Debat i votació.
9. Proposta de modificació de la Resolució 6/XV, de creació de comissions parlamentàries, amb relació a la Comissió de Polítiques de Joventut (tram. 252-00003/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la posició i les actuacions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior davant el retrocés de la democràcia i de la garantia de drets al món (tram. 300-00068/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els drets lingüístics (tram. 300-00063/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (tram. 300-00065/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'increment de les violacions a Catalunya (tram. 300-00062/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la situació del transport públic (tram. 300-00064/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les infraestructures a la vegueria del Penedès (tram. 300-00066/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre el nou protocol d'activitats preventives i de promoció de la salut a l'edat pediàtrica (tram. 300-00061/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la fauna cinegètica i les accions previstes per a fer-hi front (tram. 300-00060/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic (tram. 300-00067/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

19. Interpel·lació al Govern sobre l'Administració de justícia a Catalunya (tram. 300-00069/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les associacions i els centres de culte vinculats a processos de radicalització (tram. 302-00041/15). Grup Mixt. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'equiparació salarial (tram. 302-00042/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 302-00046/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una educació pública, de qualitat i en català (tram. 302-00043/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00044/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa de la pesca catalana (tram. 302-00045/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00047/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats del Departament de Salut per al 2025 (tram. 302-00048/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i una diputada han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, i la diputada Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot al diputat Albert Batet i Canadell. El diputat David Pérez Ibáñez, al qual tornem a desitjar una ràpida recuperació, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot a la diputada Elena Díaz Torrevejo. Aprofito també per donar la benvinguda de nou a la diputada Lluïsa Llop Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, i en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de cinquanta-una víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Finalment, els recordo que el protocol de dol contra les violències masclistes també ens encomana que en la primera sessió plenària de l'any recordem les dones assassinades durant l'any anterior, amb la voluntat de fer visible aquesta forma de violència. Permetin-me, doncs, recordar que van ser dinou les víctimes de l'any 2024. Aquests dinou feminicidis comesos l'any passat demostren com les violències contra les dones continuen, malauradament, arrelades a la societat, i hem de reforçar les polítiques i accions per conscienciar, prevenir i educar per erradicar-les definitivament.

Debat sobre la prevenció i la gestió de les emergències davant els efectes del canvi climàtic

255-00004/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat sobre la prevenció i la gestió de les emergències davant dels efectes del canvi climàtic. D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la mateixa Junta de Portaveus. Atès que és un debat a iniciativa del Grup Parlamentari de Junts, intervindrà, en primer lloc, el grup parlamentari proposant per un temps màxim de cinc minuts. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia a tots i a totes. Bona tarda... (*L'oradorriu.*) Bona tarda. Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia, molt bona tarda a tothom.

Celebrem el primer Ple de l'any i el primer Ple monogràfic de la legislatura. I ho fem a petició de Junts, de Junts per Catalunya, amb un tema de màxima importància per posar damunt la taula la necessitat d'actualitzar i reforçar amb mentalitat d'estat la prevenció i la gestió d'emergències a Catalunya.

Demà farà exactament tres mesos d'aquell 29 d'octubre en què va començar el tràgic episodi de la dana al País Valencià: 224 víctimes mortals, tres persones que encara estan desaparegudes, danys materials devastadors. Famílies que ho han perdut tot i que, sobretot, també han perdut la confiança en les institucions. Quan les institucions no responen de manera efectiva en situacions d'emergència, aquestes institucions entren en fallida. I això és el que ha passat al País Valencià: l'Estat espanyol i els poders autonòmics han fet fallida. I això és el que pot passar a Catalunya, president, si no es fa la feina.

I, en aquest sentit, volem fer tres consideracions inicials. Primera: no es pot governar l'executiu d'esquena al legislatiu; s'ha d'escoltar. Governos dèbils com el que vostè presideix necessiten debats tan importants com aquest en el Parlament per afrontar qüestions cabdals de país. Segona: avui, que és el Dia Mundial de l'Acció enfront de l'Escalfament Terrestre, les administracions, totes, han d'afrontar el repte sobre el canvi climàtic. Les administracions que no s'actualitzin..., ho patiran directament els seus ciutadans. I tercera: a Catalunya disposem d'un sistema d'emergències robust i que, davant de qualsevol circumstància, sempre ha estat a l'altura. Una eina d'estat que tots els governs, fins a dia d'avui, han enfortit sense excepcions. Des de la Mancomunitat de Catalunya, hi ha hagut un compromís continuat per oferir un model propi d'excel·lència en la gestió de les emergències. Per això, amb aquesta mentalitat d'estat, Junts per Catalunya hem presentat i hem registrat el substitut d'aquest Ple monogràfic.

És més necessari que mai per actualitzar i reforçar les polítiques de prevenció i de gestió de les emergències d'acord amb els paràmetres del segle XXI, per fer front als reptes i les realitats actuals. Perquè en l'últim episodi de la dana a Catalunya vam veure ineficiències polítiques per part també del seu Govern, president Illa. Per exemple, es van confinar territoris on no va ploure i, en canvi, no es van confinar territoris que després es van inundar. O estem a principis d'any i no tenim notícies que els Mossos assumeixin la seguretat en ports i aeroports, tal com vostè s'hi va comprometre. President, calen certeses i no anuncis.

I, tercer, vostè va obrir primer el 112 als policies espanyols que no pas als ajuntaments i a les policies locals. Veiem que aquests últims dies han rectificat.

En tot cas, en aquest Ple monogràfic, Junts proposem mesures que el diputat Josep Rius després explicarà amb més detall i que tenen un mateix comú denominador. Primer, confiança plena en tots els professionals i els voluntaris –alguns avui ens acompanyen. Tenim grans professionals a Catalunya. Segon, concertació amb els ajuntaments i el món local. I, tercer, consens amb tots els actors econòmics.

I, finalment, i potser el més important, president, respectar i reforçar la sobirania de Catalunya. Tenim competències en aquesta matèria i les hem de defensar davant dels eventuais intents de recentralització per part de l'Estat espanyol i de vostès mateixos, que ho porten a l'ADN.

Junts actuem amb mentalitat d'estat, liderant i fent la feina que el Govern no fa, o que fa arrossegant els peus. En aquest sentit, esperem que aquest Ple monogràfic que ara iniciem sigui un debat serè, propositiu, responsable i ambiciós pel bé de tots els ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per part del Govern, té la paraula, en primer lloc, el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt bona tarda, molt honorable president del Parlament. Conselleres, consellers, diputats i diputades... Comparec per cinquena vegada davant d'aquesta cambra des de que vaig assumir la presidència de la Generalitat. Les quatre primeres, com vostès deuen recordar, per rendir compte de la composició del Govern de Catalunya; per atendre el debat d'orientació política general; per rendir compte de la resposta del Govern de Catalunya als efectes de la dana, i sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública.

En aquesta ocasió, intervinc en aquest Ple específic sobre emergències a petició al Ple del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, abans que faci la intervenció la consellera Parlon amb tots els detalls corresponents a l'àmbit d'emergències.

He volgut iniciar personalment el debat perquè la protecció i la seguretat dels catalans i de les catalanes és una política fonamental i transversal de tot el Govern. Espero i desitjo que aquest Ple específic es tradueixi en les millors propostes i les millors polítiques públiques per tal que tothom puguem contribuir a millorar la gestió d'emergències i la política de protecció dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En aquest sentit, vull començar felicitant els cossos de seguretat per les darreres actuacions contra el tràfic de drogues que s'han produït, que s'han dut a terme a Catalunya: al port de Barcelona, a l'aeroport i a Cambrils, i que han implicat també investigacions conjuntes amb la policia australiana.

No permetrem que a Catalunya actuïn les xarxes internacionals de tràfic de drogues. Som i serem implacables. Mossos i la resta de policies estan fent una bona feina. A Catalunya, senyores diputades i diputats, no hi ha impunitat. A Catalunya, senyores diputades i diputats, qui la fa la paga.

La dana que hem patit aquest passat novembre o la recent borrasca Herminia ens han deixat ben clar que cal preparar-nos per als efectes del canvi climàtic. No els podem negar. Es repetiran episodis climàtics extrems. La ciutadania n'ha patit les conseqüències, i és ben lògica la seva preocupació.

El passat 28 d'octubre es va crear el Comitè de Seguretat Nacional per reunir-se un cop al mes al màxim nivell i cada quinze dies fer-ho a nivell tècnic. A més, des del Govern portem una dotzena de reunions transversals i sectorials des de la dana, amb Protecció Civil, incendis i salvament, i a nivell intern per preparar-nos més i preparar-nos millor.

Com ho estem fent? En primer lloc, més servidors públics, amb més suport; aquells que desenvolupen responsabilitats en matèria de protecció civil i emergències –Mossos d'Esquadra, bombers, policies locals, sanitaris, agents rurals–, però també el conjunt de servidors públics de Catalunya –mestres, personal que treballa a l'Administració de Justícia, funcionaris públics, servidors públics, administradors, administracions locals.

Tenim l'horitzó i el compromís de proporcionar al Cos de Mossos d'Esquadra, Protecció Civil i bombers tots els recursos necessaris perquè puguin fer la seva feina: recursos econòmics, recursos humans, recursos materials i recursos tecnològics. No ens conformem amb augmentar el nombre de servidors públics; volem que puguin treballar en tot allò que necessitin per afrontar els reptes d'avui i de demà.

En segon lloc, més col·laboració entre administracions. No hi ha altra manera de gestionar els moments d'emergència. Col·laborar i no confrontar és la clau quan es tracta d'activar plans amb màxima precaució, transparència i eficàcia; amb el Govern d'Espanya i amb la resta d'administracions de Catalunya, especialment amb el món local, facilitant eines per tal que els municipis tinguin capacitat per respondre a situacions crítiques, principalment destinant fins a 20 milions d'euros per ajudar els municipis a elaborar els plans de protecció civil.

Aquesta col·laboració també és vital entre cossos i forces de seguretat. Mentre jo sigui president no permetré que la manca de coordinació entre cossos i forces de seguretat posi en risc la seguretat dels ciutadans de Catalunya.

En tercer lloc, més capacitat per anticipar-nos. Hem de redoblar esforços en l'àmbit del coneixement i de la prevenció del risc, juntament amb capacitar els equips d'intervenció per oferir una resposta efectiva i planificar infraestructures resilients.

Aquesta és la millor manera d'anticipar-se a una emergència, i quan aquesta es produeix cal actuar com toca: mobilitzant recursos humans, materials i financers cap a les zones potencialment afectades; reforçar els sistemes d'alerta a la població, que permetin a la ciutadania autoprotegir-se amb temps suficient, i garantir el desplegament dels òrgans de coordinació i gestió d'informació previstos en els corresponents plans, amb absoluta transparència abans i després dels danys, donant tot el suport econòmic i atenció necessària a la població.

I, en quart lloc, més autoexigència per arribar a acords. És fonamental que el conjunt de forces polítiques sortim del Ple d'avui amb acords sobre com poder fer les coses encara millor quan es tracta de garantir la protecció i seguretat de tothom, perquè està a la base de la llibertat i de la igualtat.

Donem una lliçó de serenitat en aquests temps de soroll i siguem autoexigents perquè puguem tenir més servidors públics per protegir-nos, més coordinats i amb més recursos. Perquè els representants públics hem de fer el que ens toca, que no és altra cosa que solucionar problemes i no generar-los, per estar a l'alçada del que ens demanen a peu de carrer i poder fer front als grans reptes de seguretat i emergències d'avui i de demà.

Per tant, senyores i senyors diputats, la crisi climàtica avui ja no es pot negar –espero que ningú la negui–, una crisi que representa desafiaments en forma d'inundacions o incendis forestals. En aquest sentit, a continuació, la consellera Parlon, en nom del Govern, els explicarà com aquests desafiaments impliquen millorar la

cultura, com deia, de l'autoprotecció i la prevenció i disposar d'elements i protocols que actuïn eficientment en la postemergència o en la recuperació social i territorial. Aquesta és una tasca que el Govern té encomanada als cossos d'emergència, que actuen des del Departament d'Interior, però també una feina transversal de tots i cadascun dels departaments del Govern.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Tot seguit, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bona tarda a tothom, president, president de la Mesa del Parlament, diputats, diputades, consellers i conselleres. Una salutació també a les persones que ens acompanyen en el públic que, especialment, van treballar de manera incansable durant tot el període de la gestió de la dana aquí a Catalunya, amb un impacte, evidentment, molt menor del que va tenir, malauradament, al País Valencià, però sí que van treballar de manera directa en activar tot el nostre sistema de protecció civil, que, com deia fa un moment el president, és robust –també ho deia el diputat de Junts–, és un sistema robust, que permet donar una resposta integral a les diferents fases d'una emergència.

Tenim la directora, en aquest cas, de Protecció Civil, que ens acompanya; també el secretari general del departament, la directora del Meteocat i tot l'equip, en aquest cas, de l'àmbit d'Interior i Seguretat Pública, que han treballat, com deia, de valent no només per fer una bona gestió de l'emergència en el moment donat, sinó també per millorar, en aquest cas, el model de protecció civil del qual es dota el nostre país.

També vull agrair al Grup de Junts que hagi proposat la celebració d'aquest Ple monogràfic. Crec que és important que abordem aquests debats també des de la serenitat del temps que ha passat, perquè és veritat que podríem pensar que queda una mica extemporani, perquè ja han passat, doncs, uns mesos de la situació de la dana aquí a Catalunya i al País Valencià, però crec que és un bon moment perquè el puguem abordar també des de la serenitat del conjunt d'aportacions que farem tots els grups que estem aquí representats, amb la serenitat d'un debat com és el que mereixen les qüestions vinculades a les emergències.

No se'ns escapa que la protecció civil... Catalunya té un model de protecció civil que és sòlid, que, a més a més, emana de la pròpia llei de protecció civil, amb les competències clarament definides. La protecció civil són totes aquelles accions que estan destinades a protegir les persones, els béns i el medi natural davant d'aquelles diferents situacions de risc, risc greu, que afecten col·lectivament la població i que, a més a més, generen situacions moltes vegades, malauradament, doncs, catastròfiques, i també lo que s'anomena, des del punt de vista de la pròpia llei..., les anomenades «calamitats públiques».

Davant d'això, el sistema, el nostre sistema, disposa de tota una sèrie de mecanismes, de plans específics que s'activen d'acord amb les diferents característiques que pot tenir una emergència –tots vostès pensen, per lo recent que va ser, en el cas de la dana–, o que van activar el pla Inuncat, amb les seves diferents fases. Aquesta activació del pla Inuncat, del pla Infocat, del Neucat, també de l'específic per risc químic que tenim per al conjunt de Catalunya, i especialment per al territori de Tarragona, el Plaseqta, permet articular tots els mecanismes de què disposem des de l'àmbit del Departament d'Interior i Seguretat Pública: equips d'emergència, atenció per part dels bombers, l'activació del pla, la coordinació de tots els actors que formen part del comitè assessor i del comitè tècnic, que permet fer front a l'emergència. De quina manera? Doncs evitant tot el que podrien ser els riscos majors.

Aquesta activació requereix una molt bona coordinació de tots els cossos de seguretat que hi participen, que hi treballen, que coordinen; un cos operatiu ben de-

finít, que va actualitzant les diferents fases per les quals passen els plans, i sobretot requereix capacitat de previsió, prevenció, operativa i resolució de l'emergència, que és, en definitiva, el que ens permet fer els plans, o els respectius plans que hem d'activar.

Què succeeix a dia d'avui? L'impacte dels fenòmens climàtics, que tenen unes derivades que podríem dir que són extremes quan es manifesten fora de l'estacionalitat, és a dir, tenim fenòmens que succeeixen... Doncs pluges torrencials, te les pots trobar a l'estiu, a la tardor, a l'hivern... És a dir, situacions que fan difícil que, amb els mecanismes habituals de prevenció dels fenòmens, moltes vegades puguem encertar allò amb un nivell de rigidesa quant a la probabilitat d'1/1.

Què vull dir amb això? Doncs, per exemple, el que deia el diputat Batet: «Vostès van fer restriccions de la mobilitat en algunes zones en les que no va ploure i en d'altres va ploure molt i no hi havia la restricció.» Doncs això és fruit de que, malauradament, els mecanismes que a dia d'avui tenim per fer la predicció exacta i la multiplicitat d'un fenomen com era el cas de la dana –que ens ocupava en concret amb relació a la qüestió que vostè comentava– feien inviable poder, a vegades, activar tot el sistema de restriccions de mobilitat amb la predicció 1/10, i, per tant, tenir els llocs on sí que podies predir a la perfecció que plouria, i encertaves –i la restricció va funcionar bé–, i d'altres, com va ser el cas de la comarca del Baix Llobregat, on aquesta predicció no la teníem exacta per prendre les mesures de forma anticipada.

Ara bé –i això ens ho recorda molt bé el director del Servei Català de Trànsit, el senyor Ramon Lamiel, que crec que també ens acompanya avui aquí–, gràcies a les restriccions que teníem a Terres de l'Ebre, un total de 300.000 vehicles no van entrar a Barcelona i, per tant, van evitar que es collapsés la C-32 –dos vehicles, només, se'ns van quedar aturats.

Per tant, què hem de fer davant d'aquesta situació? Prendre mesures de caràcter proteccionista. La manca de rigor que ens donen, en aquest cas, els mecanismes predictius a dia d'avui... I estem treballant en millorar la capacitat de predicció creuant diferents variables per poder encertar el màxim possible en la predicció, per una banda, i, per altra banda, articulant tots els serveis de cultura preventiva, perquè, en definitiva, el Ple d'avui ha de ser un ple que ens permeti, sota el nostre punt de vista, sota el punt de vista del Govern, reforçar totes aquelles propostes que vagin en la línia i en la direcció de fer més forta la cultura preventiva del nostre país i articular-ho a partir de tota una sèrie de propostes, de mesures que es despleguen, com no pot ser d'una altra manera, amb la col·laboració del territori, i especialment dels ajuntaments i dels municipis, que també són corresponsables d'articular de la millor manera possible, amb aquesta previsió de mitjans i amb aquesta capacitat de reacció davant les diferents emergències que ens podem trobar.

En aquesta línia, com us deia, lo que hem d'intentar és millorar la capacitat d'anticipació davant d'alguns fenòmens, millorar la capacitat predictiva. I això no l'hi podem exigir exclusivament a la directora del Meteocat –que avui ens acompanya aquí i que va fer una feina molt bona durant els dies de la dana i que l'hi vull reconèixer en nom de tot el departament–, no només l'hi podem exigir a ella i a tot el seu equip, sinó que requerim millorar la coordinació dels elements de predicció incorporant noves variables: els bessons digitals, que permeten comparar etapes en les quals s'han produït al llarg dels anys fenòmens d'aquestes característiques que han afectat el territori, i, en aquesta línia, millorar la capacitat predictiva del sistema.

Per altra banda, ens podem trobar amb determinades situacions en què el sistema d'emergències, tot i que dona la millor resposta possible, com que els fenòmens es repliquen de manera simultània en diferents llocs..., doncs podem tenir la percepció que en segons quins moments el sistema pot col·lapsar, perquè has de donar una resposta immediata i multiplicada a diferents circumstàncies que es produeixen alhora. Per això és tan important articular tota una estratègia de prevenció i de cultura de l'autoprotecció.

En aquesta línia, arran de les reunions que abans apuntava el president que s'han fet després de la gestió de la dana –els comitès d'avaluació i altres–, què hem apuntat? Doncs que és molt important treballar de la mà del Departament d'Educació, perquè quan has d'activar un pla en la fase d'alerta o, fins i tot, d'emergència... Perquè nosaltres, en el cas de la dana, no vam passar de la fase d'alerta. Imagineu que activem la fase d'emergència. Les respostes han d'estar molt rodades, molt assajades.

Per tant, algunes de les propostes que orienten part de les millores o del recorregut de millora que tenim passen per aquesta cultura de l'autoprotecció, per aquesta coordinació amb els centres escolars, amb els centres on tenim la població vulnerable, com poden ser les persones grans, com poden ser les escoles bressol; poder fer els assajos, poder fer tot lo que té a veure amb la part pròpiament de lo que serien els simulacres. Per exemple, en el cas del Plaseqta, fem simulacres habitualment en les zones que poden estar afectades –en vam fer un, si no vaig errada, el 4 de desembre–, molt orientats a poder articular tota una estratègia de simulació per estar amants a com ens hauríem de comportar en una situació d'aquestes característiques. Perquè no oblidem que, en definitiva, la finalitat última, en aquest cas, del model de protecció civil del nostre país és preservar la vida i ajudar la gent a que sigui capaç d'autoprotegir-se davant d'una situació de risc, que, com comentaven, doncs, pot estar molt condicionada, malauradament, per la qüestió de l'emergència.

Per tant, podem concloure, doncs, que tenim diferents línies de treball, amb les quals estem formulant tota una sèrie de propostes per a la millora. Totes les que tenen a veure, per exemple, amb la fase de prevenció, com us comentava: la cultura de l'autoprotecció, la major coordinació amb els diferents departaments per incidir en el territori sobre com es despleguen els plans municipals. Penseu que el 5 de novembre, arran de l'encàrrec que ens va fer el president de la Generalitat de reforçar i millorar la robustesa del model de protecció civil, vam aprovar incorporar nous recursos a la Direcció General de Protecció Civil, per una banda, per poder elaborar els Duprocim dels ajuntaments, que és obligatori que els tinguin.

Evidentment, aquests documents han de tenir presents les singularitats del territori, no es poden fer tots els documents iguals; són documents que han de tenir presents quines són les característiques del territori davant dels diferents fenòmens. I, evidentment, molts ajuntaments no tenen la capacitat de tenir un tècnic, una tècnica de protecció civil estable en el departament que s'encarregui de la qüestió, donada la grandària. I, per tant, aquí també hi ha una estratègia de redimensionament dels equips de protecció civil, que han de treballar reforçant l'estratègia dels ajuntaments i, sobretot, la implementació d'aquests plans i dels simulacres vinculats a aquests plans.

Aquest és un dels aspectes que creiem que és molt important poder tenir en compte de cara a reforçar el múscul i també, doncs, poder treballar de manera més eficient en el territori quan hem d'activar un pla en fase d'alerta o d'emergència, no? La importància de treballar de la mà dels ajuntaments, treballar per una cultura de la prevenció i de l'autoprotecció i, sobretot, potenciar un dels elements que per nosaltres, quan hem fet tota l'anàlisi de què funciona, què és positiu del sistema, què cal reforçar..., és el sistema de les ES-Alert.

A Catalunya vam posar en marxa el sistema de les ES-Alert, que ens permet avisar la població en temps raonable perquè pugui autoprotegir-se davant de qualsevol de les circumstàncies en les quals la seva vida perilla en una situació de necessitat d'activació d'un pla de protecció civil. I aquest és un dels mecanismes que el sistema té, que és robust, que funciona. La ciutadania funciona, i està claríssim que quan rep una alerta de protecció civil a la pantalla del telèfon mòbil sap que s'ha d'autoprotegir d'una determinada situació que amenaça, doncs, la seva integritat personal.

A part d'això, de tot lo que té a veure amb lo que seria la part de prevenció i d'actuació, imagineu-vos que tenim una emergència en la qual has de procedir a fer tota una sèrie d'activitats de rescat. Aquí el Cos de Bombers hi juga un paper molt im-

portant i, per tant, des del punt de vista de la millora de l'operativa, també des de la direcció general de bombers i salvament, s'ha fet tot un protocol que millora lo que seria la tasca, en aquest cas, de rescat i d'acompanyament en moltes de les situacions que es donen en una situació complexa.

Pensem que el fenomen..., quan ja deia que marxava –si recordem la dana–, aquella nit, el que va dir que plouria entre les quatre i sis de la tarda ho va ploure a última hora de la nit. I recordo perfectament que bombers estava fent alguns rescats de persones que havien quedat aïllades en alguns dels pobles del sud de Catalunya, i això provocava una intervenció immediata i operativa que, evidentment, s'ha de nodrir a les prèvies d'intervenir amb una prospecció i coneixement del terreny per donar la millor resposta. I en aquesta línia també s'està treballant de manera clara.

Un dels aspectes que incorporarem, després d'aquest treball que s'ha fet com a millora de la resposta del sistema, té a veure especialment amb la fase de recuperació, tot lo que té a veure amb la postemergència, de quina manera disposem del catàleg de mitjans i recursos per poder articular tots els mecanismes necessaris per donar una acollida adequada a aquelles persones fins que puguin, per exemple, normalitzar la seva vida quotidiana.

No ens hem trobat aquí amb una situació com la que va passar al País Valencià, però si ens hi trobéssim, hem de tenir la capacitat d'articular tot aquest catàleg de mitjans i de recursos per donar la resposta adequada. Així com també, amb lo que té a veure amb la fase pròpiament de reconstrucció i de recuperació, disposar del que seria una operativa avançada per part del Cos de Bombers que pugui operativitzar tota la intervenció i que hi hagi, en aquest cas, un comandament únic perquè totes les associacions de voluntariat, entre elles les ADF –a les quals també agraeixo la feina que van fer aquí a Catalunya i especialment desplaçades moltes d'elles al País Valencià–, puguin respondre fent allò que es necessita en el marc de l'emergència, que aquest és un factor que és molt important a l'hora de donar aquesta millor resposta.

Per altra banda, a partir d'aquesta tasca, s'ha d'articular un treball transversal, i aquesta és la integralitat que el sistema ha de tenir. Integralitat que porta implícit, doncs, el sistema d'ajuts que s'han de donar, en molts casos, per atendre aquesta reconstrucció; els serveis educatius, socials, col·laterals que s'han d'articular i que han d'estar clarament previstos en tot el que té a veure amb lo que seria la resposta postemergència.

La conclusió que en podem extreure és que tenim un sistema que és robust, un sistema que funciona bé, un sistema que requereix reforçar els mitjans tant humans com tècnics en alguns aspectes. Per exemple, el desplegament en dos anys dels Duprocim i dels plans de protecció civil requerirà aquest dimensionament adequat de la plantilla de Protecció Civil per fer l'acompanyament, per donar el suport. Necessitem desplegar una estratègia de la mà del món local, orientada especialment a millorar tot lo que té a veure amb la cultura preventiva i amb la cultura d'autoprotecció.

Ja he dit, resumint, que en aquest cas Educació, tot lo que té a veure amb els serveis d'atenció especialitzada als col·lectius vulnerables hi juga un paper important. Tot el que també té a veure, i no podem deixar de banda..., que és la incorporació dels elements vinculats amb l'enginyeria civil per a totes les noves construccions que fem o que en aquelles que ja estan en zones inundables puguem donar una resposta preventiva davant de fenòmens vinculats, per exemple, com és el cas de la dana. Pensem en les basses de laminació que han d'acompanyar qualsevol infraestructura que es desplegui en aquelles zones en les quals tenim les problemàtiques vinculades en el cas de ser terrenys de caràcter inundable.

Millora en aquest cas de tot el que té a veure amb la fase de postemergència, acompanyament en els plans de protecció del conjunt de ciutats, pobles i viles de Catalunya perquè puguin desplegar de manera clara aquesta estratègia, i transversa-

litat en el conjunt dels departaments per donar la millor resposta en la postemergència, catalogant tots els mitjans i recursos que tenim a l'abast.

El sistema funciona. El sistema funciona bé. Hi ha recorregut de millora, òbviament. Des del departament s'ha fet una anàlisi en profunditat d'aquells aspectes que són millorables, especialment en tot el que té a veure, com he explicat, amb la cultura de la prevenció i amb la coordinació en el cas de l'emergència; la coordinació operativa en la situació d'emergència i de postemergència, en lo que anomenaríem «primera fase de reconstrucció».

Esperem que aquest Ple serveixi per reforçar tota l'estratègia de protecció civil que té el nostre país, especialment en la línia de la cultura preventiva i d'aquelles propostes que de ben segur ens ajudaran a millorar i a madurar el nostre sistema per ser capaços de donar aquesta millor resposta en les tres fases fonamentals. La prèvia, que és la de prevenció, la de la cultura de la protecció civil, la dels simulacres; la de l'emergència, coordinant de la millor manera possible tots els recursos dels quals disposem, amb un comandament únic per donar la millor atenció depenent de les característiques de l'emergència que estem abordant, i la fase de reconstrucció, amb el millor catàleg de serveis i una operativa també centralitzada que permeti articular tots els recursos necessaris per atendre de la millor manera possible el conjunt de la població afectada.

Moltes gràcies, i espero que aquest Ple sigui profitós i ens ajudi a fer encara més robust i més sòlid el nostre sistema de protecció civil i d'emergències.

El president

Gràcies, honorable consellera. A continuació, prosseguim el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per tal de fixar el seu posicionament, per un temps màxim de quinze minuts per a cada grup. En primer terme, té la paraula, doncs, el portaveu del Grup Parlamentari de Junts, el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president Rull. President de la Generalitat, membres del Govern... Aprofito també per saludar tots els representants dels serveis d'emergències i autoritats que estan avui presents. Molt bon dia a tots i a totes.

Catalunya viu una de les etapes més grises pel que fa al seu autogovern, amb una Generalitat supeditada a Madrid i sense cap altre projecte que gestionar el dia a dia. Tenim un govern dèbil, sense pressupostos i recolzat per una majoria inestable que va néixer de la por a una repetició electoral. Els tres partits de la investidura van pactar per evitar una segona volta a les urnes, però es van oblidar de pactar un projecte per a la Catalunya dels propers quatre anys.

La narrativa oficial parla de normalització, quan en realitat és un eufemisme per tapar l'espanyolització que realment fan. Espanyolització en totes i cadascuna de les conselleries del Govern, també la conselleria d'Interior, on ha acabat restituint-se en el seu comandament part dels artífexs del 155 que van decapitar el Cos dels Mossos d'Esquadra. Recordo que el 2017, després dels atemptats del 17 d'agost a la Rambla i a Cambrils, la gent llençava flors als Mossos d'Esquadra a les manifestacions de rebuig dels atemptats. Eren temps de màxim prestigi per als Mossos d'Esquadra, pilotats pel conseller Quim Forn i amb un govern presidit pel president Puigdemont.

Aquests dies, que s'ha confirmat la relació del cervell de l'atemptat, l'imam Es Satty, amb el CNI, no hem sentit cap veu del president de la Generalitat ni de la consellera d'Interior. S'han amagat rere un silenci espès. Era el moment de sortir en defensa dels Mossos, que també van actuar el 2017 mentre a Madrid el CNI festejava perillosament amb el cap d'una cèl·lula antiterrorista..., terrorista.

La repressió del 155 va desmantellar aquesta excel·lència de la conselleria d'Interior, i ara s'està produint una involució, amb una purga a mossos, per la seva ideologia, que en el seu temps lliure han ajudat el president Puigdemont, o cedint com-

petències o facilitant l'entrada de cossos i forces de seguretat de l'Estat a serveis essencials com els d'emergències. Que aquí també Esquerra Republicana ens haurà de dir de quin costat estan, ja que encara la directora del 112 és del seu partit.

L'Estat sempre ha intentat controlar els Mossos amb peticions com la d'emergències, però mai s'havia executat, perquè els diferents consellers de diferents partits ho havien rebutjat. Ara el Ministeri de l'Interior i els cossos policials espanyols troben la porta oberta a la conselleria. No es tracta d'una necessària col·laboració, sinó d'una supeditació que ratlla la submissió. Aquest és el marc en el qual ens trobem avui.

I avui també celebrem aquest debat monogràfic en què, per entendre millor les coses, cal agafar perspectiva. El president del grup parlamentari, l'Albert Batet, ja hi ha fet alguna referència a la seva intervenció inicial. A ningú se li escapa que, en aquests darrers anys, a Catalunya s'ha hagut de fer front a diferents emergències. L'any 2017, a l'agost, atemptats a la Rambla i a Cambrils. Any 2020, l'any de la pandèmia. El 14 de març es va decretar l'estat d'alarma per la situació d'emergència sanitària. Ho deu recordar bé el president Illa, aleshores ministre de Sanitat, i ho recorden també bé els catalans per culpa d'una gestió a voltes més que dubtosa i negra del Govern de l'Estat. Juny del 2022, la simultaneïtat de tres grans incendis forestals –a la Noguera, al Solsonès i a la Terra Alta– va amenaçar amb un col·lapse del sistema, com a conseqüència de la manca de mitjans per donar resposta a l'emergència.

Però tornem a l'any 2020. El 20, 21, 22 i 23 de gener de 2020, el temporal Gloria va creuar la península Ibèrica. A Catalunya el seu pas va ser devastador. Va afectar la pràctica totalitat de les nostres comarques, provocant moltes destrosses i incidències. Les intenses pluges que van caure van provocar el desbordament de molts rius i barrancs, obligant a que les autoritats que gestionaven l'emergència recomanessin el confinament. El temporal va afectar greument el delta de l'Ebre, on el mar va inundar molts quilòmetres terra endins, provocant destrosses a la indústria pesquera i en els conreus. El litoral es va veure durament afectat, amb fortes onades que van inundar els passejos marítims. Hi va haver talls de diversos dies de les xarxes de distribució d'aigua, d'electricitat i de telefonia. I, d'altra banda, la xarxa de comunicacions viàries i diverses línies ferroviàries també en van patir les conseqüències.

El detall de les destrosses causades per aquesta situació crítica que va viure Catalunya al gener del 2020 permet establir un innegable paral·lisme amb les greus destrosses que tots vam poder veure els dies posteriors al 29 d'octubre de l'any passat, en les desenes de poblacions afectades pel pas de la dana al País Valencià. Per desgràcia, aquest paral·lisme respecte a les conseqüències d'un fenomen natural que no controlem es trenca d'una manera brutal quan parlem de la pèrdua de vides humanes. I des d'aquí reiterem tota la solidaritat i el nostre condol a les víctimes i familiars de la dana al País Valencià.

Aquesta és la perspectiva de la qual partim. I la prospectiva? L'informe sobre riscos globals del 2025 del Fòrum Econòmic Mundial, en la seva vintena edició, revela un panorama global cada vegada més fracturat, on els reptes geopolítics, ambientals, socials i tecnològics creixents amenacen l'estabilitat i el progrés. En el període dels propers dos anys, la manca d'informació és el risc global més sever, seguit dels fenòmens meteorològics extrems i els conflictes armats. En canvi, en el període dels propers deu anys, el primer risc són els fenòmens meteorològics extrems, i els tres següents tenen a veure, tots, amb riscos mediambientals: la pèrdua de la biodiversitat i col·lapse dels ecosistemes, els canvis crítics al sistema terrestre i l'escassetat de recursos naturals. És a dir, tenim molta feina.

Amb un Mediterrani cada cop més calent, es preveu un futur amb danes més freqüents i intenses, posant en risc persones, infraestructures i ecosistemes. El canvi climàtic és aquí i ens desafia a actuar per tal de mitigar-ne els efectes.

Segons un estudi de l'Escola d'Higiene i Medicina Tropical de Londres, la crisi climàtica provocarà un augment de 2,3 milions de morts només a Europa i en aquest

segle. L'estudi suggereix que, fins i tot fent grans esforços per adaptar les ciutats als canvis de temperatura, no n'hi haurà prou per equilibrar l'augment de riscos per a la salut a causa de l'exposició a la calor. En la relació de les ciutats on més augmentarien les morts per la calor extrema, hi trobem que la primera, de manera molt preocupant, és Barcelona, on una gran xifra de persones podrien morir des d'ara fins a finals de segle.

Ho reitero, tenim molta feina. No hi ha planeta B, no hi ha vides B. Cal actuar ja: repensar el model en què vivim i regular els elements vertebradors d'una societat resilient. Per això està del tot justificat que avui celebrem aquest monogràfic, per dotar-nos de les eines necessàries en aquest Parlament i per exigir també al Govern que procedeixi a actualitzar, revisar i enfortir, en conseqüència, el sistema d'emergències de Catalunya. Ens calen molts més recursos per a la previsió i la prevenció del risc, la planificació de les respostes adequades, la intervenció per resoldre o reduir els efectes de les emergències, la informació i la formació a la població, i la rehabilitació i recuperació de la normalitat.

Per això hem de blindar un sistema d'emergències propi, propi i català, un sistema nacional d'emergències. I així constatem la necessitat inajornable d'elaborar una llei d'emergències pròpia que doni resposta als reptes i realitats actuals. Ens cal regular en un únic text legal el sistema de gestió de les emergències de Catalunya i que es configuri com un sistema integral, que es configuri en el si d'un sistema integral, en el si d'un sistema de seguretat pública de Catalunya, per tal de garantir l'acció efectiva, coordinada, homogènia i proactiva de les administracions públiques competents en la prestació del servei públic essencial d'emergències, en especial de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals, dels cossos operatius i dels serveis públics i privats que intervenen en la prevenció i gestió de les emergències de Catalunya, tot assegurant uns nivells substancialment homogenis, eficaços i eficients.

L'actual model és bo, però necessita actualitzar-se i millorar-se, perquè no cobreix totes les necessitats actuals ni futures del país, ni el context global en el qual ens trobem. És inajornable i ho hem de fer en la present legislatura, i esperem comptar amb el suport de tots els grups parlamentaris. Necessitem un sistema d'emergències pensat amb mentalitat d'estat i que s'homologui als millors sistemes existents a les principals democràcies europees. No els sorprendrà que precisament siguem els de Junts per Catalunya qui posem més èmfasi en aquesta necessitat d'actuar com un estat mentre no siguem un estat independent.

Esperem, doncs, també en aquesta línia, que els senyors del PSC es posin al costat de Catalunya i no permetin el que el Govern de Madrid ja va intentar: homogeneïtzar i centralitzar el sistema d'emergències des de Madrid. Aquesta situació es va donar entre el 2019 i el 2022, amb la proposició de llei de coordinació dels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament en el marc del Sistema Nacional de Protección Civil, per unes necessitats a nivell estatal que no tenen res a veure amb la situació del model català. Entre d'altres aspectes, aquesta proposta vull recordar que implicava la desaparició immediata del model mixt català, amb el tancament del parc de bombers voluntaris, la subordinació del sistema català a un director general a nivell estatal. Un cop més, Junts vam aconseguir que es retirés la proposta, ja que es desmantellava un sistema millorable, sí, però efectiu i reconegut internacionalment com a referent.

De manera que ens cal actuar amb mentalitat d'estat i dotar-nos d'eines, perquè en la gestió de la dana els qui defensen únicament l'Estat espanyol, siguin del partit que siguin, no van actuar amb mentalitat de res, més aviat van actuar amb negligència. No volem picabaralles com al País Valencià sobre qui és responsable de què. Ho vam veure amb el Govern central del PSOE i el del PP a la Generalitat Valenciana. Es culpaven l'un a l'altre, s'espolsaven la responsabilitat, feien política electoralista,

i qui en va sortir tràgicament perjudicat van ser els ciutadans valencians, amb una gestió nefasta de la dana.

Ho reitero, no volem picabaralles. Senyors del PSC, vetllin-ho. Espero que no ens sentim sols també en aquesta qüestió. El que poden fer, a més d'impulsar la llei, ho veuran i els ho demanem en les nostres propostes de resolució d'aquest Ple. Els n'esmento només algunes. En primer lloc, obtenir la transferència de la titularitat i la responsabilitat de plena gestió de totes les infraestructures de transport en territori català, incloent-hi ports, aeroports, ferrocarrils i carreteres. En segon lloc, exigir al Govern de l'Estat la presència dels serveis catalans competents en acció climàtica de les organitzacions internacionals vinculades, com el mecanisme europeu de protecció civil, i també romandre en coordinació amb el centre de coordinació per a les respostes d'emergències. En tercer lloc, desplegar l'Agència de Salut Pública de Catalunya i reforçar la coordinació amb institucions internacionals. I, en quart lloc, revisar i analitzar l'estat actual dels punts inundables al conjunt de Catalunya, especialment a les lleres dels rius, les zones costaneres i les més vulnerables als danys causats per la baixada de torrents i barrancs en el nou context d'emergència climàtica, on hi ha molts més llocs en risc de ser inundables. I, quan parlem d'emergències, és bàsic destacar el paper dels voluntaris. En son milers, una dada única a Europa. Ens cal posar-ho en valor i cuidar-ho.

Amb tot, veuran que hem fet propostes en l'àmbit d'Interior, d'acció climàtica, de Salut, de Territori i d'activitat econòmica, perquè convenim que és l'única manera de fer una actualització concreta, global i bona del sistema d'emergències. Una actualització que haurà de venir acompanyada també d'un debat sobre la seguretat nacional a Catalunya.

I acabo. Davant d'un autoanomenat «govern de tothom» que no governa, Junts fem feina i som l'alternativa. Que serveixi la dana com a exemple ben clar. Som i volem ser els màxims responsables i executors d'allò que passa al nostre país, d'allò que passa a Catalunya.

Consellera, membres del Govern —president, anava a dir—, desitgem..., i així treballem i treballarem des de Junts, perquè aquesta qüestió inajornable, que és l'actualització del sistema d'emergències, quedi resolta abans que acabi la present legislatura. Que no ens passi com al País Valencià, a qui des d'aquí enviem tot l'escalf. Perquè, quan es perd l'honorabilitat, també es perd el dret a ocupar la més alta responsabilitat política d'un país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellera Parlon i altres membres del Govern, diputats i diputades, alts càrrecs i responsables del Departament d'Interior. I aprofito també per saludar i per fer un reconeixement i un agraïment a tots els professionals i a totes les persones voluntàries que al llarg del país fan possible que tinguem aquest sistema de prevenció i de resposta a les emergències.

Esquerra Republicana volem començar la nostra intervenció en aquest Ple monogràfic posant de manifest que estem immersos en una emergència climàtica que ens afecta a totes les ciutats i a tots els països del món i que la recurrència, la persistència, la devastació de les pluges torrencials, les sequeres, les onades de calor, les ventades o els incendis forestals en són una de les conseqüències més evidents. Prova d'això són els incendis de Califòrnia que hem pogut veure darrerament, o la dana del 29 d'octubre al País Valencià, on una manca de responsabilitat política va comportar una xifra tràgica de 224 morts. Morts que lamentem, que es podien evitar i que aprofito per fer arribar el condol a totes les seves famílies.

De fet, si alguna cosa posa de manifest aquesta tragèdia és la importància de tenir un bon sistema d'emergències que doni resposta als fenòmens extrems que, a causa del canvi climàtic, ja estem vivint. Però, abans d'entrar a debatre i a valorar com haurien de ser aquestes polítiques de resposta a les emergències, Esquerra penssem que prèviament és imprescindible parlar, però sobretot actuar, de les causes que provoquen la virulència i la recurrència d'aquests fenòmens climàtics extrems.

Per això les nostres propostes les hem dividit en dos blocs. El primer, en referència a que si el canvi climàtic contribueix de manera determinant a que cada vegada tinguem fenòmens climàtics més extrems, què podem fer per mitigar-lo? I en termes d'adaptació, quines polítiques urbanístiques i de desenvolupament territorial cal promoure per minimitzar l'impacte d'aquests fenòmens? I el segon, centrat en com ha de ser la resposta a l'emergència per minimitzar els danys.

El canvi climàtic és una realitat, tot i que alguns d'aquesta cambra s'entossudeixin a negar-ho. I aquest escenari, d'acord amb les evidències i els informes d'organismes internacionals, està sent més accelerat i greu en determinades regions del planeta, i l'entorn del Mediterrani n'és una d'elles. És imprescindible, doncs, que les decisions que es prenen en el marc de les institucions públiques s'orientin a accelerar la transició energètica, a impulsar polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic i a revertir la pèrdua de la biodiversitat.

Estem obligats a actuar urgentment en totes i cadascuna de les esferes econòmiques i socials. I, davant d'aquest repte de la crisi ambiental global, cal impulsar transformacions valentes i necessàries per assolir una societat més respectuosa amb el medi i més resilient; propostes que situïn la vida al centre.

Per això li pregunto directament, consellera: com pensen compatibilitzar les seves polítiques més especulatives i de creixement desenfrenat i sobreexplotació de recursos naturals amb les actuacions necessàries per fer front a l'emergència climàtica? Perquè les incoherències són manifestes, i ara, a diferència d'abans, hauran d'actuar i prendre decisions, perquè no és compatible fer bandera de la lluita contra el canvi climàtic i voler ampliar l'aeroport del Prat, promoure el Hard Rock o el Quart Cinturó a qualsevol preu. (*Aplaudiments.*) No és compatible parlar de reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle i oposar-se a l'impost que pretén reduir la contaminació als grans vaixells. Caldrà que defineixin quin és el seu model.

En aquest mateix bloc és necessari fer referència a la planificació territorial com a eina d'adaptació a aquesta nova realitat. L'urbanisme és un instrument de planificació imprescindible per incrementar la resiliència dels territoris davant dels fenòmens climàtics extrems. En aquest sentit, cal obrir un debat sobre la necessitat de redissenyar els usos del territori i revisar els protocols de construcció. També cal parlar del model de desenvolupament econòmic que potenciem com a país. Cal que sigui sostenible i aposti per l'equilibri territorial com a factors determinants en la prevenció i posterior minimització dels danys que provoquen aquests fenòmens.

Per això, en aquest monogràfic, Esquerra parlem també de model de país. Cal tenir en compte que la massa forestal de Catalunya ha augmentat en les últimes dècades, perquè camps de conreu han esdevingut massa forestal no gestionada. Reivindiquem i apostem per la Catalunya sencera. Fa quaranta anys que hi ha un traspàs de població del món rural al món urbà. Ens hem girat d'esquena al bosc, hem deixat de cuidar-lo, hem deixat de treballar-lo, i des de fa anys ens trobem amb aquestes masses forestals poc diverses i poc resilients. Cal apostar per potenciar activitats econòmiques que permetin que la gent que viu en l'àmbit rural pugui gestionar el seu territori mantenint el mosaic agroforestal, contribuint tant a la provisió d'aliments com a la prevenció dels incendis. Això ho hem de fer escoltant el territori i la gent que hi viu. Una bona gestió forestal és imprescindible per preservar el nostre territori i garantir la seguretat de tot-hom. Cal prioritzar la prevenció i donar suport als propietaris i equips que hi treballen cada dia.

En aquest punt també vull aprofitar per fer un reconeixement i posar en valor la tasca dels voluntaris i les voluntàries de les agrupacions de defensa forestal que tenim al llarg de tot el territori. Som en un context en què l'opció de no fer res és l'única que no podem contemplar, i en qualsevol espai, també en aquesta cambra, hem de fer aquesta aposta per estudiar l'impacte del canvi climàtic en la prevenció i gestió de les emergències. Per això, Esquerra ens reafirmem en l'aposta, en la proposta que vam anunciar fa tres mesos: posem fil a l'agulla, creem aquesta comissió d'estudi durant aquest mateix període de sessions per liderar des d'aquesta cambra una resposta de país a un problema global.

I, feta aquesta important prèvia –importantíssima–, passem al segon bloc: com ha de ser la resposta per minimitzar els danys materials i personals un cop ens trobem en aquesta situació d'emergència? Abans de res, Esquerra volem posar en valor el sistema d'emergències i prevenció de riscos –aquí també coincideixo amb les dues persones que m'han precedit. Lamentablement, va quedar demostrat fa uns mesos que no apostar pel sistema d'emergències té conseqüències mortals i afecta la vida de milers de persones.

En el nostre país hi ha hagut una aposta de molta gent i de diferents partits al llarg de la història que han treballat per tenir i enfortir una autèntica estructura d'estat en aquest àmbit, i això s'ha de posar en valor. Cada govern sabrà la inversió i el suport polític real que han donat al llarg de la història, però col·lectivament hem arrelat la consciència i la importància d'haver de tenir uns serveis ben dotats en l'àmbit de les emergències. Per sort, aquí mai ningú s'ha atrevit a dir que són un «xiringuito».

I, gràcies a això, ara ens trobem ben posicionats per poder fer un salt endavant imprescindible que ens demana el context actual. Però cal la màxima ambició per continuar avançant. És imprescindible tenir ambició i sentit de país a les juntes de seguretat i emergències amb l'Estat. No perquè sí, sinó per respondre millor a les necessitats dels catalans i les catalanes.

Ja els hi varem dir: les renúncies de l'última Junta de Seguretat són injustificables. Des d'Esquerra estarem atents a les rectificacions que va fer el president Illa en seu parlamentària, i estem atents a aquesta nova Junta de Seguretat a què es va comprometre en breu.

I en aquest punt, parlant també de tenir totes les competències, responsabilitats i ambició, una referència a la necessitat d'enfortir el sistema 112 amb el procés d'internalització, perquè creiem que és la manera de blindar i enfortir aquest servei essencial per al país.

Hi ha els estudis previs realitzats que donen llum verda per fer-ho possible i que han de permetre evitar dependre d'empreses externes, millorar les condicions laborals dels treballadors i un major control del servei, més eficient i més segur, on no haguem de lamentar la filtració de trucades que han de ser estrictament privades.

I, com dèiem, reaccionar bé a les emergències requereix inversió i treball previ. És imprescindible continuar dotant els cossos de seguretat i emergències dels efectius necessaris. Cal dimensionar adequadament i reforçar la capacitat operativa dels diferents cossos; fer noves promocions continuades al Cos de Bombers per assolir el 2028 els 3.300 bombers i bombers funcionaris i els 2.100 bombers i bombers voluntaris; fer noves convocatòries del Cos d'Agents Rurals per assolir els nou-cents efectius el 2030; incrementar la dotació de personal administratiu i tècnic de suport, així com crear l'escala de suport als bombers; continuar la renovació de vehicles, equipaments i materials dels diferents cossos perquè puguin seguir proporcionant un servei públic de qualitat i, alhora, elaborar els nous plans estratègics dels cossos.

Els ajuntaments –hi ha fet referència també, consellera– tenen un paper clau en aquesta estratègia de prevenció i protecció, però per nosaltres és imprescindible tenir en compte diferents qüestions: la diversitat municipal del nostre país. A Catalunya tenim 947 municipis, dels quals 478 tenen menys de mil habitants. No podem

demanar les mateixes obligacions en planificació a aquests ajuntaments que a les grans ciutats. Cal garantir la mateixa protecció dels veïns i veïnes, però cal adaptar els plans, els Duprocims.

No fem res amb el fet que els ajuntaments petits tinguin uns plans de més de cent cinquanta pàgines si són impossibles d'aplicar quan hi ha una emergència, bàsicament perquè no tenen personal per portar-lo a terme. Cal recordar que moltes vegades els pobles més petits en població, en recursos econòmics, en tècnics, són els que tenen l'extensió territorial més gran a protegir. La Generalitat ha d'estar al costat dels ajuntaments, amb suport, acompanyament, formació, recursos. La feina no pot acabar decretant que tenen l'obligació.

Més consideracions i propostes concretes. Ha parlat de dimensionament adequat dels serveis de protecció civil. Estem d'acord amb que cal incrementar els efectius, però pensem que és importantíssim que aquests efectius també estiguin ben repartits i presents al llarg del territori, perquè són una peça clau per donar suport als ajuntaments, per donar-hi l'acompanyament, la cooperació i la formació necessaris.

I, en aquest sentit, en aquest context en què cal preservar la màxima expertesa dels professionals de la protecció civil, també pensem que és necessari fer un pas endavant i fer un cos específic, perquè les necessitats d'aquest cos no es poden dimensionar bé en el marc del cos general de l'Administració.

I acabo. Els ho deia abans: ens enorgullim enormement del sistema de prevenció i gestió d'emergències de Catalunya, potent i garant de la seguretat dels ciutadans. I, precisament perquè ho continuï sent, ara toca fer un salt endavant, un salt endavant que hem d'impulsar conjuntament i que vagi més enllà d'un govern, d'una legislatura.

No podem bastir una estratègia a dos anys vista; cal un acord de país, definir una estratègia a llarg termini, amb recorregut. Per això Esquerra Republicana proposem crear la taula nacional d'emergències, un espai integrat pels diferents agents socials implicats, els experts, els grups parlamentaris, amb l'objectiu de determinar, des de la responsabilitat i la col·laboració, les accions i mecanismes per abordar les conseqüències de l'actual emergència climàtica. Cal garantir competències, recursos, inversió, una bona estratègia del sistema de prevenció d'emergències, una autèntica estructura d'estat que estigui consensuada pels diferents actors, i, òbviament, que tingui en compte les conclusions de la comissió d'estudi d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Primero, saludar a los miembros de los cuerpos de emergencias –Mossos d'Esquadra, el Cuerpo de Bomberos de la Generalitat, agentes rurales, SEM, Protección Civil– y hacer un reconocimiento a los grandes profesionales que los conforman.

Hoy estamos aquí para debatir sobre el sistema de emergencias de Cataluña, y es evidente que el debate se produce por las consecuencias catastróficas que provocó el paso de la dana por España y que afectó a diferentes comunidades autónomas: Andalucía, Murcia, Castilla - La Mancha, Aragón, también Cataluña y, de forma especial, de forma grave, a la Comunidad Valenciana. Una catástrofe natural que conllevó la pérdida de 224 personas en Valencia, 7 en Castilla - La Mancha, 1 en Andalucía, y unas consecuencias económicas, sociales y vitales que aún perduran en los municipios de Valencia más afectados, como es la afectación en muchas de las viviendas y en muchos comercios o establecimientos que para muchas de las personas son el sustento vital de toda una familia. En memoria de las personas fallecidas y de sus familias, nuestro recuerdo y nuestro acompañamiento.

Y es verdad que, en un momento de dificultad, una gran inmensa mayoría de personas demostraron su solidaridad, una gran capacidad de ser solidarios, de forma especial con Valencia, con aquellos municipios más afectados y que tuvieron unas consecuencias de la forma más dura y cruel que se pueden imaginar.

Como hemos podido comprobar, ninguna parte del planeta está exenta de poder sufrir una desgracia o una catástrofe natural, un accidente de graves consecuencias, un atentado terrorista –ninguna parte del planeta. Esos son tres escenarios que pueden provocar un elevado número de pérdidas humanas, de heridos graves y de elevadas pérdidas materiales y económicas.

Y es aquí donde entran los planes de emergencia, los planes de seguridad y autoprotección, y la activación del sistema de protección civil. ¿Los planes de emergencia y de autoprotección son infalibles? No, pero son necesarios e imprescindibles.

¿Cuáles son los objetivos de los servicios de emergencia y de los planes de seguridad y autoprotección y del sistema de protección civil y de los principios que los conforman? Yo los quiero leer, por alguna de las intervenciones que se han realizado anteriormente.

«Objetivo: proteger a las personas y bienes ofreciendo una respuesta adecuada ante los distintos tipos de emergencias y catástrofes, ya sean originadas por causas naturales o derivadas de la acción humana de manera accidental o intencionada.»

»Principios: anticipación, que tiene por objeto determinar los riesgos en un territorio que se basa en las condiciones de vulnerabilidad y posibles amenazas; prevención, que es el conjunto de medidas y acciones encaminadas a evitar o mitigar los posibles riesgos; planificación, que son los planes y los instrumentos que van a movilizar los recursos humanos y materiales necesarios para la protección de las personas y bienes en caso de emergencia; respuesta inmediata, que es la actuación de los servicios públicos ante una emergencia; recuperación, que es la resiliencia, que es cómo restablecemos la normalidad de una zona siniestrada una vez finalizada la emergencia.»

Y todo esto basado en unos principios, que son la inclusión y accesibilidad universal de las personas con discapacidad, participación, eficiencia, subsidiariedad y solidaridad interterritorial, coordinación, cooperación y colaboración.

Y tenemos que en Cataluña el sistema de emergencias se coordina desde el Cecat. Lo digo porque es un sistema que ustedes han heredado, que parece que haya nacido hace una semana. Es un sistema que viene heredado por otros gobiernos que han estado aquí gestionando durante años la Generalitat.

El Cecat..., que yo no voy a discutir su profesionalidad y las personas que lo componen, pero sí que es verdad que se tiene que coordinar, por ejemplo, con el 112, un servicio que es mejorable en los tiempos de recogida de información y de atención al ciudadano –bastante mejorable–; que, además, se coordina con las centrales de operativos de Mossos d'Esquadra, SEM y de bomberos; que se coordina con Cecopal –por lo tanto, ahí está la coordinación con los ayuntamientos–, y se tiene que coordinar, según los convenios, con la Administración del Estado y con los centros de emergencias de las comunidades limítrofes.

Por lo tanto, el conjunto de la actuación del Cecat lo que tiene que hacer es realizar los protocolos necesarios para minimizar riesgos y garantizar al máximo la seguridad de la vida de las personas.

Y hablemos de cosas concretas –hablemos de cosas concretas– y de la herencia que a ustedes les han dejado. En ese sentido, hay que tener en cuenta la responsabilidad de cada parte implicada en la elaboración y aprobación de los correspondientes planes de seguridad. Aquí hemos hablado del Duprocin. Vamos a hablar del Duprocin.

Por ejemplo, habría que saber si todos los municipios que tienen la obligación de tener aprobados y actualizados sus correspondientes planes territoriales de protección civil los tienen al día. ¿Qué municipios lo han de tener? Pues aquellos que

tienen más de veinte mil habitantes, aquellos municipios que se declaran como municipios turísticos y aquellos que se lo requieran por su localización geográfica especial.

Pues lo primero que habrá que hacer es revisar cuáles son aquellos municipios que consideramos turísticos y cuáles son aquellos que están obligados por su localización geográfica especial. Por ejemplo, eso es una actualización que evidentemente se tiene que realizar de forma urgente.

¿Qué contiene el Duprocim? Porque aquí hablamos de Duprocim y muchas personas a lo mejor no saben lo que es. Es el documento único de protección civil, que establece el marco funcional y orgánico de un municipio para prevenir y controlar los riesgos y las amenazas, todo coordinado con el sistema autonómico de protección civil, es decir, con el Cecat.

Entre otros riesgos, el Duprocim, pues, ha de contener el riesgo de incendio forestal, el plan de riesgo de inundaciones o el plan de riesgo sísmico. Por ejemplo, entre otros riesgos.

Bueno, pues, según el informe de la síndica presentado en el año 2024, en Cataluña hay setenta municipios que no disponen del plan de emergencias por inundación –setenta, setenta, en el 2024. Lo digo porque aquí hay personas que parece que no hayan gobernado nunca en Cataluña. De esos setenta, diecisiete tienen un alto riesgo de inundación. Solo el treinta y nueve por ciento de los municipios obligados a tenerlo disponen de él y, de ese treinta y nueve por ciento, solo el cincuenta por ciento lo tiene actualizado.

Teniendo en cuenta estos datos, nosotros nos preguntamos qué hizo el Gobierno anterior respecto a esta situación. Y le pregunto qué va a hacer el Gobierno, el actual Gobierno, respecto a esta situación que yo le acabo de relatar.

O, por ejemplo, hablemos también de los planes de prevención de riesgos forestales. En abril del 2024, el *conseller* anterior presentó el nuevo Infocat, que revisó el Govern de la Generalitat para adaptarlo a las nuevas condiciones que dicen que provocaba el cambio climático y por el riesgo de incendios que se podría dar en verano del 24 por la sequía y por las altas temperaturas que se iban a registrar.

Estos cambios suponían un cambio en el número de municipios obligados a tener este plan; implicaba que el ochenta por ciento de los municipios catalanes tenían la obligación de tener este plan, pasando de 628 a 757, y a otro veinte por ciento simplemente se les recomendaba. Entendemos que la recomendación no es vinculante.

Por lo tanto, le preguntamos al actual Gobierno si saben si el anterior Gobierno hizo alguna gestión para obligar a esos municipios, a ese ochenta por ciento, a tener el plan contra incendios forestales. Y le pregunto si ustedes van a mantener las condiciones del Infocat del anterior Gobierno, y no solo si van a hacer el seguimiento sobre ese ochenta por ciento, sino también darles la asistencia técnica necesaria, porque muchos ayuntamientos no van a tener capacidad para realizarlo.

Otro tema de vital importancia es la aprobación de los pagos, los planes de autoprotección, y no es un tema menor. Yo doy por hecho que todos los planes de autoprotección de la Generalitat no se aprueban por silencio administrativo, pero sí sé que hay muchos planes de autoprotección que se aprueban por silencio administrativo en muchos ayuntamientos. Y no es un tema menor, porque estamos hablando de instalaciones como centros hospitalarios, centros médicos, residencias de personas mayores, centros educativos, gasolineras, fábricas, grandes estaciones de autobuses..., es decir –es decir–, instalaciones que dan servicios esenciales y que se consideran críticos.

Por lo tanto, no nos podemos permitir que los planes de autoprotección de esas instalaciones se aprueben por silencio administrativo, porque supone, al final, un riesgo potencial sobre esos equipamientos, sobre la actividad que se realiza y, sobre todo, para las personas que trabajan y hacen uso de estos servicios o estas instalaciones. Por eso sería interesante que la Generalitat de Catalunya realizase algún sis-

tema de control para que los pagos en los ayuntamientos no se pudiesen aprobar por silencio administrativo y hacer un seguimiento sobre su revisión y actualización, que se hace de forma anual.

Sobre la acción del voluntariado de la sociedad civil, resaltamos lo que son las asociaciones de voluntarios de protección civil de cada ayuntamiento. Sí que les rogamus que hagan un acompañamiento para saber cuántos municipios disponen de este tipo de asociación y cuántos no y que les acompañen a realizar o a fomentar este tipo de asociaciones, porque, al final, tener voluntarios preparados y formados y bien coordinados es de una importancia vital, como se demostró durante el covid.

Y, sí, hemos de analizar también las infraestructuras necesarias para reforzar la seguridad de las personas ante posibles riesgos o situaciones de emergencia. Sí, esto también va de obra pública, esto también va de infraestructuras. Yo les recuerdo que el plan hidrológico nacional, que aprobó el Gobierno Popular, incluía obras e inversiones en el sur de Valencia como el barranco del Poyo o la construcción de la presa de Cheste, obras que estaban en el plan hidrológico nacional. Plan que se derogó con el Gobierno de Rodríguez Zapatero, que prometió la presa de Cheste en 2024 y que luego descartó por el coste económico. Ahí lo dejo y no sigo. Pero es un ejemplo para demostrar que la construcción de algunas infraestructuras es más que necesaria para evitar desgracias mayores. El tumbar una obra necesaria porque lo aprobó un gobierno de otro color político o poner excusas económicas es una grave irresponsabilidad, pues el primer valor a proteger es siempre la vida de las personas.

Y, respecto a gobiernos anteriores, hay que tener humildad, la humildad necesaria para saber qué recursos humanos y materiales son los necesarios, de los que a lo mejor no se dispone en ese momento por capacidad, por problemas logísticos o por la necesidad de la emergencia.

Y siguiendo con los principios que mencionaba al principio, anteriormente, que han de regir las políticas de prevención –los de solidaridad, cooperación y coordinación, que son básicos–, muchas veces los insultos, los desprecios y las chulerías dirigidos a otras instituciones o cuerpos de emergencias o seguridad han sobrado durante muchos años en algunos partidos en Cataluña. Y, como los hechos silencian las palabras, voy a recordar algunas circunstancias, algunos escenarios.

Enero de 2005. Se produce un socavón en el barrio del Carmelo, producido por las obras de la línea 5 del metro en Barcelona, un socavón que afectó a la vida de todo un barrio, con más de mil doscientas personas que durante muchos meses se dejaron sin hogar. Que, por cierto –por cierto–, desgracia en la que no hubo ni una responsabilidad política, ni de la Generalitat ni del Ayuntamiento de Barcelona. Pero a lo que iba: un barrio que se quedó sin suministro eléctrico. ¿Quién tuvo y pudo dar ese servicio y solventó la papeleta en el barrio del Carmelo? El ejército español, con quince grandes grupos electrógenos, que dio luz a más de mil doscientas viviendas –más de mil doscientas viviendas– que llevaban tres días sin suministro eléctrico ni luz.

O, por ejemplo, y reconociendo la gran profesionalidad de los cuerpos de bomberos de la Generalitat, ¿cuántos incendios se han podido apagar con la ayuda del ejército en Cataluña? 2019, Ribera d'Ebre, en Tarragona; 2021, cabo de Creus, en Girona, o 2022, en Lleida, en Castellar de la Ribera. Tres ejemplos, entre muchos más, de lo importante que es reconocer el trabajo que ha realizado el ejército español en muchas situaciones críticas de emergencia en Cataluña. Y desde el Grupo Popular se lo queremos reconocer y agradecer. Se lo digo por el tema de la coordinación y las estructuras de estado.

Y quería resaltar este último punto para finalizar y como resumen, porque en la puesta en marcha de los servicios de emergencia hacen falta medios humanos y materiales necesarios para ejecutar los planes de seguridad, actualizar los planes de emergencia, realizar las infraestructuras necesarias para reforzar la seguridad, pero también saber apreciar la colaboración que desde otras instituciones o administra-

ciones nos pueden ofrecer, porque por encima de cualquier ideología política está la vida de las personas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Señora *consellera* Parlon, señores consejeros, responsables de los distintos servicios de emergencias que nos acompañan... Se celebra hoy un debate monográfico sobre la necesidad de prevenir y mejorar la gestión de las emergencias ante lo que llaman «los efectos del cambio climático». Desde VOX compartimos la necesidad de abordar este debate, el sistema de emergencias ante desastres naturales, e implementar medidas de prevención y de mejora en la gestión de las emergencias. Pero no, en absoluto, estamos de acuerdo con la premisa de que haya que hacerlo por un supuesto cambio climático, que es más bien una estafa climática. No compramos el marco ideológico de la izquierda y que Junts, el partido que ha impulsado la celebración de este debate monográfico, ha decidido hacer suyo por completo y que pretenden imponernos a todos.

Milei ya lo ha explicado muy bien en el foro de Davos que tuvo lugar la semana pasada. Y déjenme que les recuerde sus palabras textuales: «El wokismo se manifiesta en el siniestro ecologismo radical y la bandera del cambio climático. Conservar nuestro planeta para las futuras generaciones es cuestión de sentido común. Nadie quiere vivir en un basurero. Pero nuevamente el wokismo se las arregló para pervertir esta idea elemental. De preservar el medio ambiente para el disfrute de los seres humanos pasamos a un ambientalismo fanático donde los seres humanos somos un cáncer que debe ser eliminado y el desarrollo económico poco menos que un crimen contra la naturaleza. Sin embargo, cuando uno argumenta que la Tierra ha tenido ya cinco ciclos de cambios bruscos de temperatura y que en cuatro de ellos el hombre ni siquiera estaba presente, nos tildan de terraplanistas para desacreditar nuestras ideas, sin importar que la ciencia y los datos están de nuestro lado.» Efectivamente, como dice el presidente de Argentina, por fin se va abriendo camino la verdad y en todo el mundo empieza a alzarse la muralla de la ciencia y la razón frente a la ideología y la superchería sobre el cambio climático.

Los que tenemos un poco de memoria histórica, de la de verdad, recordamos que mucho antes del cambio climático los agoreros del clima vinieron con el cuento del deshielo de los polos, con películas muy catastrofistas, como *El día de mañana*, en la que parecía que habría una ola que debía sumergir medio mundo. Después fue el agujero de la capa de ozono, que a muchos nos hizo sentir culpables en la adolescencia por usar desodorantes con espray. Y, cuando todas estas cosas se iban vaticinando y se constataba que no se producían, encontraron la gallina de los huevos de oro: el cambio climático, un fenómeno etéreo al cual todo, absolutamente todo, es atribuible. Si hace calor en invierno, es cambio climático, pero si hace frío en invierno, también es cambio climático; si hace frío en verano, es cambio climático, pero si hace calor en verano, también es cambio climático; si hay sequía, es cambio climático, pero si llueve más, también es cambio climático. En fin, es el comodín perfecto. Y, miren, no solo no es el cambio climático el que mata; son, las que matan, las políticas que están detrás de los que afirman que existe el cambio climático, porque la culpa es de esas políticas que han dejado de construir y han destruido muchas infraestructuras que habrían evitado tragedias como la riada del litoral valenciano.

En 2023, más de mil seiscientos científicos y profesionales, entre los que destacan dos premios Nobel, firmaron la declaración climática mundial bajo el título «No hay emergencia climática», que pone en cuestión los postulados de su ecologismo radical. Y es que el cambio climático existe desde que el mundo es mundo, y

no hay ningún consenso en la ciencia de que ese cambio sea antropogénico, es decir, un cambio causado por el hombre. Es más, la acción del hombre sobre el medio ambiente en muchas ocasiones lo que genera es seguridad, mediante la creación de embalses, la limpieza de los cauces de los ríos, la limpieza de los bosques para evitar incendios, etcétera, medidas, justamente, que han impedido su ecologismo radical y su alarmismo climático.

Sus políticas, bajo el engaño del cambio climático, son las que están arruinando nuestro campo, nuestra industria y también nuestro medio ambiente. Porque el desastre de Valencia no es consecuencia del cambio climático, es consecuencia de su fanatismo y de las políticas en apoyo del pacto verde, de la agenda 2030 y del maldito reglamento europeo conocido como la ley de la restauración de la naturaleza, que todos ustedes, salvo VOX, han votado en Europa. (*Aplaudiments.*)

Y acabo esta primera parte de mi intervención con una cita de la declaración climática a la que me he referido anteriormente y que espero que sean capaces de retener en su memoria: «La ciencia del clima debería ser menos política, y las políticas climáticas deberían ser más científicas.»

La dana de Valencia. Y ahora me quiero referir justamente a la gota fría, o a la dana que el pasado mes de octubre causó tantas víctimas y tanta destrucción en la Comunidad Valenciana, Castilla - La Mancha y Andalucía. Es algo muy doloroso, ver el sufrimiento de tantos compatriotas nuestros que lo han perdido todo, que han perdido a sus familiares y seres queridos.

La gota fría es un fenómeno atmosférico que, al igual que las sequías, es cíclico y recurrente en todos los países de la cuenca mediterránea, y no es culpa del cambio climático. Repito: la dana de Valencia no es culpa de que ustedes o yo o el repartidor de nuestro barrio tengamos un coche diésel de 2007. La dana de Valencia es culpa de la incompetencia política, de no haber ejecutado las obras de infraestructura hídrica imprescindibles y de haber demolido presas por puro fanatismo climático. Eso es lo que mata. Lo que mata, por ejemplo, es que el drenaje y la limpieza de la cuenca del barranco del Poyo estuvieran paralizados porque chocaban con la ley de protección de la huerta, aprobada por el expresidente valenciano Ximo Puig en 2018.

La cadena de errores que desencadenó la tragedia de Valencia tras las inundaciones afecta a los gobiernos nacional y autonómico. El Gobierno valenciano fue negligente por no enviar las alertas a tiempo, que habrían salvado muchas vidas, pero la acción del Gobierno de Pedro Sánchez fue criminal y cruel por negar la ayuda a los valencianos después de la riada. Hace falta mucha crueldad para decir que los voluntarios estaban allí entorpeciendo el trabajo cuando, al día siguiente, allí no había nadie para ayudar, salvo, como digo, los propios voluntarios: ni bomberos, ni policías, ni militares. Y no había nadie porque el presidente del Gobierno decidió que no era necesario enviar la ayuda, y lo decidió porque en Valencia no gobierna el Partido Socialista y porque pensó que esa tragedia se la podía endosar políticamente a otro partido político. Ni declaró la situación de emergencia, como era su deber, ni envió al ejército el primer día, dejando morir a mucha gente que podía haber sido salvada, y abandonando al resto. Yo espero que ustedes, señores del Partido Socialista, esto no solamente lo paguen en las urnas, sino también en los tribunales. (*Aplaudiments.*)

De la tragedia de Valencia hay cuatro cosas que han quedado muy claras. Primero, que tenemos un gobierno de la nación malintencionado, que actuó con dolo; un gobierno que abandonó a los valencianos a su suerte, vengándose, como digo, de que no hubieran elegido un gobierno regional del Partido Socialista, y que tenía pleno conocimiento de la gravedad de los hechos y no actuó; un gobierno que el día de la tragedia no movió un solo dedo, porque la prioridad de Sánchez el día de la riada fue colocar a los suyos en Radiotelevisión Española, votando el asalto a la televisión pública en el Congreso y dejando a los valencianos bajo el lodo, con la esperanza de sacar rédito político. (*Aplaudiments.*)

En segundo lugar, otra cosa que quedó clara es que el estado de las autonomías es un estado fallido, un estado al servicio de los intereses políticos de los partidos, y no al servicio de los españoles; un modelo de estado sostenido por el bipartidismo para mantener sus diecisiete reinos de taifa, sus parcelas de poder; un estado lleno de duplicidades, de burocracia y de miles de puestos de políticos incompetentes que no hicieron nada y que se dedican a culparse unos a otros.

Tercera, que los españoles han estado, como siempre, muy por encima de sus gobiernos. La solidaridad de los voluntarios ha sido el mejor ejemplo de que solo el pueblo salva al pueblo y de cómo hay gente con más capacidad de organización que todos los ministerios juntos.

Cuarta, que el Gobierno de Pedro Sánchez y los gobiernos autonómicos –también el del señor Illa– aprueban cuantiosas ayudas a la inmigración ilegal, cuando nuestros compatriotas lo están pasando tan mal. La misma semana de la tragedia de Valencia, el Consejo de Ministros aprobó destinar 7 millones de euros a Canarias y 21 millones y medio a Ceuta y Melilla para la inmigración ilegal y subvenciones millonarias a Gaza o a Marruecos.

Desde VOX, desde luego defendemos y exigimos que todos nuestros recursos vayan de manera urgente y prioritaria a las víctimas de la dana de Valencia o del volcán de La Palma, que todavía siguen abandonados, desde 2021. Todos los esfuerzos del Estado han de ir a ayudar a los nuestros, mientras que los socialistas siguen jugando políticamente con el dolor de las víctimas, supeditando ahora las ayudas económicas para Valencia, que ya llegan tarde, a la aprobación del decreto ómnibus, ese decreto infame con medidas que no tienen ninguna relación con la tragedia. Ustedes no tienen ni vergüenza ni corazón.

Una mención específica –y paso ahora a otro asunto– merecen los incendios, que, como sabe, señora Parlon, se apagan en invierno. Hay que adelantarse a lo que sabemos que puede ocurrir en el futuro y que ha ocurrido ya en años pasados. En la primavera del 22 ardieron casi seis mil hectáreas en Cataluña, y en 2023 se quemaron casi dos mil hectáreas.

Tres ideas. La primera: el vigente plan de prevención de incendios forestales 2022-2025, de Esquerra Republicana, es manifiestamente insuficiente y está infradotado. Solo destina 18 millones de euros a la prevención. Y hay que aumentar las cantidades destinadas, en concreto, a ayudas para la prevención de incendios en fincas privadas. ¿Por qué? Porque el sesenta y cuatro por ciento de la superficie de Cataluña es forestal y, de esta, el setenta y cinco está en manos de privados.

A los propietarios privados hay que incentivarles para que cuiden los bosques y los limpien para prevenir incendios, y para ello hay que darles opciones de explotación de sus bosques para que puedan obtener un rendimiento económico y puedan reinvertirlo en limpieza y prevención de incendios. Y esto no se está haciendo. Y nosotros proponemos medidas tales como permitirles explotar el sotobosque para hacer biomasa, instalar fotovoltaicas, turismo rural cualificado o industria maderera. Es así como se consigue que el propietario sea el primer interesado en que su bosque siga vivo y limpio, y de este modo nos beneficiaremos todos.

Segunda: el mantenimiento de los camiones de bomberos, señora Parlon, tras el escándalo de las facturas irregulares. Desde luego tener imputados así de cargos de *bombers* y al contratista de la empresa de mantenimiento, como ocurrió bajo la gestión del señor Elena, no es de recibo y resta credibilidad en la prevención y en la extinción de incendios. Por lo tanto, inversión en medios materiales y su mantenimiento.

Y tercera: cooperación con el Estado. Junts rechazó por puro sectarismo político la presencia de la UME en la extinción del grave incendio de Artesa en 2022. Bastaba con leer algunos de los tuits del diputado señor Vergés. Y todo porque la UME lleva en el brazo la bandera de España en vez de la señera. En fin, esto no se

puede volver a repetir. El separatismo es la antítesis de la buena gestión y prevención de riesgos.

Y desde VOX presentaremos veinticinco propuestas eficaces para afrontar las situaciones de emergencia y mejorar su gestión. Queremos destacar ahora los siguientes aspectos. En materia de prevención, es fundamental impulsar un cambio de paradigma. El cambio climático no mata, matan las políticas de los que creen en el cambio climático. Por ello, es necesario impulsar la derogación de toda la normativa que ha sido impuesta por el fanatismo climático y la agenda 2030: la Ley catalana 16/17, de 1 de agosto, de cambio climático; la Ley nacional 7/21, de 20 de mayo, de cambio climático y transición energética, y, como digo, el reglamento europeo conocido como la ley de restauración de la naturaleza, que impone la destrucción de infraestructuras hídricas y es un nuevo intento de someter el campo español a su fanatismo y fundamentalismo climáticos.

Asimismo, en materia de prevención es preciso impulsar el plan nacional del agua, la interconexión de cuencas para crear autopistas del agua, la limpieza de cauces de los ríos y la limpieza de los bosques, singularmente, como digo, del setenta y cinco por ciento de esa superficie forestal que está en manos privadas, a través de los estímulos oportunos. Y promover de forma acelerada las infraestructuras hídricas pendientes en Cataluña para paliar nuevos episodios de sequía extrema o potenciar las riadas en las zonas inundables de nuestra región.

Y, en materia de gestión de emergencias, destacamos, primero, la centralización de competencias y mando único en la gestión de estas. El estado autonómico ha demostrado ser un fracaso ante cualquier amenaza o catástrofe natural. Es inoperante ante la invasión inmigratoria que sufrimos, y es ineficaz ante cualquier tragedia, como la que se ha demostrado en los terremotos de Lorca, en la erupción del volcán de La Palma o en las riadas de Valencia.

La solución no pasa por crear nuevos organismos que dupliquen funciones y no aumenten la coordinación ni la eficiencia del servicio, que es la medida absurda e inútil que siempre utiliza la izquierda para intentar limpiar su conciencia: crear más chiringuitos, más gasto público ineficiente. La solución pasa por una mejor coordinación y por establecer un mando único.

Y, en segundo lugar, los españoles, primero. Hay que dirigir todos los recursos y todos los esfuerzos del Estado de manera conjunta, urgente y prioritaria a las víctimas y a los damnificados por la dana en Valencia, y no a la inmigración ilegal. Mientras haya un solo español que no haya recuperado su casa, su trabajo, su coche o su vida después de la dana, ni un euro para hoteles o ayudas a aquellos que asaltan nuestras fronteras.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellers, consellers, diputats i diputades, bona tarda. I una salutació també molt especial per als responsables dels equips d'emergències que ens acompanyen avui també i que tan bona feina fan en moments molt complicats. Gràcies.

Avui celebrem un ple molt important, un ple en el qual analitzarem les polítiques de prevenció i gestió de les emergències davant del canvi climàtic. Des del nostre grup parlamentari considerem que és molt important analitzar en profunditat el sistema d'emergències per a poder-lo actualitzar davant els reptes actuals de seguretat que té la nostra societat.

Sí que els hi volia dir i els avanço que la principal conclusió o plantejament que fem és compartit amb expertes, també amb sindicats, i és que cal mirar aquesta pro-

blemàtica amb una perspectiva àmplia per arribar a acords grans, i un ple monogràfic no basta. Per això, també demanarem constituir una comissió d'estudi, perquè cal fer un canvi de paradigma. Estem en un nou temps per fer front a les emergències, i pensem que s'ha de treballar en profunditat per assolir consensos amplis entre els partits polítics, però també amb amplis sectors de la ciutadania.

Fa gairebé tres mesos que van morir al País Valencià més de dos-centes persones a conseqüència de la dana i de la nefasta gestió que el Govern de la Comunitat Valenciana va fer de l'emergència. És necessari continuar tenint present les persones mortes, els seus familiars i totes les persones que van perdre les cases i els seus records. Queda molt en el procés de reconstrucció. Tenen tot el nostre suport.

Mirin, estem vivint una emergència climàtica. Catalunya es troba a la Mediterrània occidental, la zona d'Europa amb major afectació per l'emergència climàtica. L'augment de les temperatures ja és palpable per a tothom. L'any passat la temperatura va arribar a 2,2 graus per sobre del que hi havia en l'era preindustrial. Fruit d'això, el Barcelonès, Terres de l'Ebre, Costa Daurada o Portbou van patir més de seixanta nits tropicals durant l'estiu. Es calcula que les onades de calor provoquen més de mil morts a Catalunya, i la contaminació de l'aire pot causar més de 1.500 morts a Barcelona, principalment gent gran i dones, però també afecta el correcte funcionament de les aules de l'escola o poder desenvolupar certes feines amb normalitat.

Els fenòmens meteorològics extrems, com les sequeres o les pluges torrencials, són cada vegada més freqüents. Tal com denuncien organitzacions com Greenpeace des de fa anys, hem de reduir a zero les emissions netes d'emissions i gasos d'efecte hivernacle per a l'any 2040 en tota la Unió Europea, si no volem viure els pitjors efectes del canvi climàtic.

Creiem que el Govern no està plantejant polítiques públiques ambicioses per fer front al desafiament que tenim davant. Reduir les emissions passa per eliminar els combustibles fòssils i anar a totes amb les renovables; reduir el vehicle privat i fomentar el transport públic, per tant, més rodalies i menys autopistes; reduir els creuers, i, sí, una altra evidència, no ampliar l'aeroport del Prat. Cal reduir emissions; no ampliar-les. De fet, hauria de ser el principal acord al que hauríem d'arribar al dia d'avui en lo que respecta a la prevenció.

El setanta-nou per cent de les emissions a la Unió Europea són degudes a la crema de combustibles per a usos energètics o de transport, segons dades de l'Eurostat. La millor prevenció que podem fer és fer polítiques valentes per aconseguir una transició ecològica justa.

Dit això, ara em centraré en quatre punts molt importants per nosaltres de cara a la prevenció i gestió de les emergències. En primer lloc, calen mesures de planejament urbanístic per a la prevenció en zones inundables. En segon lloc, cal una actualització normativa i de model del sistema d'emergències. En tercer lloc, cal un model d'emergències que tingui en compte les persones en situació de vulnerabilitat. I quart punt: calen millores laborals, tecnològiques i materials per als cossos que treballen en emergències.

Respecte a les mesures de planejament..., de planificació urbanística, cal revisar tot el que ja està construït en zones inundables. Com ja s'ha dit, més del quinze per cent de tota la població de Catalunya viu en una zona inundable. I, sobretot, cal prendre mesures de cara a les noves construccions que estan previstes en àrees com les tres xemeneies del Besòs, a Gavà, Viladecans o a Mataró.

A Catalunya s'han pres decisions que no han tingut present el risc d'inundació, i això ens exposa a perills evitables. Aquesta situació és encara més greu quan recordem que l'any 2017 es va eliminar l'article 6 del reglament de la llei d'urbanisme de Catalunya, que era un article essencial per regular construccions en zones inundables. Aquesta decisió va tenir una conseqüència clara i directa: relaxar les exigències en matèria de planificació urbanística en zones inundables. I ara, en un escenari com l'actual, ha de revertir-se. Sabem que s'han anunciat accions des del Govern, però

cal un full de ruta clar i compartit. La seguretat futura de la població catalana passa per aquestes mesures.

En segon lloc, cal una actualització normativa del model del sistema d'emergències. Tenim, a nivell normatiu, que s'ha de fer una actualització –la llei de bombers del 94, la llei de protecció civil del 97. Ja ho ha dit la síndica de greuges, ja s'ha dit en aquest Ple: cal un full de ruta per fer una actualització normativa que ens porti a un canvi de model en profunditat.

I per nosaltres, en aquesta actualització normativa i de model, hi ha un punt molt important: considerem que s'ha d'internalitzar el servei d'atenció de trucades d'emergències 112 de Catalunya. Ara està externalitzat a una empresa, i és un element estratègic central del nostre sistema d'emergències i no pot dependre d'un tercer actor; ha de ser plenament públic i s'ha d'internalitzar. És una de les principals propostes que plantejem, i em consta que també ho faran altres grups parlamentaris.

Així mateix, cal que cada municipi de Catalunya –ja s'ha dit– disposi del seu pla d'emergències; molts no el tenen, a dia d'avui no estan actualitzats. Sabem que s'ha plantejat augmentar recursos perquè es pugui fer en dos anys. Considerem que s'hauria de fer un pla perquè es pogués fer en un any, perquè la situació és greu i no podem permetre estar sense plans actualitzats massa temps.

Un altre element clau és fer mesures comunicatives explicant a la població les mesures d'autoprotecció necessàries davant una emergència per incendi o per fenòmens meteorològics extrems, per poder prendre decisions segures en moments de perill. La major part de les persones no saben què fer davant d'aquestes situacions, i això va ser un dels factors clau en el que va passar a València: molta gent no tenia les eines per saber quina era la millor..., lo millor que podia fer. Això sí, si li hagués arribat l'emergència al seu mòbil, cosa que no va passar.

També cal fer formacions a les escoles i instituts, com s'ha plantejat. I en el moment de les alertes cal simplificar, ser molt clars i unificar la informació.

En tercer lloc –i aquest punt és molt important per nosaltres–, té a veure... –i ja ho vam comentar i ho vam plantejar quan es va donar a terme la situació de la dana–, és que cal tenir en compte la realitat de persones en situació de vulnerabilitat i/o pobresa davant d'aquestes emergències.

Davant d'una emergència com la dana, per exemple, no és el mateix si vius en un pis o si vius en una barraca, o si directament dorms al carrer, o si s'està programant el teu desnonament en el moment que s'està produint l'emergència. O pot ser que la situació d'emergència es generi fruit de la precarietat i la pobresa.

A Catalunya, tal com denuncien sindicats de bombers, hi ha molts incendis d'habitatge vinculats a situacions de vulnerabilitat i de la pobresa energètica. Per tant, la pobresa energètica també genera situacions d'emergència, i cal abordar-ho, i més en un context de canvi climàtic.

Les polítiques d'emergències que s'anticipen més garanteixen més drets i arriben a tota la població. I és per això que plantejem, tal com demanen aquests sindicats de bombers, reactivar el protocol de vulnerabilitat i pobresa energètica signat amb el Departament d'Interior l'any 2017. També cal garantir, a través d'un protocol, la suspensió de qualsevol desnonament si ens trobem davant d'una situació d'emergència climàtica, per incendi o per qualsevol altre tipus. Davant una alerta per perill greu o molt greu, ha de suspendre's qualsevol desnonament.

Una altra mesura és realitzar una avaluació i actualització dels protocols de coordinació entre el Departament d'Interior, el Departament de Drets Socials i amb els ajuntaments, per tal de garantir que la planificació i les formes de comunicació d'alertes permeten actuar amb l'antelació suficient amb persones en situació de sensellarisme o persones que viuen en infrahabitatges. Sabem que es fa feina, però pensem que hi ha marge de millora i ens hem de preparar..., o sigui, hem de tenir una mirada a anys vista, no de curta mirada. I jo crec que per això plantejem que cal una comissió d'estudi per treballar en profunditat.

I, en general, per prevenir l'impacte negatiu de tot tipus d'emergències, cal treballar per erradicar les situacions de pobresa a Catalunya i, en especial, la situació de sensellarisme. De fet, fa només unes setmanes, a uns metres d'aquest Parlament, va morir Bakary Diba, un jove en situació de sensellarisme en plena onada de fred, tres dies després d'anar a urgències, sent una persona malalta amb insuficiència renal. Tot el suport als seus amics i familiars. *(Aplaudiments.)*

En quart i últim lloc, volem insistir que calen millores laborals, tecnològiques i de material per als cossos que treballen en emergències. Està clar que hi ha molt de marge per millorar les condicions laborals, però també les materials de cara a poder fer front a les situacions d'especial complexitat que els cossos d'emergències es troben en el seu dia a dia. Em centraré posteriorment més en algun d'aquests elements, que també plantejem a les nostres propostes de resolució.

I un altre punt amb què també coincideix tot el sector és que, si tenim funcionaris i serveis d'emergències que estan fent front a situacions molt complicades, hem de garantir que, després de passar-les, puguin tenir el suport psicosocial i psicològic suficient per poder tirar endavant després de les situacions. Evidentment, estan preparats per fer-ho, però pensem que, tot i que ja existeix, cal ampliar aquest suport, perquè d'alguna manera s'ha vist com alguns col·lectius estan presentant algunes situacions relacionades amb la salut mental, i pensem que calen millores, com també plantegen els propis sindicats.

Diputats, diputades, conselleres, tenim molts reptes per davant. Per això és important per nosaltres treballar a nivell parlamentari en els propers mesos en una comissió d'estudi en la qual participen expertes en la matèria, així com els diferents cossos d'emergències. En resum, el Govern, però també els grups parlamentaris, tenim la responsabilitat d'actualitzar el sistema d'emergències de Catalunya al segle XXI en un context de canvi climàtic. La millor prevenció que podem promoure és ser un país exemplar en la lluita contra el canvi climàtic. Hem de ser líders en reducció d'emissions, avançar en una transició ecològica, que ha de ser justa. És necessari reformar la normativa per a evitar que es construeixi en zones inundables i avaluar la situació d'aquest quinze per cent de la població que ja viu en aquestes zones inundables.

Cal treballar més i millor en la prevenció d'incendis. També cal actualitzar els plans d'emergències dels municipis, aprovar noves lleis de bombers, de protecció civil i també una llei integral de policia. Cal treballar per a tenir un sistema d'emergències que s'anticipi de manera correcta per a informar a la població de les alertes. Una població que ha d'estar informada de la manera en la qual millor pot protegir-se davant cada tipus d'emergència. I cal garantir unes emergències que també garanteixin la seguretat dels qui tenen les condicions més precàries.

Tenim molts reptes per davant, però l'important és el que estem fent avui i el que espero que puguem fer en una comissió parlamentària, que puguem arribar a pactes amplis i que puguem tenir una mirada de futur, perquè ens estem jugant la seguretat de la nostra ciutadania en les properes dècades. Hi ha un sistema robust, s'està fent molt bona feina, però és cert que el repte que tenim per davant és suficientment important com perquè puguem fer una mirada de llarga vista per intentar assolir pactes en profunditat. I ho direm un i un altre cop: pensem que és el moment de mirar endavant amb força i determinació.

Moltes gràcies. I després continuem amb la rèplica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé; bona tarda a tots els que esteu aquí, consellera, diputats i els responsables d'Interior que tenim aquí amb nosaltres. El marc d'aquest Ple monogràfic és el de la dana de València de fa poc, però també és veritat que ara fa cinc anys del temporal Gloria, i això ens permet analitzar també com va passar això aquí a Catalunya.

La dada principal, en allò que ens centrem d'entrada, lo primer que veiem, doncs, els morts, no? La dana de València va causar 224 morts; 225 si comptem una persona que ha mort ara fent tasques de neteja en un garatge, en un edifici afectat per la dana a Benetússer, a l'Horta Sud de València, perquè a hores d'ara la dana continua emportant-se vides després de la nefasta gestió de la catàstrofe.

Davant aquestes 225 morts, mirem el marc en el que estàvem, el marc amb el que comparàvem. Com dèiem, el temporal Gloria, ara fa cinc anys, va causar quatre víctimes mortals a Catalunya. I l'escenari era similar en els dos casos. Els grui-xos de pluja que van caure amb el Gloria eren entre dos-cents i cinc-cents litres per metre quadrat al Vallès Oriental, a les comarques gironines, a les Terres de l'Ebre, de més de quatre-cents litres al Montseny, en punts de la Garrotxa. Dades que si comparem amb el que va caure en la dana..., que sí que parlem de cinc-cents litres per metre quadrat en alguns punts de València, però ens movem al voltant dels tres-cents a Xiva, Pedralba, Bunyol. Analitzem què es va fer bé amb el temporal Gloria, perquè això ens permetrà fer-ho millor encara.

Però no ens quedem amb aquestes dades, perquè podria semblar cofoista. El temporal va provocar danys molt greus a Catalunya –el Gloria–, amb valors, amb un import estimat d'uns 500 milions d'euros. Abans, el diputat Rius els ho ha relatat amb detall. Els rius van créixer molt, van afectar infraestructures, ponts, carreteres, diverses línies ferroviàries; les xarxes de distribució d'energia, d'aigua. Va afectar el litoral. Va canviar en alguns llocs, fins i tot, la línia de la costa. Va afectar de manera molt greu el delta de l'Ebre. L'onatge va arribar a engolir la barra del Trabucador i va desaparèixer l'illa de Buda.

Doncs cal que també d'això en traguem aprenentatges, perquè això ens permetrà minimitzar l'impacte d'aquest tipus de fenòmens. Però jo crec que hem d'estar «al tanto», perquè aquests desastres que van succeir no són només naturals, sinó que creiem que aquests efectes són principalment polítics i que hem de fer una anàlisi de tot aquest entorn per tenir una visió global. Hem d'analitzar la gestió de les emergències, sí, que va ser nefasta, que va ser criminal en el cas de València, però també –també– els efectes del canvi climàtic, perquè cada vegada més aquesta excepcionalitat serà la norma.

I hem d'analitzar també la vulnerabilitat que va associada al model de creixement i de planificació actual del territori. En primer lloc, sobre la gestió de les emergències, els morts de la dana tenen un responsable, i és la gestió nefasta política que se'n va fer. La unitat valenciana d'emergències és el primer òrgan que es va eliminar quan el PP va arribar al Govern a València, i VOX portava en el seu programa electoral tancar totes les agències meteorològiques autonòmiques i derogar les competències de la Generalitat en matèria d'extinció d'incendis i de protecció civil. Això ha d'anar per davant de tot.

I què va comportar, en el cas de València, no tenir una unitat d'emergència? Va comportar el caos i la descoordinació que vam veure. Les prediccions meteorològiques i de les conques hidrogràfiques van existir. La Universitat de València..., molts municipis van aturar les escoles, la diputació valenciana, tots van aturar la producció. Per tant, els avisos hi eren. Però Mazón i el seu Govern van ignorar les prediccions i els avisos de l'Aemet. Van fer cas omís de les alertes per les crescudes de cabals hidrogràfics. No van alertar la població fins que ja tenien l'aigua al coll. I aquesta negligència criminal és la que va provocar totes les morts. I, per tant, podem dir clarament que aquell desastre no va ser natural, sinó que cal depurar responsabilitats polítiques i també penals.

Del pas de la dana per València, l'aprenentatge que en traiem és aquesta importància de la coordinació de la unitat d'emergència. Però la dana també va passar per aquí, per Catalunya, i de la gestió que se'n va fer també n'hem de treure alguns aprenentatges. El més important: que el principal, lo primer de tot és salvar vides. I, en aquest sentit, avançar en matèria d'alertes primerenques. Determinar on i quan cal avisar la població és fonamental, perquè cada minut compta i, com més ràpid ho fas, més vides salves. Això el que implica és, primer de tot, reforçar el Meteocat.

També calen canvis jurídics. Un avís t'ha de protegir jurídicament perquè no et puguin fer fora de la feina si, atenent aquest avís, et quedes a casa i no vas a la feina. Els avisos t'han de protegir. Aquests canvis jurídics també han d'anar en la línia d'aturar, de no només recomanar, sinó d'aturar les feines que es fan al carrer. Aturar els desnonaments, tenir cura de les persones vulnerables. Important, la comunicació, avisar *tota* la població, també la que no pot estar pendent del telèfon mòbil. Com d'important és aquesta fluïdesa entre la coordinació de l'emergència i la consciència de la ciutadania?

Cal també –i això ho vam veure amb la dana quan va passar per Catalunya– més flexibilitat a l'hora de determinar quines són les condicions. Els decrets que s'han de publicar d'un dia per l'altre al BOE no permeten aquesta flexibilitat. I, per tant, hem de buscar quina manera jurídica ens dona flexibilitat per donar les condicions de restriccions que s'han de determinar.

Per tant, el que veiem és que tenim un sistema que funciona, que funciona bastant bé, però amb una llei que té vint-i-vuit anys i que, per tant, requereix actualització en diversos sentits. A banda de les coses que hem comentat fins ara, també creiem que és important que els plans d'emergències municipals, els Duprocim, no tinguin un únic model, sinó que puguin canviar-se, que es puguin adaptar a la realitat dels municipis de Catalunya.

No pot ser que tinguem un mateix model per a municipis petits que per a municipis grans i que, si els demanem ara a tots de cop, a tots els municipis, a la meitat dels municipis de Catalunya que no els tenen, els hi diem: «Us donem un termini de sis mesos perquè els compliu», l'únic que aconseguirem és enriquir les empreses assessores, que faran quatre-cents plans de cop, que guardaran els alcaldes en un calaix perquè no tindran temps de bastir-los, quan el que cal fer potser és reforçar qui després ha de coordinar tots aquests plans. Simplificar-los i reforçar qui els coordina.

També proposem crear un cos propi de protecció civil que substitueixi l'actual model i que ens permeti retenir el talent i l'experiència del personal. I amb això tindrem una millor coordinació, però també és imprescindible que reforcem altres serveis públics que són essencials en la gestió de les emergències: el Meteocat, com hem dit abans; el 112, que nosaltres el que demanem és la seva internalització i també que no hi tinguin cabuda ni la Policia Nacional ni la Guàrdia Civil, i també el reforç d'altres serveis com els bombers de Catalunya.

Volem també recordar que, si parlem de gestió d'emergències, també hem de tenir molta feina amb relació al complex petroquímic de Tarragona, el més gran del sud d'Europa. Més enllà del problema actual de no saber què respira la població del Camp de Tarragona, la petroquímica –tothom d'allà ho diu– és un polvorí. Hi ha un total desconeixement sobre com actuar en cas d'emergència. I, per tant, tinguem sempre present aquest punt.

Pel que fa al canvi climàtic –i això també és cultura preventiva–, cada vegada tenim més episodis i més violents, un augment d'episodis de precipitació extrema. També fa poc hem sabut, hem conegut aquesta dada i, per tant, no és un mite, sinó que són dades concretes, que ja hem superat amb un grau i mig la temperatura des del principi de l'era industrial. Era una temperatura a la que s'havia d'arribar, segons les prediccions, a finals de segle, però ja hi som aquí.

Aquest escalfament és real i reforça que aquest calendari de precipitacions torrencials serà al llarg de tot l'any. Aquest estudi, que també és un estudi científic que

esmentaven abans..., que explicaven com la ciutat de Barcelona serà la ciutat amb més morts per calor aquest segle. Per tant, tenim aquí aquest canvi climàtic i no el podem obviar. Aquest canvi afecta, d'una banda, els sistemes de predicció. Es basen en analitzar l'històric i, per tant, no serveixen els models actuals. Cal reforçar la potència de càlcul. Cal reforçar el Meteocat.

I també –i això és important que ho tinguem en compte– no és només... Cal també aquesta cultura preventiva que deia la consellera, i actuar en temes de canvi climàtic és cultura preventiva. Nosaltres proposem impulsar aquestes mesures d'adaptació i mitigació del canvi climàtic. Demanem... Hem proposat..., hem entrat ja una proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica de Catalunya. Una llei que promou mesures urgents i que fa que garantim que Catalunya pugui complir la seva quota de responsabilitat i els seus compromisos amb el clima.

Són imprescindibles, aquestes propostes d'adaptació i mitigació del canvi climàtic. I, sobretot, el que cal és també un canvi de model, deixar de promoure polítiques que s'emmarquen en el negacionisme climàtic. Com pot ser que plantegem ampliar l'aeroport o el Quart Cinturó? Com pot ser que vulguem polítiques de més emissions en un moment en el que és evident aquest canvi climàtic?

I també, finalment, convé tenir molt present el model de creixement i planificació del territori, que ens fa més vulnerables en episodis extrems. Parlem de la construcció en zones inundables. Els interessos de les societats promotores urbanístiques i d'empreses del sector de la construcció estan per sobre de la protecció de les persones. I també quin és el paper –i l'hem d'analitzar– de les administracions locals, de les administracions autonòmiques, que són qui s'encarreguen de planificar i que són les responsables d'autoritzar les obres malgrat els riscos per a la població. I no estem parlant només dels càmpings, com fa un temps va ser com «focalitzem-nos en els càmpings»; no són càmpings, és un problema molt més estructural. Hi ha zones amb edificacions que ja estan construïdes, amb habitatges, equipaments, escoles, residències de la gent gran..., en zones amb risc constant d'inundació.

Però no només això, sinó que hi han noves planificacions, noves propostes urbanístiques en zones inundables. Es vol fer un nou barri a les xemeneies del Besòs. S'està urbanitzant a tocar del mar o a la costa de rieres del Maresme. A Mollet també es volen construir habitatges socials a les zones inundables; a municipis com Cornellà de Llobregat, al Baix Llobregat, un pla impulsat per l'ajuntament de l'Antoni Balmón que preveu alçar 2.500 nous habitatges en zones inundables. I dic Cornellà perquè a tota aquesta zona del Vallès, com moltes altres ciutats, les riuades del 71 van causar milers de morts, i cal que lluitem contra aquest oblit que provoquen els interessos econòmics.

Finalment, per la CUP, la normalitat institucional, el que seria normal després del que hem vist amb l'última dana, de l'experiència del temporal Gloria, el que seria normal és una institució que reforçés els serveis públics d'emergències, de protecció civil, del Meteocat, del 112, dels bombers, que posés tots els esforços en salvar vides i en avançar la protecció de la vida dels nostres ciutadans als interessos econòmics.

La normalitat seria una institució que deixés de promoure polítiques que s'emmarquen en el negacionisme climàtic. El canvi climàtic és una realitat. Aquests fenòmens cada vegada seran més freqüents, i cal que actuem en conseqüència. I el normal seria una institució que aturés tots els nous projectes en zones inundables i renaturalitzar els nostres rius. I mentre aquesta normalitat que nosaltres demanem no sigui la que té el nostre país, mentre els responsables polítics que ara governen no assumeixin aquests principis, nosaltres continuarem dient que el més important és salvar vides, que no podem permetre que més persones morin per culpa de no gestionar correctament les emergències, per culpa no ja de negar el canvi climàtic, sinó d'actuar com si no existís. Ni podem deixar que hi hagi més morts per culpa de planificar el territori en base a interessos especulatius.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Gràcies als membres del Govern que segueixen aquí i als responsables dels diferents serveis d'emergències que tant servei donen a tots els ciutadans de Catalunya.

Les emergències no esperen, i la seva gestió afecta directament la seguretat de les persones, el nostre territori i la dignitat de les comunitats afectades. Avui presentarem diverses propostes de resolució que aborden qüestions per enfortir el sistema de prevenció i resposta d'emergències de Catalunya, però abans voldria fer una reflexió.

Davant tragèdies com la dana al País Valencià ja fa quasi tres mesos, Aliança Catalana vol reiterar el nostre suport més sentit a les famílies afectades, aquelles que han perdut éssers estimats i, moltes d'aquestes famílies, el seu patrimoni. La nostra solidaritat es dirigeix especialment a les desenes de milers d'afectats que davant d'aquesta tragèdia es troben encara, a dia d'avui, en una situació d'especial gravetat degut a la manca d'efectivitat de les ajudes que encara no els han arribat. Ara bé –anava dirigida al president Illa; va dirigida a la consellera Parlon–, deixin d'ignorar deliberadament la denominació històrica i cultural al País Valencià com a tal: País Valencià, i no Comunitat Valenciana –són paraules del president Illa. Deixi d'ofrenar noves glòries a Espanya i defensi la nostra dignitat de tots els pobles, com el País Valencià, que hem patit l'abandonament i la negligència d'un estat que actua tard i malament.

En primer lloc, farem quatre propostes, i la primera d'elles fa referència als plans d'emergències municipals. Com ja es va parlar al novembre, només un vint-i-tres per cent dels municipis disposen d'un pla d'emergències municipal homologat. El president Illa va anunciar una dotació de 20 milions d'euros per garantir-ho a tots aquests municipis en dos anys. No sabem què s'ha fet al respecte ni en quina fase es troba ni com està aquest compromís. Després de l'experiència del País Valencià hem d'abocar tots els esforços a millorar i fer efectius els diversos plans d'emergència vigents a Catalunya, dotant-los, els municipis, de més recursos econòmics i tècnics per fer front a possibles situacions de catàstrofe. Fins ara hem parlat molt de l'infrafinançament dels municipis, però molt poc de l'exigència del Govern a aquests mateixos municipis i a la seva manca de recursos. Aquesta és una situació prou urgent com per no deixar passar més temps.

En segon lloc, demanem enfortir el sistema d'emergències davant nous reptes. Els episodis meteorològics extrems, com pluges torrencials i onades de calor, estan en augment, amb la consegüent gravetat i la freqüència, que ens està afectant cada vegada més. Això posa a prova la capacitat del sistema d'emergències i requereix passar a l'acció. En paraules d'Aliança Catalana, exigim una revisió profunda de les polítiques de gestió d'emergències per evitar que una situació com aquesta torni a posar en risc la població. Aquesta revisió pensem que hauria d'incloure tallafocs i punts d'aigua, així com la millora d'infraestructures i material per als cossos locals de protecció civil, que són els primers que hi acudeixen quan hi ha un perill d'aquests.

En tercer lloc, treballar en gestions forestals i cooperació transfronterera. Els boscos són un dels nostres grans patrimonis, però també una font de risc si no es gestionen adequadament. Tots sabem quin és l'estat de la majoria dels boscos de Catalunya: arbres caiguts i tallats no retirats. La brutícia del sotabosc, la deixadesa en general, fa que el risc d'incendi sigui encara més greu. Aliança Catalana ens prenem molt seriosament la gestió de l'aigua també. Per això proposem un pla integral que

inclogui tals selectives d'arbres, el foment de prats de dall i l'afavoriment de les espècies com el *Quercus* en detriment de les coníferes.

També impulsem que l'Administració col·labori amb els propietaris per garantir la cura i la gestió sostenible dels boscos. Un setanta-set per cent dels boscos catalans són de propietat privada. Cal impulsar ajuts perquè els puguin mantenir nets.

Cal fer més productiu el bosc instal·lant plantes de biomassa que converteixin la neteja i la cura dels nostres boscos en un bon negoci i que, a més, ens proporcionin una font d'energia renovable sostenible. Aquesta iniciativa ens permetria transformar la gestió forestal en una oportunitat econòmica, creant llocs de feina, i alhora contribuir a la neteja i preservació de l'ecosistema. Aquest pla s'ha de complementar amb accions, amb la construcció de llacs artificials al vessant de les muntanyes per evitar que l'aigua de pluja es perdi al mar; el control amb el buidatge de pantans, la introducció de sistemes de regadiu eficients com el reg gota a gota i la detecció i reparació de les fuites d'aigua en les xarxes municipals; promoure la reutilització de l'aigua depurada per a usos agrícoles i la instal·lació de xarxes diferenciades d'ús per optimitzar el cicle de l'aigua, a més de la cooperació amb Andorra i França per gestionar riscos compartits de manera més eficient.

En quart lloc, i per tal de promoure el voluntariat, per facilitar el suport al sistema d'emergències cal destacar la tasca exemplar de les associacions de voluntaris de protecció civil i altres cossos de voluntariat. Sovint són a la primera línia de resposta en situacions d'emergència, perquè també són els més propers.

El voluntariat constitueix una part important de la resposta a emergències a Catalunya, tant a través de les associacions de voluntaris de protecció civil com d'altres iniciatives locals. Aquests cossos complementen la tasca dels serveis professionals i han estat determinants en nombroses situacions dels serveis, tant en la covid-19 com en les recerques de persones desaparegudes i la gestió d'incendis forestals. Cal, doncs, dotar-los de mitjans, vehicles i suport. Proposem formalitzar el seu paper dins del sistema d'emergències amb formació i recursos, i també promoure campanyes per captar nous voluntaris.

En conclusió, aquestes quatre propostes no són només una resposta a les mancances actuals, sinó que haurien de ser un compromís amb la seguretat de la ciutadania, la protecció del nostre territori, la gestió responsable dels nostres recursos naturals. I fer una crida perquè aquest Parlament actuï amb responsabilitat i determinació per evitar que desastres com la dana de València es repeteixin al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, bona tarda. Entraré a continuació en el que es ve a parlar avui aquí de les propostes de resolució i del Ple monogràfic, però sí que m'agradaria abans començar a entrar en matèria una miqueta amb alguns dels comentaris que han fet des del Grup Parlamentari de Junts, que, com deuen entendre, de manera òbvia, nosaltres no hi estem d'acord.

Ja sap el senyor Rius que jo li tinc un especial respecte polític i personal, però sí que li he de dir que algunes de les afirmacions que vostè ha fet aquí a mi em sobten una mica, i òbviament no hi podem estar d'acord, sobretot amb aquesta rèplica que des de Junts intenta fer de manera repetida de que aquest és un govern espanyolista que està sotmès a les citacions d'Espanya, perquè, i amb les últimes i darreres votacions a Madrid, hem pogut veure que a Junts, últimament, se'ls veu més còmodes amb l'oposició espanyolista de PP i VOX a Madrid que no pas amb el Govern cata-

lanista de la Generalitat de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I potser s'ho haurien de fer mirar.

Vostès han parlat, en termes generals, d'alguns conceptes, que jo m'he apuntat, que són una miqueta grossos, no? Han parlat de que hem decapitat els comandaments de Mossos d'Esquadra, han parlat de submissió, han parlat de purga, han parlat de conspiracions a l'estil Trump... Jo intentaré remetre'm a l'esperit d'aquest Ple monogràfic i a l'esperit d'aquest Govern, que és parlar del que realment importa als catalans i les catalanes, parlar del que venim a debatre avui aquí i de les solucions que es plantegen per tenir un millor sistema de prevenció de les emergències.

Començaré establint que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar valora positivament la convocatòria d'aquest Ple monogràfic per debatre sobre les polítiques de prevenció i gestió de les emergències en matèria dels efectes del canvi climàtic. I ho fem entenent la necessitat d'entendre i atendre el moment actual, on les conseqüències humanes, socials i naturals del canvi climàtic són més evidents que mai. Una crisi climàtica que, com hem pogut veure en aquest hemicicle, alguns encara neguen, però que ens encoratgen, als actors i als agents polítics i socials, a pensar, reflexionar i decidir –sobretot, decidir– quines són les millors mesures per adaptar-nos als temps presents i pensar en el futur.

La consellera Parlon ja ha deixat clar en la seva intervenció quin és l'objectiu principal del Departament d'Interior i Seguretat Pública i del Govern, que no és altre que fer balanç dels protocols actuals per escollir quines són les mesures que cal adoptar, que cal actualitzar per millorar el sistema i per donar resposta als reptes climàtics que tenim.

En aquests reptes hi juguen un paper important els servidors públics del cos d'emergències del país: bombers, 112, agents rurals, policies locals, Mossos d'Esquadra, però també professionals d'altres sectors o àmbits. Perquè si alguna cosa tenim clara és que per reduir els efectes del canvi climàtic cal comptar amb tothom. I això tant el Govern com aquest grup parlamentari ho tenim molt clar.

Necessitarem entesa, i amb un ple com el d'avui la venim a buscar. Necessitarem recursos, i en un futur immediat els haurem de trobar. I necessitarem coratge, i això és el que avui aquí els hi venim a proposar. Perquè el perill que tenim davant, un dels grans reptes als quals s'enfronta aquesta generació, no només és el de parar els efectes del canvi climàtic, sinó que també és el de barrar el pas a aquells discursos negacionistes que neguen l'evidència climàtica. Ja deia Mercè Rodoreda que la ignorància té un poder, que és el poder de fer mal. I, malauradament, en la història recent i no tan recent, ens han ensenyat de maneres molt diferents les nefastes conseqüències que té negar el canvi climàtic, les nefastes conseqüències que té des de la prepotència negar l'evidència.

Sortosament, al país existeix avui una majoria social que coneix i reconeix la magnitud del repte que tenim davant, i el Govern canalitza aquest sentiment a través d'implementar mesures que ajudin en la línia de pal·liar els efectes del canvi climàtic. Inundacions, incendis forestals, sequera..., són els principals perills que ja estem començant a patir al país fruit del canvi climàtic. Són conseqüències tangibles, plausibles, reals, que encoratgen el Govern i tots els agents implicats a poder actualitzar protocols o, el que és el mateix, a adaptar les respostes d'avui als problemes que tindrem demà.

I això es fa parlant i, sobretot, escoltant. Escoltant professionals, acadèmics i agents socials. O, dit d'una altra manera, dissenyant una resposta conjunta, coordinada i àmplia que compti amb tothom i no obli a ningú. I, per fer-ho, cal fer una bona diagnosi de la situació: ser sincers amb nosaltres i també amb la ciutadania de Catalunya per detectar quins són els punts febles que tenim i consolidar les fortaleces de les quals disposem. I, a partir d'aquí, decidir –sobretot, decidir– quines són les mesures a aplicar.

I des del Grup Parlamentari Socialistes fem una valoració positiva d'algunes de les mesures que s'han implementat, que s'han dissenyat pel Govern de la Generalitat o que s'han acordat amb altres grups, com Esquerra Republicana o els Comuns. Creiem que la implementació del pla bombers 2030, que apujarà el nombre de bombers fins a 3.300 l'any 2030 de bombers funcionaris i 2.100 de bombers voluntaris, és positiu. Creiem que reforçar també el Cos d'Agents Rurals fins a arribar als nou-cents l'any 2030 és positiu. Creiem que renovar el parc mòbil a tot el territori de Catalunya és positiu. I creiem també que la revisió de la implementació territorial i el reforç dels processos d'informació compartida són també positius.

I ho fem, consellera, perquè creiem en el que està fent actualment el seu departament, que és analitzar una situació, estudiar-la i implementar respostes que ajudin a mitigar aquestes situacions que podem tenir. I dir això —i això crec que és important— i valorar des d'un punt de vista positiu el que s'està fent no és ni ha de ser sinònim de conformisme. Ans al contrari, ens ha d'incentivar per seguir en aquesta línia la convicció compartida de seguir pensant, dissenyant i adoptant les mesures necessàries. Per això valorem positivament el que s'està fent des del Govern, i per això valorem positivament la celebració d'aquest Ple monogràfic al Parlament de Catalunya.

Com els hi deia anteriorment, el canvi climàtic ja no és una teoria que estudiem, és una evidència que patim. Així s'ha vist, malauradament, les darreres setmanes i en els darrers anys. Fenòmens que abans eren aïllats i esporàdics són avui més intensos i menys predictibles. Això ho hem vist amb els incendis a Califòrnia o amb el que va passar amb la dana a València, Terres de l'Ebre i altres punts d'Espanya.

Del 25 d'octubre al 4 de novembre, deu dies del temporal dana a les Terres de l'Ebre amb pluges diàries de més de dos-cents litres per metre cúbic en municipis com Ulldecona o Alcanar. Aquí es va demostrar que el sistema català d'emergències de Catalunya funciona. S'ha de millorar? Sí. S'ha d'adaptar? Sí. S'ha d'actualitzar? I tant. Però funciona i tenim una base? Des de llavors. I això és gràcies als funcionaris i les funcionàries, els treballadors i les treballadores públiques que, des de la professionalitat, des del rigor i des de la vocació de servei públic, segueixen en aquesta línia.

I és que la lluita contra les catàstrofes climàtiques és una lluita que no té fi, perquè sempre hi ha un aspecte a millorar i sempre hi ha una idea a compartir. Nosaltres —i aquí ho he repetit en algunes ocasions— no som dels que venim a buscar problemes a les solucions, sinó que som dels que venim a trobar solucions als problemes que tenen els catalans i les catalanes. I el canvi climàtic i els seus efectes, malauradament, són un problema per als catalans i les catalanes.

I en aquesta línia, avui, amb la intervenció de VOX, que tampoc ens ha sorprès en excés —senyor Macián, no ens ha sorprès gaire la seva intervenció—, a mi sí que per un punt m'ha agradat, perquè ha sigut una demostració pràctica del que és la roda de la hipocresia del negacionisme de l'extrema dreta. I això, què vol dir? Primer, negar l'existència del canvi climàtic. Segon, aprofitar aquesta negativa per suprimir els recursos públics que ajuden a mitigar la resposta quan hi ha una emergència. I, tercer, i més important, quan arriben les conseqüències del canvi climàtic i quan no estem preparats, perquè he suprimit els recursos, m'aprofito del patiment de la gent per treure'n rèdit electoral. (*Aplaudiments.*) I jo li pregunto, senyor Macián: no els hi fa vergonya?

En aquest sentit, serà important començar a dibuixar una nova estratègia de gestió de les emergències, tal com ha manifestat la consellera en la seva anterior intervenció. I s'ha de fer des de la prevenció, des del coneixement i des de l'autoprotecció, conscienciant la ciutadania, fomentant la cultura preventiva i la cultura de l'autoprotecció, reforçant els simulacres a aquelles zones que més ho requereixen i millorant i intensificant la comunicació amb la ciutadania. I també introduint-hi aquelles adaptacions i actualitzacions que són necessàries. Parlem, al cap i a la fi, d'impulsar

l'atenció cap als usuaris en llengua de signes, parlem també de millorar la resposta del CAT112, o parlem també de garantir el servei a aquells municipis amb cobertura limitada. Resumint, més comunicació, més preparació i més coordinació.

A més, també és important que la consellera, en la seva intervenció, a més de parlar també de la prevenció i la gestió d'emergències, ha parlat —i crec que això és molt important— de què passa un cop l'emergència ja ha succeït, de quina és la gestió que fem un cop el fenomen ja ha passat. I aquí la recepta és la mateixa que abans: comunicació, preparació i coordinació. Comunicació amb la ciutadania per agilitzar els processos de reconstrucció. Preparació entre administracions per preveure escenaris i planificar solucions. I coordinació entre les institucions per sumar esforços i accelerar processos. Comunicació, preparació i coordinació per prioritzar la reconstrucció i millorar la gestió un cop l'emergència ja ha passat.

I caldrà, com sempre, comptar també amb el territori. I aquí els alcaldes i les alcaldesses hi tenen a jugar un paper clau. Perquè cal valorar l'acció dels alcaldes i alcaldesses, dels regidors i regidores de seguretat pública, dels tècnics i tècniques, dels voluntaris i les voluntàries de protecció civil, que sempre hi són.

Aquestes són les persones que, quan un riu surt del seu cabal, quan s'origina un incendi, quan la pluja afecta més d'un carrer..., són les primeres sempre en arribar. També són les primeres en arribar a aquells terrenys que han patit una emergència i als quals s'ha d'iniciar la reconstrucció. I són les persones que sempre trobem als despatxos, creant o dissenyant les estratègies d'emergència, o als carrers, implementant-les amb total professionalitat.

Aquestes persones són avui el pal de paller del sistema públic d'emergències de Catalunya, i cal ajudar-les a dissenyar, planificar i definir les estratègies municipals d'emergències.

Per això, com s'hi referia la consellera Parlon i com han agafat també el guant altres grups municipals, és important impulsar les accions necessàries perquè el Duprocin, que, com deien anteriorment, és el text que regula el disseny i l'aplicació de les emergències municipals, estigui actiu en tots els municipis de Catalunya en els propers dos anys, i fent, com deien també anteriorment tant els Comuns com Esquerra, una adaptació als municipis en qüestió perquè aquesta adaptació no sigui només sobre el paper, sinó que es doni també en la realitat, que és quelcom molt important.

Així doncs, el que caldrà serà escoltar, com sempre, diputacions, consells comarcals i alcaldes i alcaldesses, perquè en el disseny de les polítiques d'emergència del país el paper del món local esdevé clau per detectar febleses i per consolidar les fermes del territori.

Acabo la intervenció. Mirin, el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar és clar: anem en la bona direcció, però cal, des del rigor i la professionalitat, seguir insistint en actualitzar i adaptar les mesures de prevenció i gestió per fer front als nous reptes que tenim per davant, des de la prevenció i el coneixement, a través de la comunicació, la preparació i la coordinació, escoltant a tothom i dialogant amb el territori, detectant febleses i consolidant fortaleses, amb sinceritat i transparència cap als ciutadans de Catalunya.

Aquesta és l'única recepta per protegir-nos contra els efectes del canvi climàtic. I el més important de tot: aquest és el camí idoni per seguir tenint la Catalunya sostenible i segura que els ciutadans de Catalunya mereixen i necessiten.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre les intervencions dels grups parlamentaris i, en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Portem gairebé dues hores i mitja de debat, un debat que en les seves grans línies ha estat clarament constructiu, propositiu, amb una anàlisi que han fet la majoria dels grups parlamentaris que volen i s'adreça a millorar la robustesa del nostre sistema de protecció civil. S'han fet reflexions que van més enllà, pròpiament, de la tasca que es fa des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, que afecta el model econòmic, el model de millora de tot lo que té a veure amb el desplegament de la llei de boscos.

S'han fet mencions de propostes en la línia del model de resposta a les diferents situacions i emergències i desafiaments que tenim, també des del punt de vista del desplegament de les infraestructures. Però, pel que fa referència al model pròpiament que s'articula des de la llei de protecció civil, que, per cert, és una llei que es va aprovar el 97, però que val la pena llegir-la perquè és una llei que amb millores que es poden fer, sobretot pel que fa als seus òrgans de participació, al que feia referència abans la diputada d'Esquerra Republicana, de crear una taula, el Consell de Protecció Civil es pot reforçar, pot anar en aquesta línia... Però és una llei que, malgrat que fa anys que es va fer, si la llegeixen en detall, veuran que tota l'estratègia robusta d'emergències de la qual disposa el nostre país és clarament actual.

Hi ha algunes aportacions que –i compte, s'ha de revisar i s'ha de millorar–, per exemple, feia el diputat dels Comuns, en la línia de tot el que té a veure amb la protecció de les persones vulnerables. Aquí hi ha, crec, un recorregut important d'aquesta visió transversal que ha de tenir el propi model de protecció civil en la part preventiva, preventiva de previsió de recursos, i també de resposta en la reconstrucció.

Hi ha tres reptes estructurals del model, malgrat les bonances d'aquest, que crec que les té, i no és fruit del grup que actualment estem governant, sinó fruit del treball en comú que s'ha fet durant molts anys, especialment per tots els professionals que estan al capdavant i darrere de la pròpia estratègia de protecció civil del nostre país. Però hi ha tres reptes estructurals que he intentat definir en la primera part de la intervenció i que ara tornaré a remarcar. La incertesa meteorològica dels fenòmens adversos, que es manifesten amb la intensitat de la dana, o bé dels incendis forestals. Han sortit diferents exemples en aquesta direcció.

La fragilitat pròpia del territori; també ha sortit al llarg de les seves diferents intervencions. I, evidentment –i no ho podem deixar de banda, i aquesta és la voluntat d'aquesta consellera i també del Govern–, la manca de cultura preventiva que tenim i en la qual hem de fer un èmfasi molt important. És a dir, aquest Ple ha de ser la caixa de ressonància d'aquesta cultura preventiva que entre tots i totes, tant des del Govern com des dels grups de l'oposició, amb els mecanismes que tenim d'amplificació de les nostres propostes –aquest Ple ho és–..., hem de reforçar sobretot aquesta capacitat de la cultura preventiva per preservar vides i, sobretot, poder actuar.

Perquè els fenòmens no els podem evitar, almenys no en el curt termini. No els podem evitar, aquests fenòmens adversos, perquè el nostre territori –ja ho hem dit– és territori de risc. I així ho diuen tots els models predictius que tenim i que es fonamenten en l'emergència climàtica. Però sí que podem mitigar els danys, especialment personals, des d'aquesta dimensió de la cultura preventiva i del treball transversal.

Com s'ha de fer? També ho he anunciat anteriorment. No he volgut ser invasiva amb les propostes per part del Govern, perquè crec que aquest és un espai dels grups parlamentaris, i que dijous es votaran el conjunt de propostes que vostès fan per millorar el model que a hores d'ara tenim i que s'està treballant a nivell dels nostres equips tècnics.

Però han sortit la necessitat de reforçar mitjans amb el pla estratègic de bombers, les ampliacions de les promocions d'agents rurals, les ampliacions de les promocions d'agents de Mossos d'Esquadra, la possibilitat de crear un futur cos de la

protecció civil. Nosaltres hem estat aquí una mica més curosos a l'hora de proposar la creació del cos, no per manca d'ambició, sinó perquè té un cost econòmic que requereix una planificació i, sobretot, l'aprovació de pressupostos per fer-ho viable i fer-ho possible.

Aquesta és una realitat que no podem negar. Hem fet un primer redimensionament, una proposta de redimensionament del Cos de Protecció Civil, per donar resposta a què? Al pla que vam aprovar en Consell Executiu de govern el 5 de novembre, que ha de permetre que els ajuntaments puguin tenir el seu propi pla de protecció civil, un pla únic que contempla les diferents emergències. I aquest pla requereix un seguiment i un acompanyament per part –que també s'ha dit en el debat– dels professionals de protecció civil, perquè molts ajuntaments no tenen prou múscul tècnic per poder-ho fer. I no es poden fer plans –permeteu-me la mala expressió– com a xurros, sinó que han de ser plans que estiguin adaptats, i flexibles, a les necessitats que té el territori, d'acord amb les característiques dels diferents municipis i de les seves singularitats. En aquesta línia, s'ha fet una aprovació previsible en dos anys de 20 milions d'euros, que s'invertiran en aquesta direcció, en la direcció que tots els ajuntaments puguin tenir el seu pla de protecció civil actualitzat i, sobretot, acompanyat en el seu desplegament.

I, en la línia de reforçar tot el que té a veure amb el servei d'atenció de les emergències 112, integrar tots els ajuntaments que tenen sala vint-i-quatre hores per poder, doncs, participar de forma activa en la detecció preventiva d'alguns dels fenòmens que requereixen la intervenció. O, quan ja ens trobem davant de l'emergència, no tota la part d'alerta, prevenció, comunicació amb la ciutadania, activació de l'ES-Alert, sinó salvar vides, poder-ho fer amb un comandament d'un centre de comandament central, que lidera bombers, amb el centre de comandament avançat, en les múltiples emergències que podem tenir, i amb una articulació de tots els recursos, també del voluntariat, que en el nostre país hi juga un paper molt important i que també ha de rebre aquella formació adequada per poder fer bé la seva feina i revertir-la en aquest interès comú, que és salvar vides davant d'una emergència.

Tanco la meua intervenció agraint, com deia, el to del debat, les propostes que es concretaran al llarg d'aquests dies, no?, fins dijous, que les votem. I segur que ens ajudarà a reforçar i a millorar el nostre sistema d'emergències aquí a Catalunya. I, per tant, moltes gràcies pel to del debat i per les propostes que avui aquí han sortit per la majoria dels grups que heu intervingut.

El president

Gràcies, honorable consellera. Ara els grups tenen un torn de rèplica. A la Junta de Portaveus el van pactar amb cinc minuts cada intervenció. I, per tant, en virtut de l'article 154.4 del Reglament, té la paraula en primera instància el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, president. A veure, començaré primer responent a la persona que també li tinc molta estima i respecte, a més, que és el company Christian Soriano, que li ha sabut greu que li hagin dit que és un govern espanyolista i que ens ha vingut a dir..., que és lo que fan, eh?, ens venen a dir que si nosaltres ens acostem al PP i a VOX, que són paraules. Però si vol li poso fets: qui ha pactat el Consell General del Poder Judicial? Amb quin partit ha pactat el PSC o el PSOE el Consell General del Poder Judicial? Amb el PP. O li poso un exemple que tenim més a la vora –no rigui, senyor Pedret–: a Barcelona (*aplaudiments*) –a Barcelona–, qui va pactar amb el PP per treure-li l'alcaldia a en Xavier Trias? I per quin motiu ho van fer? Per Espanya, per espanyolisme, ho van fer per espanyolisme (*aplaudiments*), purament i simplement! O, si vol, li poso més exemples de l'espanyolisme: posar la bandera espanyola al despatx del president de la Generalitat, cosa que no hi havia estat mai; reunir-se no sé quantes vegades –he perdut el compte ja– amb el rei d'Espanya per rendir-li «pleitesia»,

o demanar permís a Madrid cada dos per tres per poder fer coses que podien fer directament des d'aquí i que no calen.

Vaig a altres coses. Consellera Parlon, a mi el que no m'ha quedat clar de la intervenció que ha fet –i una miqueta en la línia del que deia ara– és per què apostaran vostès. Vostès aposten per un sistema nacional d'emergències de Catalunya i per poder fer una llei d'emergències de Catalunya? O per donar suport a una *ley de emergencias* estatal, recentralitzadora, que posi en risc el model mixt que tenim a Catalunya i en tots els parcs de bombers o que depenguem d'un director general? A mi m'agradaria que això m'ho hagués respost.

Sobre demanar permisos a Madrid per competències, ens preocupa, sí, aquesta manera de funcionar del Govern, que ens trobem que, per resoldre un assumpte de bombers voluntaris, acaben demanant permís a Madrid. És a dir, ens prenen competències amb el seu vistiplau i en les que tenim hem de demanar permís a l'amo.

Una altra qüestió que hi vull fer referència i que, a més, m'ho ha demanat la diputada Jeannine Abella, i tant, i n'estem del tot convençuts. Estem d'acord amb que l'equilibri territorial és important; és important en l'àmbit de les emergències. I aquestes darreres setmanes vam saber que l'helicòpter del SEM, amb seu a Tremp, s'havia traslladat a Sabadell, deixant sense helicòpter els Pallars, perquè l'helicòpter de Sabadell estava en revisió. I voldríem preguntar qui va prendre aquesta decisió de prioritzar la base de Sabadell davant de la de Tremp, entenent que el Pirineu sabem tots que és una zona amb males comunicacions, població envellida i on els hospitals de referència estan lluny. No em serveix d'excusa que s'han imposat o s'imposaran sancions a l'empresa concessionària, sinó per quin motiu es decideix traslladar aquest aeroport de Tremp a Sabadell. La delegada del Govern del Pirineu va afirmar que l'helicòpter tornaria a la seva seu ahir dilluns. Som dimarts, i això no ha passat. Posin solució urgent a aquest problema, que també és d'emergències.

Sobre la gestió territorial, creiem que haurien d'endregar-ho amb vegueries, en moltes qüestions. Tenim aquesta organització. De fet, l'únic que ha complert amb la vegueria és el Penedès a nivell territorial. De fet, no hi ha regió policial del Penedès ni protecció civil té regió al Penedès. Per als bombers, la Cerdanya és Catalunya central, i per als Mossos és Lleida, i això també ho hem d'endregar.

Sobre regular el model de voluntariat, ja els advertim que el partit de govern haurà de donar moltes explicacions en aquest sentit. Quan estaven a l'oposició, alguns dels seus diputats van anar per tot el territori promentent la laboralització dels bombers voluntaris –amb el vistiplau del conseller Espadaler, per cert. I ara, en canvi, sembla que ja han aparcat aquesta bandereta i tornen al model mixt, que des de Junts sempre hem defensat. Per tant, aquí també ens hagués agradat algun tipus d'explicació.

A VOX i al PP, sobre la gestió d'emergències al País Valencià, crec que no haig d'afegir moltes coses. S'ha dit: el primer que van fer és acabar amb la unitat de protecció civil, i després tot ha anat com ha anat. O hi ha una comissió d'investigació ara en marxa, que el que han fet és repartir-se la presidència i la vicepresidència vostès dos per mirar de controlar-la vostès. Vostès deuen saber si volen insistir en l'error.

Per tant, des de Junts per Catalunya reiterem que volem un servei nacional d'emergències, un *sistema* nacional d'emergències. Per nosaltres és imprescindible que fem una llei d'emergències en la present legislatura, que no hi hagin ingerències competencials des de Madrid, sinó que ajudi i treballi per reforçar al màxim –i acabo, president– l'autogovern de Catalunya. Des de Junts per Catalunya defensem un sistema de seguretat nacional propi i català, i esperem comptar amb la majoria de suports d'aquesta cambra.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per respondre la intervenció del Govern, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Gràcies, president. Molt breument, però per respondre una mica al que s'ha dit i també a les explicacions de la consellera en aquesta segona intervenció. En primer lloc, perquè crec que és aberrant el que hem sentit, i s'hi ha de donar resposta, per part de les intervencions del PP i de VOX. Vull dir, que ens intentin donar lliçons de què és el que s'ha de fer en situacions d'emergència després de que pugin aquí, neguin el canvi climàtic; a partir d'aquesta afirmació, tanquin unitats d'emergència, quan hem vist que la seva actitud, la seva actuació, té conseqüències, mata, provoca morts –225 morts hi ha– i milers de persones afectades... Diguéssim, com pot pujar vostè aquí, el diputat de VOX, a parlar-nos de fanatisme? Nosaltres, els que estem posant blanc sobre negre les evidències que actualment té el canvi climàtic? I, sí, hem d'actuar –hem d'actuar.

I, en aquest sentit, també referir-me..., ara la consellera tornava a reafirmar les necessitats de prevenció. Hi estem d'acord, n'hem parlat. Fan molta falta les tasques de prevenció, de gestió forestal, però també d'aconseguir que al llarg del territori del nostre país s'hi pugui viure, la gent es pugui dedicar a l'agricultura, a la ramaderia. Que potenciem que a la Catalunya sencera..., perquè al llarg del territori la gent pugui viure gestionant els boscos amb recursos econòmics suficients. Però això també vol dir continuar apostant per les oficines bancàries mòbils, continuar apostant per les escoles rurals, continuar apostant per l'estatut del municipi rural i per totes les mesures que allà es recullen.

Però, sobretot, també coherència. Vostè hi ha fet molta referència, però hi haurà de fer molt d'èmfasi a la resta de companys del seu equip de govern, perquè cal que hi hagi coherència. Diguéssim, no podem parlar de prevenció, no podem parlar de mitigar el canvi climàtic, i estar demanant al mateix temps polítiques d'ampliació de l'aeroport, del Hard Rock, del Quart Cinturó, no posar impostos als grans vaixells. Cal coherència en aquestes polítiques, perquè això també és prevenció de les emergències.

Més qüestions. Competències i ambició –és importantíssim. Diguéssim, volem ja la data de la nova Junta de Seguretat que ha de resoldre totes les renúncies de l'anterior Junta de Seguretat, de l'última, renúncies de passos endavant que havia aconseguit el Govern Aragonès. I no només això: volem també les competències per gestionar el pla Penta, de les emergències nuclears; competències per activar l'ajuda internacional en el cas d'emergències. Això, per exemple, en el cas dels incendis de Llançà i de Portbou, que cada any, com a mínim, en tenim un o dos –com a mínim, lamentablement–, és importantíssim. No pot ser que l'activació dels avions per part de l'Estat francès, dels avions FOCA, quan tenim un incendi a la frontera hagi de passar per Madrid. Això hauria de ser competència de la Generalitat. Perquè, sense anar gaire lluny, fa tres anys, en un incendi de Llançà, aquell incendi es va allargar i van cremar més hectàrees perquè depeníem també de l'activació a nivell de Madrid. Per tant, estem reclamant i continuarem reclamant la competència per activar aquestes ajudes internacionals.

I acabo. Hem parlat de dotar de més efectius la Direcció General de Protecció Civil. Calen més efectius, però, ho repeteixo, cal també un bon repartiment territorial d'aquests efectius al llarg del territori. L'augment d'efectius no pot concentrar-se només a Barcelona, perquè aquests efectius han de donar suport als 948 municipis. Han de fer formació, hem de fer simulacres en aquests ajuntaments. I cal formació i suport al personal tècnic, però també al personal polític, perquè hi ha molts ajuntaments d'aquest país en què els plans Duprocim no els aplica personal tècnic, sinó

personal polític, que han de respondre ells mateixos quan hi ha el cas d'una activació d'emergències.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. Bueno, primero aclarar a los señores de la CUP, de Esquerra y de Junts que, en Valencia, lo que se desarticuló era una cosa que se llamaba Unidad de Gestión de Emergencias, que era un despacho con cero recursos –cero recursos. Y la Unidad de Emergencias y Protección Civil existía y sigue existiendo, porque, además, no se puede desarticular por ley, porque por ley es obligatoria que cada comunidad autónoma lo tenga instalado.

Señora Parlon, yo sí que le tiendo la mano para intentar mejorar y llegar a acuerdos con lo que es mejorar el sistema de emergencias de Cataluña, que es un sistema que viene heredado, que no es nada nuevo. Lo digo porque algunas críticas de las que están aquí quizás se las tendrían que atribuir a sí mismos algunas personas. Sí que nosotros le haremos algunas propuestas y ya las podremos debatir, pero sí que creemos que es necesaria una oficina –técnica, no política– técnica para ayudar a los ayuntamientos a cumplir su obligatoriedad con tener el Duprocim actualizado, para que tengan su plan de riesgos en incendios forestales, para que tengan su plan de riesgos en inundaciones, para elaborar el Duprocim, que es verdad que las diputaciones ayudan técnicamente a hacerlo, pero algunos ayuntamientos, evidentemente, pues, no lo tienen. El problema que tenemos con los PAUs –con los PAUs. No sé qué sistema se tiene que articular, pero no puede ser que un PAU se apruebe por silencio administrativo, porque es un riesgo evidente.

Y, sobre la ley catalana de protección civil, yo me la he leído –yo sí me la he leído. Es muy similar a la española y es una buena ley. Es del 97, pero yo sí que voy a recordar que en el 2015 se aprueba la ley del sistema nacional de protección civil –2015–, en la cual se habla de solidaridad territorial, de cooperación, de colaboración y coordinación. Por lo tanto, si Esquerra Republicana o Junts están por hacer o proponer una ley que intente crear una estructura de estado de protección civil o de sistema de emergencias alejada del resto de España o alejada de Europa, además de ilegal, además de inconstitucional, ahí no nos van a encontrar. Porque precisamente la ley del 2015 hace referencia a la coordinación con el resto de Europa, con la Unión Europea, basado en esos criterios de respiro –algo que ustedes creo que desconocen o no saben lo que significa–, solidaridad territorial, cooperación, colaboración y coordinación.

Y para aclarar sobre..., creo que la portavoz de Esquerra Republicana hablaba del incendio del *cap* de Creus, en Girona. Estaba la UME. La UME estaba. Lo que pasa, que sí que es verdad –sí que es verdad– que en aquel momento TV3 estaba muy politizada y hacía, pues, presencia omisa de que estaba la UME sobre el terreno. Y sí es verdad que algunos dirigentes de Junts menospreciaban la ayuda de la UME y preferían la ayuda de Francia, porque algunos dirigentes de Junts menospreciaron, insultaron al ejército español para que no viniese aquí a ayudar a extinguir el incendio. Pero sí, la UME fue presente y estuvo en el 2019, en el 2021, en el 2022 y en el 2023. Y, por lo tanto, lo que tienen que hacer es agradecer el servicio y el trabajo del ejército español cuando viene a ayudar a extinguir un incendio o ayudar en las emergencias que se pueden dar en Cataluña. Yo les ruego que sean más agradecidos y que le den las gracias.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president. Miren, los españoles saben lo que han sufrido y lo que han visto ante la tragedia de la dana de Valencia, o, mejor dicho, lo que no han visto. No han visto desplegarse sobre el barro toda la potencia que se esperaba del Estado. Pagan religiosamente sus impuestos, pensando, como no puede ser de otra manera, que en caso de imperiosa necesidad serán asistidos por el Estado. Pero no. Y aún esperan unas ayudas que el PSOE supedita a sus propios intereses políticos. Tampoco vieron durante las largas horas siguientes a la tragedia, a la riada, a los bomberos, a la policía, a la Guardia Civil o al ejército, porque no hubo ninguna orden, ninguna directriz y solo hubo parálisis.

Y sí, señores del Gobierno socialista, tuvieron ustedes un comportamiento criminal, porque no declararon el estado de emergencia nacional, porque no enviaron al ejército de inmediato para auxiliar a las víctimas y porque aún a día de hoy condicionan las ayudas para las víctimas de la dana a que les votemos en el Congreso un trágala, un decreto ómnibus absolutamente infumable.

Miren, en cuanto a la UVE, la Unidad Valenciana de Emergencias, la UVE era un chiringuitazo de primer nivel. Y no lo dice VOX –no lo dice VOX–: «Los bomberos rechazan la nueva unidad de emergencias valenciana» –los bomberos profesionales, los bomberos profesionales– «y la califican» –atención– «de capricho y de chiringuito.» Esto, los bomberos, ¿eh? La UVE tuvo el rechazo frontal de los bomberos profesionales, de los agentes medioambientales, de la Policía Nacional, de la Guardia Civil, de la Unidad Militar de Emergencias. Todos la consideraron una unidad redundante, que duplicaba funciones que ya tenían el resto de los cuerpos y que aportaba cero –cero– recursos adicionales.

Así, cuando ustedes hablen de la UVE, por favor, hablen con un poco de criterio, porque yo creo que a veces oyen campanas y no saben dónde suenan. Y la UVE no era funcional. Lo que realmente se necesita es garantizar la unidad de mando, simplificar la burocracia, eliminar duplicidades y mejorar la coordinación. Y, con este objetivo, señora Parlon –ahora me dirijo a usted–, están redactadas nuestras propuestas. En VOX defendemos la unidad, la eficacia y el sentido común frente a su caos institucionalizado.

Muchísimas gracias.

El president

Tot seguit, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades, diputats... Penso que hi ha la capacitat d'establir molts acords entre els diferents grups parlamentaris. Bé, tots no, però diria entre una gran majoria. I crec que tenim el deure de poder-ho fer. I alguna d'aquestes mesures sortirà de les propostes de resolució que votarem el dijous i debatrem dijous, però penso que ens hem de donar l'oportunitat, hi insisteixo, de treballar en profunditat amb els actors del país. Penso que la situació ho mereix i que cal una mirada de futur.

El negacionisme és absolutament perillós. No hi ha molt més a dir. Sí que vull dir que, entenent, consellera, també que la intervenció ha sigut des del punt de vista de les mesures en clau d'Interior, sí que trobem a faltar –i potser haurà de ser fruit d'un altre debat en profunditat– totes les mesures de transició ecològica. Ens costa, des del nostre punt de vista, veure l'ambició. És una de les qüestions que també s'ha plantejat a l'acord d'investidura. I hi insistirem, hi insistirem molt. I, de fet, per nosaltres

és que ho direm tants cops com calgui, però tot el que s'hauria de destinar a ampliar l'aeroport s'ha de destinar al sistema de rodalies de Catalunya. Així de clar. Reduïm emissions i millorem moltes coses en aquest sentit.

Després volia comentar algunes qüestions amb relació a la intervenció. Amb relació a la cultura preventiva i aquesta necessitat de treballar la comunicació, jo crec que tenim un repte que crec que és senzill. Durant aquest any s'han de fer programes o promoure programes a la televisió pública i a la ràdio amb mesures de com la gent ha de tenir uns consells mínims, perquè jo no recordo quan això es va fer. I, a més, crec que ha de ser de tipus massiu. O sigui, en un moment tothom s'ha d'actualitzar i tothom ha de saber consells bàsics davant d'una possible inundació, consells bàsics davant d'un incendi. No podem viure en aquest context sense saber-ho.

I jo crec que segurament la pròpia televisió pública estarà encantada de que, des del Govern o altres experts, se puguin fer programes d'aquest tipus, ambiciosos, per a tota la població, però també programes en xarxes socials. Penso que és clau, que no és tan complicat i que segur que potser ja està previst fer-ho, però jo els animo perquè penso que és clau. També formació a llarg termini en equipaments i saber com reaccionar, però jo crec que això és una cosa que es pot fer d'una manera bastant fàcil i que jo no recordo que s'hagi fet.

També en relació amb el Cos de Protecció Civil, nosaltres també estem d'acord que aquest ha de ser el camí, poder tenir un cos propi de part del Cos de Protecció Civil. És bona notícia que ho estiguin estudiant. Veurem de cara al futur. Nosaltres ho plantejarem també. Sí que no hem sentit una resposta amb relació al 112, però, bé, ho continuarem plantejant.

En relació amb els bombers, s'han de poder implementar de manera correcta els acords als que se va arribar l'any 2023. Treballen amb equipaments que no són adequats. Calen molts mitjans. També a nivell de protecció civil, calen molts més efectius. O sigui, jo crec que, d'alguna manera, alguns dels problemes que tenim amb relació a la falta d'aquests plans d'emergències municipals tenen a vore amb això.

I, efectivament, també pensem que s'ha de veure... O sigui, jo crec que s'ha de veure –i és un debat– què passa quan un municipi no té actualitzat el seu pla d'emergències. O sigui, alguna cosa ha de passar. No pot ser com a Badalona, que des del 2002 no s'actualitza. Jo crec que hi han situacions en què s'ha de poder reaccionar i supervisar d'una manera exigent els municipis, també amb el suport, però també a vegades clarificant quan no se fan les coses.

I, en relació amb l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, pensem que cal reforçar la formació a bombers, protecció civil i agents rurals. I res més. Cal un pacte nacional per actualitzar el sistema d'emergències de Catalunya. I vull acabar traslladant, un cop més, tot l'afecte a les persones afectades al País Valencià.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Consellers, conselleres... Bé, en aquest monogràfic que estem fent, ens ha parlat la consellera Parlon, d'Interior, que està molt bé, però en aquest cas surto jo, perquè nosaltres entenem que, més enllà de la feina que s'ha de fer, evidentment, a la seva conselleria, en aquest debat també hi té molt a veure la conselleria de Transició Ecològica i Territori, perquè prevenció de les emergències davant dels efectes del canvi climàtic..., aquí moltes de les actuacions que es poden fer són més d'altres departaments. Per tant, hi ha d'haver una feina transversal amb diferents conselleries per garantir que realment, no?, es pugui fer una feina de prevenció i també una de gestió.

Hem parlat molt del Gloria del 2020; de les onades de calor, que contínuament les tenim aquí; de la sequera persistent; de l'hivern que ja no és hivern; de la dana, i també de l'onada reaccionària negacionista climàtica que vivim no només en aquest Parlament, sinó també a nivell internacional, amb el seu màxim líder, el senyor Trump, que guia tot aquest sector, que ens volen fer creure que no està passant absolutament res.

I, mentre el context ens és bastant desfavorable, aquí continuem parlant i continuem debatent, i ens n'alegrem molt i estem molt contents, però estaria molt millor fer la feina que ens toca, la feina que s'hauria d'haver fet i no s'ha fet. De fet, desplegar les poques eines que tenim com a país davant d'un repte que és planetari i que, de fet, nosaltres sols no solucionarem –això ho hem de tenir clar–..., però cal que aportem la part que ens toca, perquè en som responsables per mitigar i per adaptar-nos al canvi climàtic i, sobretot, el nostre compromís en reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle. I aquesta feina no s'està fent. Aquest Parlament no l'està fent.

Portem vuit anys amb la llei del canvi climàtic, sis anys de la declaració d'emergència climàtica a Catalunya, i no s'han desplegat la majoria d'articles d'aquestes lleis ni els objectius generals ni concrets. I aquesta és la realitat. I, mentre estem parlant de mesures per fer front a la prevenció i a la gestió dels efectes del canvi climàtic, aquí es parla molt més d'aeroports, d'ampliacions d'aeroports, d'ampliacions de carreteres, de ports, de grans esdeveniments, amb totes les emissions que això comporta, i no es fa la feina per la qual hem vingut aquí, que és prevenir els efectes del canvi climàtic. Perquè prevenció hauria de ser el primer. Està clar que millor prevenir el mal que guarir-lo. I aquí les polítiques que s'han fet per evitar el canvi climàtic són poques o molt poques, alhora que aquest s'està aguditzant: més sequera, cada vegada més fenòmens meteorològics violents, més calor. I no estem fent la prevenció necessària. I, en tot cas, l'únic interès que sembla que hi ha és el de gestionar, perquè una majoria no vol acceptar que cal un canvi molt profund en el model econòmic i social que vivim. Un error molt greu, tenir por i no afrontar els reptes que tenim al davant.

Els poders públics tenim el deure d'engegar el conjunt de mesures necessàries per garantir els drets individuals i col·lectius. Tenim l'obligació de protegir la vida, la vida i la qualitat de vida. Una economia respectuosa al servei de la majoria i del medi ambient. Cal que d'una manera urgent treballem per la Catalunya d'avui i per garantir la Catalunya de les generacions futures. Un 2024 amb un rècord de temperatures, assolint el més d'un grau i mig que es preveia per al 2100. Un 2024 rècord en crema de combustibles fòssils i en desforestació. D'avui fins al 2019 poden morir cap a 250.000 persones només aquí a la ciutat de Barcelona, segons un estudi científic, per temes d'onades de calor. Ho podem encara prevenir, podem fer que un setanta per cent d'aquestes morts no passin. Però per tot això calen polítiques valentes i cal afrontar el problema real, que és el model econòmic i social que ens ha portat fins aquí.

Per tot això, nosaltres presentarem moltes mesures, siguin urbanístiques, siguin de protecció del sòl agrari, de les lleres i els espais fluvials, i una política transversal que afecti totes les conselleries, per garantir realment fer una feina que serveixi per prevenir els efectes del canvi climàtic.

Gràcies.

El president

Per respondre, en nom del grup parlamentari..., del Grup Mixt, té la paraula... *(Pausa.)* Hi renuncia, la diputada senyora Rosa Maria Soberana. I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Molt ràpidament, per fer una valoració des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, com valorem com s'ha succeït de moment aquest Ple.

Creiem que Catalunya, i especialment aquest Govern, té un pla, té un model de gestió de les emergències, i això ha quedat palès amb les propostes que s'han fet avui i amb les propostes que es faran en les properes setmanes. Aquest model s'ha de desplegar i es desplegarà a través de la professionalitat i el mètode, és a dir, confiant en els criteris i els coneixements científics, confiant en els criteris operatius i tècnics dels professionals, i confiant, al cap i a la fi, en els servidors públics, que són qui entenen i qui defensen aquest model de gestió pública. Serà necessari també parlar de seguir reforçant la coordinació i la comunicació entre els diferents estaments, les diferents institucions i les diferents administracions.

I aquests són els eixos dels debats dels quals hem parlat avui aquí. Hem parlat de la necessitat de dissenyar un nou model d'emergències. Crec que aquest és un ampli consens que s'ha despertat avui en aquesta cambra. Hem parlat també de la necessitat d'ampliar l'abast de protecció civil i també d'un acord que s'ha vist entre diferents grups d'actualitzar els Duprocims dels diferents municipis, especificant en cada un d'ells les qüestions territorials i les qüestions sociodemogràfiques i d'altres. I hem parlat també de seguir treballant per l'ampliació del Cos de Bombers com un referent també per gestionar les emergències. Crec, al cap i a la fi, que el que hem vist aquí ha sigut una demostració del que es pot fer en aquesta cambra, que és dialogar, que és consensuar, que és parlar, que és negociar. I, en aquest sentit, plens com aquests crec que funcionen especialment per això.

Els grups democràtics d'aquesta cambra i els grups que entenem que el canvi climàtic —ho torno a dir— no és un caprici, no és una fórmula buida, sinó que és una evidència real que ja no estudiem, sinó que patim, seguirem defensant aquestes mesures. Ho farem a través del diàleg, la negociació i el pacte, i escoltant i donant suport a un govern que creu que la seguretat és el major àmbit d'aplicació que els ciutadans de Catalunya mereixen. En això estem i en això seguirem estant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara els prego, especialment als portaveus dels grups parlamentaris, tota l'atenció.

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és avui a la tarda, trenta minuts després de finalitzar aquest debat, és a dir, a dos quarts i cinc de set, les 18.35 hores. La qualificació i comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà aquesta tarda, un cop s'hagi reunit la Mesa. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins dijous a les onze hores, i la presentació i votació de les propostes de resolució serà dijous a la tarda, no abans de dos quarts de cinc de la tarda.

Passem al capítol de les interpellacions.

Interpellació al Govern sobre la posició i les actuacions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior davant el retrocés de la democràcia i de la garantia de drets al món

300-00068/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la posició i les actuacions del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior davant el retrocés de la democràcia i de la garantia de drets al món. És presentada pel Grup Parlamentari

Comuns i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres... Fem aquesta interpellació, i sentiran potser durant els primers minuts algunes coses que potser consideren que són obvietats, però que ens ha semblat que en aquest Parlament s'havien de dir i que en aquest Parlament s'haurien de votar. I és una mica la intenció també d'aquesta interpellació.

Que la victòria de Trump als Estats Units i la seva possessió com a president dels Estats Units és un toc d'alerta evident per a tot el món, que és un toc d'alerta del retrocés democràtic que estem vivint a Europa, als Estats Units i a tot el món.

Que l'emergència i l'arribada al poder de partits d'ultradreta, de partits antidemocràtics és una alarma que hem de compartir i davant la qual Catalunya no pot restar impassible.

Que hi han aliances internacionals de forces d'ultradreta i les seves fundacions que tenen les seves influències, per exemple, finançant i donant suport als grups que persegueixen les dones i assetgen les dones que volen interrompre l'embaràs aquí a Catalunya.

Que, des que Trump va prendre possessió com a president, hem pogut ser testimonis impotents, amb molta impotència, de mesures que estan perjudicant i posant en risc els drets de centenars de milers de persones. Hem vist com estan perseguint i deportant massivament i sense condicions dignes persones que portaven dècades vivint als Estats Units i que no havien pogut regularitzar la seva situació.

Hem pogut veure com està dictant directrius per acabar amb les polítiques d'igualtat a l'exèrcit. Hem pogut veure també com feia instruccions perquè les dones trans siguin traslladades a presons d'homes, posant en risc la seva integritat física i la seva integritat mental. Hem pogut veure també com directament nega l'existència d'aquestes persones trans, així com nega l'existència de les persones no binàries.

Hem pogut veure també com pretén annexionar-se Groenlàndia més enllà del que pensin els habitants de Groenlàndia, i, evidentment, també, de pas, el Govern danès.

Hem pogut veure també com està proposant treure un milió i mig de palestins de la Franja de Gaza i portar-los als països veïns per netejar la franja, i així donar suport a la política de colonització, d'invasió, d'extermini, de neteja ètnica, que està fent el seu amic Benjamin Netanyahu, que, per cert, no ha pogut anar a Davos presencialment perquè té una ordre de detenció de la Cort Penal Internacional per crims de lesa humanitat.

El seu patrocinador, l'Elon Musk, i un dels homes forts del seu Govern, l'estem veient passejant-se pel món fent actes amb partits d'ultradreta i fent salutacions nazis. Si saludes com un nazi, parles com nazi i et trobes amb nazis, què ets? Un nazi.

Per tant, al final, el president Trump està aconseguint fer bo el president Biden, que també els hi dic que no és que hàgim compartit gaire la seva política de defensa dels drets humans i d'abordar per la pau a llocs com Palestina. Però és que segurament també la manca de valentia per fer polítiques que realment vagin a garantir drets i a combatre desigualtats del president Biden és una de les qüestions que també expliquen per què el president Trump ha tingut tants suports i per què el president Biden no ha tingut els suficients –bé, en aquest cas, la vicepresidenta Kamala Harris– per poder continuar amb un govern demòcrata als Estats Units.

Tot això és un problema. És un problema que hem d'afrontar, i és un problema en el qual Catalunya, com dèiem, no pot restar impassible, perquè no són fets puntuals, perquè són resultats de polítiques que han perpetuat la desigualtat, que han perpetuat les polítiques d'odi i que han perpetuat una injustícia global.

Hi ha hagut milions de persones que han cregut que no podríem viure millor si no era aixafant els drets de les persones que estan igual o pitjor que elles, perquè tampoc han trobat respostes progressistes i valentes de garanties de drets en aquells que els hi haurien d'haver ofert. I aquesta és la reflexió que també hem de poder fer des d'aquí, des de Catalunya.

Per això, conseller, davant d'aquest escenari, la pregunta és: quin pensa vostè que ha de ser el paper de Catalunya en aquesta situació de retrocés democràtic mundial? Com creu que Catalunya pot treballar més i millor per treballar per la garantia de drets al món? Quin ha de ser el nostre paper en els organismes multilaterals en els que podem participar? Quina ha de ser també la nostra contribució per enfortir els organismes de garantia de drets humans multilaterals, com el Tribunal Europeu de Drets Humans; la Cort Penal Internacional, que, justament, és qui està investigant Netanyahu per crims de lesa humanitat; l'oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides, evidentment; l'UNRWA també?

Nosaltres vam sentir, després de la presa de possessió del president Trump, algunes declaracions seves que podem qualificar, com a mínim, de tèbies. Ens va semblar que deia: «Bé, Estats Units és el nostre soci estratègic, i què hi farem.»

Nosaltres no creiem que puguem tenir un paper proactiu en la defensa de la democràcia i la garantia dels drets enfront d'aquest retrocés si som tan tebis davant d'algunes declaracions, d'algunes actuacions, per molt soci estratègic que sigui un país, si el seu president fa i desfà aquestes coses. Com podem contribuir a la justícia global, a un món més just, si ens emmarquem en aquestes tebieses?

Conseller, nosaltres apostem perquè Catalunya ha de ser una peça clau en la construcció d'aliances internacionals que combatin la narrativa antidrets i que vagin, justament, a enfortir i a defensar la garantia de drets, que contraresti aquests retrocessos.

Nosaltres hem pogut veure també, darrerament, aquest mateix cap de setmana, declaracions i actuacions d'alguns presidents, com, per exemple, el president de Colòmbia, la presidenta d'Hondures, la de Mèxic. També hem vist declaracions molt fermes de representants electes de Canadà. Ho hem pogut veure també a Dinamarca.

I nosaltres creiem i volem plantejar-li que l'única manera de fer front a un pol anti-democràtic és amb un pol progressista, democràtic i de garantia de drets. Noves aliances diplomàtiques, noves aliances comercials, noves aliances socials i noves aliances polítiques. Un pol mundial nou democràtic per combatre el feixisme i la ultradreta.

I això cal treballar-ho des de Catalunya per Catalunya, però també dins de la Unió Europea, perquè no podem tenir una Unió Europea que també sigui tèbia i que també sigui incoherent, que digui que segons què no ho pot fer el president Trump, però que després aposti per pactes antimigratoris com el que ha defensat i s'ha aprovat a la Unió Europea.

Una Unió Europea que sigui capaç de tenir una política exterior activa, decidida, que ajudi a posar fre a la guerra a Ucraïna, però també que aturi el genocidi a Palestina amb sancions fortes cap a Israel. Perquè hem vist com no s'ho han pensat gaire a l'hora de posar sancions a Veneçuela, que és un tema en el que poden haver-hi les seves raons, però no entenem que Veneçuela sí i Israel no, quan, evidentment, el que s'està fent a Israel són crims de lesa humanitat.

Per tant, conseller, la pregunta també és això: com pensa actuar vostè, des del seu Govern, perquè des de Catalunya puguem incidir en la construcció d'aquestes aliances progressistes i de garanties de drets; com avançar des de Catalunya per una construcció d'una Unió Europea coherent que advoqui i que treballi per la justícia global.

I, finalment, entre d'altres temes, volíem incidir molt en que la Unió Europea també ha de poder treballar cap a fora, però també cap a dintre de les seves fronteres. I amb això creiem que ha de tenir una resposta també clara i contundent da-

vant la ingerència de les multinacionals i dels oligopolis tecnològics, que estan fent claríssimament una ingerència política i antidemocràtica dintre de les fronteres de la Unió Europea.

Hi han mecanismes ja aprovats a nivell de legislació per posar fre a la desinformació, a les *fake news*; aquests algorismes que no sabem com funcionen ni com prioritzen aquests continguts, que no garanteixen la llibertat d'expressió ni el pluralisme informatiu.

Hi ha una declaració, una proposta de declaració institucional del Parlament, que esperem que tingui els suports necessaris, justament, per demanar que des de Catalunya i des de la Unió Europea es prenguin mesures en aquest sentit. Perquè creiem que aquest Parlament i el Govern de la Generalitat han de poder tenir un paper actiu en posar fre a la desinformació i a la manipulació sense límits; que reclami a la Unió Europea que desplegui els mecanismes que té; que exigeixi responsabilitat a les grans empreses tecnològiques i de comunicació; que sancioni, si és el cas; que faci i exigeixi rendició de comptes; que posi fre a Musk, perquè això va més enllà de només sortir d'X, i va també de la promoció d'estàndards oberts i de la governança democràtica a les xarxes socials.

I, per acabar aquesta primera part de la interpellació, és evident que una de les principals eines que té el seu Govern és la política de cooperació al desenvolupament, una política amb una forta trajectòria aquí a Catalunya. No fa gaire hem celebrat l'aniversari de les acampades del 0,7. Llàstima que aquesta celebració no ha anat acompanyada de que ja hàgim assolit aquest 0,7. Una cooperació que defensa la justícia global, una cooperació que ha de ser transformadora, una cooperació que, segons l'enquesta feta pel Govern i avalada pel CEO, té el suport del vuitanta per cent de la població a Catalunya: tres de cada quatre catalans i catalanes consideren que s'ha de destinar aquest 0,7 a polítiques de cooperació.

Però també estem veient com s'està utilitzant la cooperació per fer aquestes campanyes de difamació. No fa gaire vam poder sentir, amb molta vergonya aliena i molta indignació, el cinisme del president, del senyor Mazón, dient que felicitava el poble de Gaza perquè havia rebut 24 milions de cooperació del Govern de l'Estat espanyol i que València no havia rebut re. A banda de ser mentida, ens sembla d'un cinisme indignant, perquè els estava felicitant per haver tingut més de quaranta mil morts des del 7 d'octubre del 2023.

Per tant, creiem que el que està fent la ultradreta també és atacar la política de cooperació al desenvolupament. Ho vam poder veure també amb una forta campanya a xarxes la setmana passada des de perfils de la ultradreta i que, gràcies a la col·laboració més o menys involuntària d'un comunicador habitual dels mitjans de comunicació públics a Catalunya, va tenir un ressò que va aconseguir unir en la campanya de difamació la ultradreta catalana i la ultradreta espanyolista. Per tant, ells volen que s'acabi la cooperació al desenvolupament perquè és la manera que tenen de tallar els vincles de solidaritat i cooperació. I seguiré a la segona part.

Gràcies, conseller.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el senyor Jaume Duch i Guillot.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades... Diputada Susana Segovia, li agraeixo molt aquesta pregunta perquè ens permet, efectivament, debatre un tema molt important i, sobretot, que quedi molt clara quina és la postura d'aquest Govern, en alguns casos de manera molt explícita i en d'altres, probablement, d'una manera més implícita.

I, com bé ha exposat, és veritat, estem vivint un moment de fortes transformacions, que comencen a derivar en una incertesa global i, en certa manera, en molts

llocs amb un retrocés democràtic i retrocés dels valors. Potser comencem a tancar una etapa que ha durat fins ara dècades –podríem comptar o del 1945 o del 1989. Però, en tot cas, sembla que aquest món està canviant, que és un món, per tant, més inestable. I això planteja desafiaments sense precedents per a la democràcia, per a les llibertats fonamentals, per a la seguretat global; desafiaments que no ens havíem pogut imaginar potser fa uns anys.

Hem viscut durant molt de temps amb el convenciment que la democràcia havia arribat per quedar-se i que, com que era el règim lògic i el més beneficiós, doncs, el que faria és estendre's de manera gairebé natural. I veiem que en aquest moment això no és així. Al contrari, veiem que en els últims anys el nombre de països que podem considerar com a plenes democràcies en el món no s'està ampliant, sinó que s'està reduint.

Som coneixedors, per tant, d'on estem, però ara faríem bé també una mica de veure com és que hem arribat fins aquí. I, per descomptat, hi ha moltes causes i hi ha moltes anàlisis possibles. Vostè deu tenir la seva, té la seva. Jo citaria potser alguns motius que em semblen rellevants, però probablement n'hi han altres, o molts altres. Un és aquesta hostilitat, aquesta rivalitat entre països en l'escenari global, que ha crescut molt ràpidament i que és un primer senyal preocupant. I aquí hi han molts exemples diferents.

Podríem començar per les guerres comercials i tecnològiques entre Estats Units i la Xina. Ho hem vist ahir i avui amb la sortida d'aquesta aplicació, DeepSeek, per lluitar contra el ChatGPT, amb avantatges econòmics, però amb desavantatges des del punt de vista del que és l'accés lliure a la informació. Ho veiem, per descomptat, d'una manera molt diferent, molt més greu, amb la invasió russa a Ucraïna, i això té derivades per a tots nosaltres, per a la Unió Europea. Ho veiem amb el conflicte al Pròxim Orient, que també ens afecta, jo crec, d'una manera més directa del que a vegades pensem. Ho veiem amb el fet de que la confiança en les organitzacions multilaterals i en les institucions en general, doncs, també ha disminuït i, per tant, ha disminuït el respecte per les normes, ha disminuït la voluntat de col·laboració constructiva entre socis, entre països. Al contrari, hi ha un auge de lideratges dits «forts» per, diguem-ne, oposició a la política del pacte, a la política de l'acord. I quan veiem doncs, per exemple, que Estats Units decideix retirar-se de l'acord de París sobre el canvi climàtic o de l'Organització Mundial de la Salut, doncs, evidentment, estem davant d'una situació que és greu.

I, a més, no hi ha consens, almenys encara, sobre els límits i els desplegaments, la implementació d'alguns avenços tecnològics com la intel·ligència artificial, amb un debat ètic intens que abasta des de la recerca de beneficis fins a l'ètica en la medicina o la lluita contra la discriminació. I per què explico això? Doncs perquè, evidentment, aquestes noves tecnologies tenen una influència que pot ser bona o pot ser dolenta, i estem veient en aquestes últimes setmanes i mesos què vol dir aquesta influència negativa.

Molt important: la influència de les grans empreses tecnològiques –vostè ho ha citat en la seva intervenció. Aquesta influència ha augmentat, ha augmentat de manera exponencial. Això pot tenir diverses interpretacions, però, tanmateix, el que és evident, el que és preocupant és que es relaciona amb la influència que exerceixen en l'opinió pública. Aquestes plataformes no són, o no totes, neutrals; aquestes plataformes d'alguna manera ajuden o faciliten la circulació d'uns certs missatges. I, per tant, influeixen en la manera d'interactuar amb la societat i influeixen en la pròpia societat, o en una part de la societat. Ajuden a construir contranarratives i situen determinats dossiers a l'agenda, de vegades de manera bastant artificial, i això ho hem vist durant molt de temps, per exemple, amb el tema de la immigració.

I, per descomptat, això s'agreuja més quan veiem que, efectivament, hi han oligarques tecnològics que aprofiten, diguem-ne, aquesta possibilitat que els hi dona, diguem-ne, la seva participació en aquestes entitats, en aquestes empreses tecnolò-

giques, per influir o per intentar influir en la vida política d'altres països i per influir fins i tot en les campanyes electorals i en els resultats electorals en aquests països, sempre a favor de l'extrem, i, en general, sempre a favor, diguem-ne, de l'extrema dreta.

I aquí, efectivament, la Unió Europea pot fer moltes coses, i les ha de fer. I la principal, i la més important, és utilitzar al màxim la llei de serveis digitals, que és una llei que li permet obrir procediments d'infracció i posar multes milionàries, o bilionàries, gairebé, a aquestes plataformes en cas d'interferència, en cas d'ingerència. I nosaltres pensem que això és el que s'ha de fer. Sabem que alguns d'aquests procediments ja estan oberts, i ens agradaria que continuessin oberts, que aquesta investigació anés endavant, que no s'aturés i que, per tant, s'arribés a les últimes conseqüències amb aquest tema.

Tot això, a què ens porta? Ens porta, doncs, a una situació en la qual hi ha una part de la societat –aquí, a fora– que ens diu que la democràcia ja no està de moda, que ja no és el millor sistema, que per trobar solucions ràpides hi han sistemes millors, que hi han altres tipus de democràcies, que no és només la democràcia occidental. I tot això és molt perillós. Això és realment perillós, i aquí és on hem de posar el peu contra la paret. Hi ha aquest fatalisme dels mitjans de comunicació. Hi ha un percentatge elevat de gent jove que desconnecten de la democràcia, que busquen altres tipus d'alternatives, que et diuen a les enquestes que, bé, la democràcia, si la tenim, bé, però, si no la tenim, tampoc seria tan greu. És molt greu, és clar que és molt greu. I aquí és on tots hem de fer un esforç, o gairebé tots hauríem de fer un esforç per evitar, diguem-ne, aquesta involució.

I què està fent el Govern de Catalunya? –si no acabo ara, em permetrà que continuï en la segona intervenció. En primer lloc, aprofitar una cosa que vostè ha citat, que és el nostre potencial, que és pertànyer a la Unió Europea. Per què? Doncs perquè és veritat que la Unió Europea, avui dia, és l'espai de més qualitat democràtica i de més justícia social al món. Amb totes les seves mancances –i n'hi han moltes, i ho sabem–, però és veritat que en aquest moment és l'espai que més i que millor garanteix els drets dels ciutadans. Però això exigeix aquesta presència molt activa a la Unió Europea; això ens ha de, d'alguna manera, obligar a defensar els drets i els valors perquè continuïn sent prioritats dins d'aquesta Unió Europea, perquè no tothom pensa igual, perquè no tots els governs, no tots els països, no tothom a la societat europea pensa de la mateixa manera. I això fa també que augmentin els extremismes, que és una cosa que també està passant a casa nostra.

I, per tant, aquí Catalunya, o els catalans, les catalanes haurem de remar, haurem d'assegurar el màxim estàndard de drets i de llibertats. I tot això ens afecta –no estem aïllats en el món–, ens interpella, ens fa posar en marxa els espais d'impacte directe que tenim al nostre abast. I aquí li faré la llista i després, si vol, la comentarem. Estem combatent els discursos extremistes i negacionistes, aquí i a on sigui. Ho estem fent molt especialment quan dialoguem amb la gent jove del país. Ho hem fet molt aquests últims dies, per exemple, al voltant de l'aniversari de l'alliberament del camp d'Auschwitz, que d'alguna forma ha fet que molta gent a molts països hagi aprofitat aquesta data tan greu, tan significativa, per alertar del perill de que hi hagi noves generacions que fins i tot comencen a no saber què era l'Holocaust o que no contesten o que no s'hi oposen o que no semblen conscients de la gravetat del que havia estat l'Holocaust.

Insistim en la necessitat de defensar el nostre model, que és un model de multilateralitat, de defensa dels drets humans, començant per la carta de Nacions Unides i acabant per la carta de drets fonamentals de la Unió Europea. I aquí, més tard, si vol, li donaré exemples concrets del que estem fent amb la UNESCO, amb l'Aliança de Civilitzacions, amb el PNUD –el programa de les Nacions Unides per al desenvolupament–, amb el Banc Interamericà de Desenvolupament, perquè creiem que hauríem d'obrir nous espais de cooperació amb altres regions del món. El món no

comença ni acaba als Estats Units, el món és molt més ampli, i podem, per tant, o hauríem de teixir altres complicitats.

I, per descomptat, la cooperació al desenvolupament. Vostè sap que la cooperació és la meitat del pressupost de la nostra conselleria; sap que, per raons òbvies, hem augmentat el pressupost aquest últim any. I després, si vol, doncs també li donaré algunes dades més concretes sobre el que estem fent, en quins països i, diguem-ne, amb quins motius, fonamentalment perquè quedi clar que la nostra és una política de cooperació al desenvolupament clarament feminista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, conseller. Jo crec que és evident que ens trobarem d'acord amb moltes de les línies d'aquesta cooperació transformadora i feminista i per la justícia global de què parlem. Però, tenint en compte que en la seva intervenció ha fet bona part de diagnòstic, nosaltres seguim trobant a faltar una mica més de contundència a l'hora de condemnar determinades mesures que fan líders de països estrangers. És a dir, els conflictes en altres països no són ni anecdòtics ni venen del no-res ni són neutrals. En molts casos, hi han països invasors amb exèrcits que reprimeixen i vulneren els drets humans dels països que envaeixen i que exploten i que bombardegen.

I podem parlar del que està passant a Palestina, però podem parlar del que està passant a Ucraïna, però podem parlar del que està passant al Sàhara, però podem parlar del que ha passat al Kurdistan, podem parlar del que està passant a l'Administració Autònoma de Síria, podem parlar del que està passant a Turquia amb la població kurda, podem parlar de molts llocs –de molts llocs. I en aquests temes la Unió Europea és sempre molt tèbia. No té mesures prou contundents per exercir la capacitat que tindria de ser un pol que contraresti aquestes coses. Quan la Unió Europea pensa ser un pol que contraresti la política expansionista i vulneradora de drets que posarà en marxa el president Trump amb les aliances que aconsegueixi a nivell internacional?

Nosaltres li hem demanat explícitament quin serà el paper que vol tenir Catalunya en la construcció d'aquestes aliances, amb les eines que té Catalunya al seu abast: amb aquesta participació en el multilateralisme, amb la seva participació en els espais de la Unió Europea en els que participa, però també arrossegant el Govern de l'Estat espanyol en aquesta línia. Perquè també cal més contundència per part del Govern de l'Estat espanyol per evitar una Unió Europea en mans de la ultradreta i una Unió Europea que acabi comprant el marc de la ultradreta i de Meloni a l'hora de fer un pacte antimigratori, que el que fa també és posar en risc les persones que es juguen la vida per buscar una vida millor i per fugir del canvi climàtic, i que són migrants, en molts casos persones que migren pels efectes del canvi climàtic. I estem fent un Ple d'emergència sobre el canvi climàtic i sobre les emergències que provoca el canvi climàtic.

Per tant, des del seu departament és molt important la política, també, de transversalització a la resta dels seus departaments. De què ens serveix un Mercosur si aquest Mercosur no va acompanyat de polítiques d'enfortiment de les relacions de solidaritat, dels intercanvis democràtics i també de la garantia de que les poblacions dels països del Mercosur i també la nostra població que treballa al camp, que treballa a l'agricultura, no veuen «mermats» els seus drets per aquesta liberalització del comerç? Crec que és evident que la liberalització del comerç no ha portat aquest desenvolupament per a tothom o aquesta justícia global per a tothom, que se n'ha presumit.

Però és que parlen de la cooperació com l'eina principal que té el seu departament, més enllà d'aquesta transversalització. Insistim molt en la idea de transversalització perquè també creiem que el seu departament té un paper fonamental dintre de les escoles i els instituts, efectivament, dintre del que en el seu moment s'anomenava «l'educació per al desenvolupament», «la sensibilització» i ara «l'educació per a la justícia global».

Quines són les línies de treball que el seu departament farà amb la conselleria d'Educació perquè efectivament no tinguem nens i nenes i joves que a aquestes alçades, en molts casos, no saben què va ser l'Holocaust o què és un camp de concentració, com hem pogut veure que passa a França? Quin és el paper que fa el seu departament per treballar per aquesta justícia global, també des de la formació i l'educació dels nostres nens i nenes i de la nostra joventut? Perquè, a més, també estem veient aquesta radicalització cap a posicionaments d'ultradreta i antidrets de certs sectors de la població jove. Tampoc no vull ni criminalitzar ni estigmatitzar la joventut. Hi ha molta gent jove activa, militant i defensora de drets, com podem veure segurament dilluns..., ai, divendres a la Casa Orsola. Hi ha un sector que en molts casos és a través d'aquesta desinformació, aquesta manipulació que li arriba a través de les xarxes. I per això és fonamental aquest tema.

Però és que, a més a més, cal que defensem aquesta política de transformació i de cooperació que busqui la justícia global, perquè hem de poder defensar i hem de defensar amb orgull que fem projectes que defensen els drets sexuals i reproductius de les dones a Guatemala i a Mèxic, que lluiten contra les agressions sexuals que pateixen. Han de poder denunciar i demanar des d'aquest Parlament la llibertat per a l'activista kurda pels drets humans Pakhshan Azizi, que està condemnada a mort a l'Iran. Perquè també hem de treballar pels drets de les dones de l'Iran, pels drets de les dones a l'Afganistan. Hi haurà una declaració en aquest Parlament que es podrà llegir en aquest Ple que advoca en aquest sentit.

Aquest és el paper que volem per a Catalunya: hem de defensar i acompanyar els defensors de drets humans de Colòmbia i d'Amèrica Llatina que defensen el seu territori enfront de les transnacionals. Hem de poder tenir un centre d'empresa i drets humans que investigui aquestes empreses catalanes que vulneren aquests drets.

I tot això s'ha de fer amb recursos, conseller. I aquí ve, evidentment, la petició final, que és com pensa assolir el compromís previst al pla director d'arribar a aquest 0,7 per cent el 2030 i els increments que estan previstos durant aquest mandat. Perquè necessitem més recursos, més qualitat i més transformació dintre de la cooperació catalana. És la principal eina que tenim, però ha d'anar acompanyada d'aquest paper decisiu de Catalunya en establir aliances internacionals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. Diputada, moltes gràcies. Aquest és un govern que jo crec que ha estat molt clar a l'hora de condemnar els dos grans conflictes que estem patint en aquest moment: tant la condemna a Rússia per la invasió a Ucraïna com la condemna, en el seu moment, també, a Israel i a Hamàs pel conflicte a Gaza i després per la invasió del Líban. Ho hem fet, ho hem fet aquí oralment i ho hem fet també per escrit i via mitjans de comunicació. Per tant, quan hem hagut de prendre, diguem-ne, posicionaments, ho hem fet de manera clara i de manera explícita. I ho farem en el futur en els casos en què veiem que, efectivament, doncs, és necessari fer-ho.

Com deia abans, nosaltres utilitzarem tots els mitjans que tenim al nostre abast. L'Estatut d'autonomia dona a Catalunya una competència en matèria d'acció exterior que li permet fer moltíssimes coses. I aquí és on estem treballant. Això, què vol

dir? Vol dir presència a totes les organitzacions internacionals a les quals, d'alguna manera, es pot posar en marxa la defensa d'aquest sistema democràtic i d'aquest sistema de multilateralitat, que, hi insisteixo, s'ha de defensar. I això vol dir, per exemple, més participació a Nacions Unides.

Per exemple, d'aquí a uns dies hi ha la reunió de la comissió ONU Dones a Nova York; el Govern hi serà representat per la conselleria de Feminisme, per la conselleria, també, d'Unió Europea i Acció Exterior. Per què? Doncs perquè quedi clar que continuem donant suport a la declaració de Beijing, que reivindicuem la vigència de Beijing i que per a nosaltres és molt important frenar qualsevol retrocés en l'agenda feminista. Per tant, hi serem, parlarem i, diguem-ne, farem el nostre –si em permet l'expressió– lobby.

El mateix també d'aquí al juliol, quan a Sevilla hi hagi la conferència mundial de finançament de la cooperació al desenvolupament. És probablement una de les reunions més importants dels propers mesos, perquè d'aquí depèn, d'alguna forma, quins tipus de mitjans tindrem per finançar la cooperació al desenvolupament, aquest famós 0,7 per cent –no només el català, diguem-ne, el general–, en un moment en què veiem que l'Administració dels Estats Units el que està fent és justament retirar-se de la cooperació. I, per tant, aquí també com a govern intervindrem i defensarem aquests posicionaments.

I, després, efectivament, creiem que s'han d'obrir acords de cooperació, acords d'associació amb altres parts del món. Vostè ha citat Mercosur. Mercosur és important, perquè no és només el comerç, també són els drets humans; també és la defensa de les llibertats, la defensa dels valors que són propis dels europeus i, en aquest cas, dels ciutadans d'Amèrica Llatina. Però hi han més coses que es poden fer. Podem intensificar la relació amb el Japó, amb el Canadà, amb Mèxic, amb Corea del Sud. Hauríem d'obrir, d'alguna manera, també una relació que no tenim gairebé fixada amb l'Índia, amb Corea del Sud, amb altres països del sud-est asiàtic.

Hi insisteixo, hi ha moltes coses que es poden fer. Cooperació: per què destinem 1 milió i mig d'euros de cooperació al Marroc? Doncs per evitar situacions de violència basades en el gènere. Per què destinem recursos a polítiques de cooperació al Senegal? Perquè creiem que les dones i que les nenes d'aquell país tenen dret a participar més activament en els seus espais cívics i públics. Per què fem cooperació a Moçambic? Doncs perquè creiem que també és responsabilitat nostra ajudar els seus moviments socials en favor dels drets de les dones, a lluitar contra les violències sexuals i de gènere. I, efectivament, farem tot el que estigui en les nostres mans per progressar cap a aquest famós 0,7 per cent de cooperació al desenvolupament el 2030, que és un dels principals objectius de l'acció exterior i de cooperació del Govern de Catalunya.

Per tant, pot comptar amb nosaltres, pot comptar amb aquest Govern, de la mateixa manera que aquest Govern espera comptar amb el suport de la major part dels grups parlamentaris. Ja sabem que no de tots, però esperem que sí de la major part, perquè estem parlant de les coses més fonamentals: estem parlant dels drets, estem parlant dels valors, estem parlant de la qualitat de la democràcia.

I potser un últim element. Vostè ha parlat d'un..., ha fet referència a un comunicador. Jo penso que qualsevol persona que tingui un altaveu públic ha de ser conscient de la seva responsabilitat, i faria bé de no alinear-se amb determinades posicions, posicions extremistes, sobretot si el que suposa és que les vol combatre.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els drets lingüístics. La presenta el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda de nou, conseller. Nosaltres creiem que el nom sí que fa la cosa i que la seva conselleria sigui de Política Lingüística i no de drets lingüístics, doncs, va una mica a parar on nosaltres volem arribar, que és que no estem defensant els drets lingüístics de la població catalana com ho hauríem de fer. I parlem de dos àmbits: del dret a l'aprenentatge, però també del dret a l'ús.

En aquest moment, hi ha 2.300.000 persones que volen aprendre el català, i només 120.000 places perquè ho facin. Són dades molt bèsties: 2.300.000 persones que volen aprendre el català, i 120.000 places perquè ho facin. Cada vegada són més les persones que el volen aprendre. Les peticions per accedir a aquest curs bàsic s'han multiplicat per quatre els últims sis anys. I creiem que s'han de donar respostes des dels diferents àmbits: l'àmbit laboral, l'àmbit també del Consorci per a la Normalització amb els nous parlants i dins de l'àmbit escolar.

Des del món laboral, el que creiem és que s'ha de garantir aquest dret a l'aprenentatge i, per tant, el dret a que les persones treballadores puguin aprendre la llengua dins del lloc de treball, dins de l'horari laboral. En el cas dels nous parlants, el creixement de la nostra població ha estat molt gran: un creixement de més del trenta per cent en els últims vint-i-quatre anys, i el nombre de catalanoparlants no ha crescut en la mateixa proporció.

Això no hauria de ser un problema en un país normal; l'arribada de nous parlants no hauria de ser un problema, perquè assimilarien la llengua ràpidament. Però, què passa? Aquí el català no és necessari. Per què? Doncs perquè estem dintre del marc lingüístic que ens marca el Regne d'Espanya i, per tant, no és necessari el català. I això sí que ens comporta un problema.

Com dèiem, a tots aquests nous parlants, cal que des de l'entorn laboral els facilitem l'aprenentatge, però també que el Consorci per a la Normalització Lingüística pugui fer front a tots aquests nous parlants. Però més del vuitanta per cent de les persones que han quedat excloses en les llistes d'espera eren precisament persones novengudes. Per tant, aquí tenim una font del problema.

I l'altre que dèiem, un punt important per a l'aprenentatge de la llengua, un punt dels més importants, és l'escola, on hem de garantir el dret a sortir de l'escola amb el coneixement oral, escrit. Però no només amb el coneixement i amb les competències, sinó també amb l'hàbit d'utilitzar la llengua. I això no és el que està passant ara. Aquest hàbit no el tenim. Entre la primària i la secundària, l'ús del català disminueix, passa d'un cinquanta-nou per cent a un cinquanta-u. I el del castellà, en canvi, va augmentant.

I això, aconseguir que es parli català, que s'utilitzi i que tinguem aquest hàbit d'usar-lo a les escoles, nosaltres creiem que només es pot aconseguir aplicant en tots els centres educatius la immersió lingüística: que el català sigui l'única llengua vehicular. Parlem no només a l'aula, també a la resta d'espais escolars. Al menjador, que els ajuntaments s'hi impliquin, que les AMPAs s'impliquin en que les dones que treballen, els homes que treballen en els menjadors utilitzin el català. Al pati, amb educadores de lleure que dinamitzin aquests espais d'oci. En l'esport extraescolar, que és un espai molt important de relació, doncs, que potenciïm que a tot aquest entorn s'utilitzi el català.

El 2019 només el trenta-cinc per cent de les converses dels estudiants al pati de primària i només el 14,6 per cent a secundària eren en català. I pensem que això ha

d'anar amb aquest concepte que nosaltres entenem de l'educació, que és dels zero als cent anys, a tots els àmbits de l'educació: primària, secundària, la no obligatòria, el batxillerat, l'FP, on l'ús és residual, del català; a les universitats, on només el seixanta-dos per cent de les assignatures en graus i màsters són en català durant aquest curs 21-22.

A hores d'ara, en aquest moment, amb la situació actual del català, a l'escola en català, creiem que això, aquesta immersió, aquest canvi de rumb que necessita l'escola catalana només s'aconsegueix, d'una banda, facilitant, posant-hi recursos perquè això es pugui fer. I això implica que la conselleria d'Educació s'ha de mullar, ha de posar aquests recursos; necessitem la implicació de la conselleria d'Educació. Però també penalitzant l'incompliment: si això no es duu a terme, cal que la inspecció educativa apliqui allò que s'ha acordat. És necessari.

I, per últim, conseller, nosaltres creiem que també el que cal és plantar cara i no aplicar les sentències dels tribunals espanyols que obliguen a utilitzar aquest vint-i-cinc per cent sense cap criteri pedagògic. Cal que plantem cara a aquests tribunals espanyols.

Durant aquest Ple, la setmana que ve tindrem una moció d'educació amb molts punts que van en la línia de garantir la immersió, i esperem que la votin a favor.

Però, com deïem, no només creiem que hem de defensar des de la conselleria el dret a l'aprenentatge, sinó també el dret a l'ús del català. Ens trobem en un moment d'emergència lingüística –jo crec que això és de consens. Hi ha una preocupació pel futur de la llengua i tenim tots clar que hem de passar d'aquest aprenentatge a aquest ús. Però, perquè aquest ús sigui un dret i que el puguem exercir, cal que generem les condicions perquè parlar el català sigui necessari. Mentre no sigui una necessitat, això no passarà.

D'una banda, perquè aquest ús no sigui generalitzat, hi ha, d'una banda, actituds personals, no? Sabem que vuit de cada deu catalanoparlants canviem de llengua quan algú ens parla en castellà. I això s'ha d'entendre en un context de llengua minoritzada, però també dintre d'un context jurídic discriminatori. L'Estat espanyol converteix el català en una llengua redundant, una llengua accessòria, mentre que manté el deure de saber el castellà. Tothom ha de saber el castellà. Per què? Què posa al teu DNI? Doncs que estem a Espanya. Per això cal saber el castellà, però no és obligatori aprendre el castellà.

També, amb els negocis privats, cada vegada és més difícil garantir aquest dret de l'ús del català. I per això cada vegada tenim més catalans empenyats amb les situacions que ens trobem: per expressar-nos en català als restaurants, amb empreses de serveis bàsics com el gas, l'energia, l'aigua, els grups de telefonia mòbil, d'internet, que no fan atenció oral en català, quan és la seva obligació. Les principals filials d'empreses industrials estrangeres ni tenen la web, ni etiqueten, ni fan els manuals en català: SEAT, Danone, Nestlé, Novartis, HP, Bayer, BASF... Puc continuar.

Però ja no és només això, que els negocis privats o que actituds personals disminueixin l'ús del català. És que a l'Administració, que sí que és l'Administració del Govern, aquí tampoc es respecten els nostres drets lingüístics. I esmento..., jo crec que és el cas més flagrant de tots, que és el tema de la salut. Per què? Doncs no només perquè és necessària per comunicar el que està passant, sinó, a més a més, perquè hi ha tota aquesta part, tot aquest aspecte emocional de que quan accedeixes a un metge és perquè hi ha alguna situació vulnerable a la teva vida i, per tant, és molt necessari poder-te expressar en la teva llengua.

Aquest cap de setmana n'hem conegut dos casos. Una pacient de setanta-set anys, que el metge li reclamava que parlés en castellà i la va acabar insultant, dient-li xenòfoba i enviant-li els Mossos. És veritat que era un servei privat, però ningú no ha mogut un dit perquè aquesta dona pugui exercir el seu dret a ser atesa en català. També hem conegut un altre cas d'un ciutadà que s'ha trobat amb circumstàncies semblants en un CAP.

Nosaltres, en aquest sentit, creiem que el Govern ha de garantir que ens atenguin de forma oral i escrita en català, que ens lliurin la documentació en català, els metges, els professionals sanitaris i el personal administratiu i de treball social, les residències de gent gran, sociosanitaris, tots; els serveis pediàtrics també. I, per això, nosaltres tenim propostes amb aquest dret, que ja les anirem expressant.

Però no ens passa només en l'àmbit de la salut; arreu. La policia no ens atén en català. La justícia no emet les sentències en català. Si vols comprar un bitllet de la Renfe, no t'acullen en català. Fins i tot els funcionaris públics de la Generalitat reben el seu títol en espanyol. I estem parlant del nostre dret.

Per revitalitzar la llengua, ens cal un govern que estigui disposat a fer efectiu que el català sigui la llengua d'ús oficial i social dins el nostre territori. Ús oficial i ús social, i cal garantir-lo. I ara el que tenim és que sí que es fa política lingüística, però el PSC no està garantint els nostres drets lingüístics.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística, l'honorable senyor Francesc Xavier Vila i Moreno.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, diputats, diputades... Deixi'm començar dient senzillament que el nom de la conselleria sí que fa la cosa. A l'hora de poder respectar els drets lingüístics, el que cal és dur a terme polítiques lingüístiques, i dur a terme polítiques lingüístiques implica fer esforços des de les administracions per transformar la realitat.

Mirin, fa massa temps..., ha passat massa temps aquest país duent a terme tota mena d'actuacions en política lingüística que senzillament no eren suficients per respondre als reptes que teníem. La situació de la llengua catalana –m'ho han sentit a dir alguna altra vegada– és diversa, és complexa i és delicada. És diversa perquè no és la mateixa a tot arreu. Hi han molts factors que pressionen aquesta llengua de tot tipus –jurídics, demogràfics, econòmics, tecnològics. I, certament, el que ha passat amb la llengua catalana al llarg de les últimes dècades és que està patint algunes tendències que són preocupants. Per això diem que és delicada.

Estem, per tant, en una conjuntura en què les tendències positives no són suficients per contrarestar els efectes globals de la minorització a què està sotmesa el català i, per tant, estem actuant. I aquest és un govern que actua, conscients que la situació és complexa, conscients que és delicada, però que també és reversible, que actua des de molts àmbits, de manera transversal.

Mirin, és un govern que a l'hora de defensar els drets lingüístics, per exemple, està treballant per acompanyar la defensa..., aconseguir que el català sigui llengua oficial a les institucions europees. És un govern que, des del punt de vista de la universitat, està treballant en el pla d'enfortiment de la llengua catalana, que, entre altres coses, redueix els conflictes per canvi de llengua a dins de les aules universitàries. Que ha aconseguit... Aquest pla d'enfortiment de la llengua catalana a les universitats ha aconseguit reduir el nombre de professors que no tenien la capacitat que se'ls demana per tal de poder exercir, la capacitat, la competència lingüística per tal de poder exercir les seves classes. I s'ha anat reduint el nombre d'aquests professors que no eren competents en català.

En el camp de la justícia, un terreny complicat, perquè, com sap perfectament, és un terreny que no depèn directament en bona part de la Generalitat de Catalunya. Fa pocs dies sentia com hi havia hagut més de 3.300 presos que havien tingut l'oportunitat de satisfer el seu dret d'aprendre la llengua. Perquè un dels drets –i en això estem segurs, estic segur que coincidim–, un dels principals drets que tenim en aquest país és el dret a accedir a l'aprenentatge de la llengua; no només el dret a usar-la, que, per descomptat, també existeix, sinó també el dret a accedir a aquest coneixement.

És un govern que, per exemple, fa una setmana feia pública la instauració d'acompanyants per a ciutadans que no saben català per dur a terme una sèrie de tràmits. És un govern que –i en parlaré després una mica més– treballa per potenciar els cursos d'acollida amb el consorci i amb altres entitats. És un govern que no només treballa pel català; també reconeix l'aranès com a mèrit, per exemple, a les oposicions a la policia. És un govern que potencia la producció audiovisual en català. El català, després de molt de temps de trobar-se en una posició anèmica en el que era el món del cinema, s'està envolant, i cal continuar potenciant aquesta creativitat que ens ha donat jornades com la del Gaudí de l'altre dia.

És un govern que també actua en el terreny dels esports. Més de trenta-sis tallers a monitors i entrenadors arreu de Catalunya, trenta-sis tallers de formació en bones pràctiques lingüístiques.

Parlem de salut. És evident que els drets lingüístics formen part dels drets humans i, en el cas de la salut, formen part dels drets a l'atenció, a una correcta atenció. Com ja vaig explicar el dia de la meua compareixença per parlar de llengua i salut, de política lingüística en l'àmbit de salut, tenim un sistema que ara mateix no està garantint que els professionals de la salut tinguin ni la competència lingüística adequada ni la formació en drets i deures lingüístics. Però estem treballant en això. I, com sap, justament aquests dies s'estaven examinant els primers..., els alumnes que han seguit els cursos de català de diversos nivells dins del pla «Prescriu-te», que és la manera més segura de poder garantir que hi haurà..., que, davant del malalt que vol ser atès en català, hi ha algú que parla el català. Hem generat recursos d'acollida diversos en el terreny de la salut, com la «Guia fàcil per parlar en català amb els pacients». S'han realitzat i es continuen realitzant i s'intensificaran els tallers de sensibilització lingüística per a professionals sanitaris.

Parlem també, si vol, de l'àmbit educatiu. No cal dir que l'escola és una de les eines més potents a l'hora de garantir que les persones que es formen a Catalunya surtin de l'ensenyament obligatori amb les competències lingüístiques i els hàbits lingüístics de proximitat, d'estimació fins i tot per la llengua necessaris per fer..., d'una banda, per garantir els seus drets individuals i, per una altra banda, per garantir els drets col·lectius de la societat catalana a fer que la seva llengua pervisqui.

El model educatiu demana, d'una banda, professionals formats, i aquests professionals formats, per exemple, són professionals que van obtenint de forma cada vegada més ràpida el nivell C2 de català. I per això s'han posat..., s'han incrementat les places tant per aprendre català al consorci i en el Departament d'Educació. I per això s'ha permès que no hi hagi límit en les places d'avaluació de llengua catalana, a les proves del departament.

S'ha implantat el pla de foment de la llengua catalana als centres educatius, dins del qual s'han realitzat més de 1.457 tallers ULAE, que són tallers de reflexió perquè el professorat dels centres educatius sigui conscient de quina és la situació dels seus centres i pugui avaluar les seves pràctiques i modificar les pràctiques que no condueixen als resultats d'aprenentatge necessaris. S'han incrementat el nombre d'aules d'acollida fa poc, fa dos mesos, si no recordo malament, amb cent disset tècnics més.

Parlem també, si vol, de formació d'adults. Certament... Deixi'm que digui una cosa. La xifra de 2.300.000 persones que volen aprendre català és la xifra de persones que estarien interessades a aprendre la llengua. No són persones que estan fent cua l'una darrere l'altra als cursos de català. Però certament cal incrementar de forma substancial l'oferta de llengua catalana per a persones adultes. I per fer això l'estratègia que tenim –i ja l'hi he comentat alguna vegada– és, d'una banda, reforçar el consorci. És molt important que les més de cent mil places que s'ofereixen cada any –repeteix la xifra: més de cent mil places–, que no han parat de créixer, s'incrementin encara més, que puguin oferir-se en altres horaris. Però no només això, necessitem també –i estem treballant just en aquesta direcció– la incorporació d'altres

actors, actors del món del treball, molt especialment, per poder dur a terme aprenentatges també en el món del treball.

Parlem..., no ha parlat de l'àmbit del comerç o de l'àmbit de l'empresa. Aquesta tardor hem dut a terme un pla pilot a Sant Andreu de Palomar consistent a informar els locals, els establiments, de la normativa lingüística i, per altra banda, per oferir-los programes de formació *in situ*, de tal manera que els treballadors que estaven a bars, a restaurants, a comerços poguessin tenir unes primeres nocions de llengua que permetessin començar a trencar aquest primer pas, que sovint és difícil de fer, de començar a incorporar-se a l'aprenentatge de la llengua.

Duem a terme els plans Ofercat. I per què no dir-ho? Certament, no hem aconseguit, encara, que el català es trobi en la posició que caldria pel que fa al món empresarial. Però, per exemple, hem aconseguit que Carrefour, que DIA, que Triodos Bank, que KutxaBank, que Securitas Direct, Iberdrola, TikTok, Twitch, Amazon Locker, Electrolux, AEG, Bimba y Lola, Diesel, etcètera, etcètera, hagin entrat a utilitzar la llengua catalana.

I deixi'm acabar. Hem intentat satisfer el màxim de drets lingüístics. Per exemple, dins del món de la salut, el nostre suport a la traducció i la incorporació del català a eines tecnològiques, facilitant que el català es trobi. El programa Astraia, per al diagnòstic ginecològic. El Gero és una aplicació per a familiars de persones en residència. Una app per a suport a la lactància, programaris, dictàfons perquè els metges puguin dictar la història clínica directament i no hagin d'estar... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Treballem... Bé, continuaré tot seguit. Vinga.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé; gràcies, conseller. Està bé que reconegui que no s'ha fet prou fins ara. Com ha començat el seu discurs, ha reconegut que no s'ha fet prou, i això jo crec que està bé, que reconeguem aquestes mancances. També no m'ha dit res –i això no m'acaba de convèncer– sobre la immersió a l'escola. No n'hem parlat, d'aquest tema.

Nosaltres creiem que per canviar la situació actual del català sí que cal una acció intensa, continuada, una feina organitzada, sistemàtica, arreu del país. Però que no n'hi ha prou amb això, sinó que també per canviar el rumb, per fer-lo virar, cal un cop de timó. Cal alguna cosa que, si estem anant en una direcció, fem un acte que ens faci canviar de direcció i enfocar cap a on volem anar. Nosaltres el que voldríem és que aquest cop de timó fos que, davant de les ingerències i de les imposicions dels tribunals espanyols per acabar amb l'escola en català, des del Govern, s'impulsés una resposta a nivell de país, més enllà de la comunitat educativa, i que la coordinem arreu dels Països Catalans, que mobilitzem tota la societat catalana per defensar aquesta immersió de l'escola en català.

Això és possible amb un govern del PSC a la Generalitat? Nosaltres creiem que no, que aquest no serà el cop de timó que farà el seu Govern. És més, ens preguntem com és possible que, en un moment que tots reconeixem que és d'emergència lingüística, encara no s'hagi publicat una eina que és indispensable, que és una eina necessària, com l'enquesta d'usos lingüístics de la població en català. Com pot ser que encara no s'hagin publicat els resultats d'aquesta enquesta d'usos del 2023, que era quan s'havia d'haver publicat?

Nosaltres el que pensem és que els resultats de l'enquesta els tenen. Pensem que els resultats són tan nefastos que posen de manera eloqüent el retrocés de l'ús de la llengua, que queden molt en evidència.

I, per últim –i això de veritat ens preocupa–, el que creiem és que estan esperant a tancar l'acord del pacte nacional per la llengua per publicar aquesta enquesta.

I això, des del nostre punt de vista, és una instrumentalització, no? Pretendre que el pacte nacional per la llengua sigui com una mena de posada en escena del PSC salvant la llengua després de veure els resultats que surten a les enquestes.

Conseller, miri, la CUP li proposem tres coses respecte a aquest pacte nacional per la llengua. Creiem que ha de ser un pacte que blindi el català de debò, no un acord de mínims, que el defensi de l'amenaça dels tribunals espanyols que volen imposar percentatges a les escoles, que posi recursos perquè aquests 2.300.000 persones que volen poder aprendre català ho puguin fer, i que passem a tenir aquest orgull de llengua que ens ajudi a passar del coneixement a l'ús.

Que sigui un pacte que sigui nacional, que sigui de país, que no sigui un acord signat només entre els partits, sinó que inclogui entitats, que inclogui totes les administracions, tota la societat, a tots els nivells, perquè aquest compromís és el que farà que realment vagi de debò.

I, per últim, que aquest pacte nacional..., que el seu objectiu sigui la llengua, no netejar la cara del PSC més espanyolista de la història, que, fins i tot, aquí, en seu parlamentària, hem hagut de sentir el president parlant en espanyol.

Conseller, a la CUP som tossudes de mena i volem viure plenament en català. Vostè què vol, conseller: que visquem en català o que es voti el PSC?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per fer la rèplica, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

A veure, deixi'm començar dient-li que els resultats de l'enquesta d'usos lingüístics de la població no s'havien d'haver publicat el 2023. S'havien d'haver recollit tots el 2023. Per qüestions administratives, es van recollir entre el 2023 i el 2024. Que algun periodista elucubri sobre si això té algun tipus d'intenció política, doncs, miri, no hi puc fer re, però no hi és.

Bàsicament, el que hi ha hagut és que es va endarrerir la recollida de dades, i, per tant, el que hi ha hagut és..., essencialment, s'ha fet l'anàlisi de les dades, l'Idescat ha treballat al seu ritme. I miri si està poc planificat que ja se sap el dia que sortirà, que és el dia 19 de febrer. Aquell dia, el 19 de febrer, les dades es faran públiques.

Dit això, deixi'm que... Jo crec que jo soc més ambiciós que vostè, perquè jo crec que no hem de limitar o no hauríem de limitar la política lingüística a l'educació, només a una resposta estrictament en el terreny judicial, una mobilització... No, miri, jo crec que ara ja és el moment que ens plantejem seriosament que el model lingüístic educatiu a Catalunya que es va crear als anys noranta, que es va mig reformar als anys 2000, i que ha tingut la seva vida, hem de revisar-ne les bases, i hem de treballar profundament per veure què és el que ha canviat.

Per què va funcionar relativament bé el model lingüístic escolar als anys vuitanta? Per la conjunció d'una sèrie de factors. D'una banda, professorat que tenia competència en la llengua i que tenia molt clara la seva missió, que era transmetre la llengua a un alumnat que sovint no la tenia com a primera llengua.

Perquè hi havia una situació demogràfica determinada, que feia que es trobessin a les aules percentatges de nanos que tenien el català com a primera llengua o que no l'hi tenien, que eren prou similars. I això facilitava que els uns i els altres parlessin la llengua, perquè es trobaven més sovint en aquesta interacció horitzontal.

Perquè hi havia unes pedagogies també que feien que el professorat interactués intensivament –i això qui ha estat en una aula d'immersió clàssica sap perfectament a què em refereixo– amb els alumnes. I això permetia convertir el català en la llengua d'interacció també entre molts dels alumnes.

Perquè teníem una exposició al català i al castellà en els mitjans de comunicació que no té res a veure amb la que tenim ara mateix. Tot això ha canviat. Va començar

a canviar als 2000, a partir de l'any 2000, amb l'arribada del que aleshores en vam dir «la nova immigració», i es va fer un intent de renovar el sistema, el model lingüístic educatiu.

Però ara ja estem en una altra pantalla, i en aquesta altra pantalla necessitem incidir de nou de forma molt seriosa en el model lingüístic que tenim. I per fer això, miri, ens cal complicitat. I té tota la raó: necessitem la complicitat, però la complicitat de tots els actors socials.

Necessitem la complicitat, per exemple, de les universitats, que prenguin com a seu el repte de tornar a ensenyar de quina manera es pot fer immersió lingüística, cosa que durant molt de temps ha anat quedant en un segon lloc.

Necessitem la complicitat, també l'autoexigència per part també del col·lectiu de professorat, i la il·lusió, perquè tot sovint aquesta il·lusió s'ha difuminat per molts motius. Ara no entraré a dir quins són, però tot sovint no hi ha aquell compromís amb la llengua.

Les generacions van canviant. Necessitem, per tant... Evidentment, calen recursos. Cal, per exemple, també que ens plantejem: si els nostres nens arriben als centres educatius amb una gran exposició al castellà, prèvia a l'entrada a l'escola, necessitem que tots els centres educatius, per exemple, les llars d'infants, prenguin consciència del seu paper absolutament rellevant com a eina d'aprenentatge precoç de la llengua catalana i de socialització de la llengua catalana en comú.

Tot això, evidentment, ho podem fer amb el pacte nacional per la llengua, que, com vostè sap perfectament, posa recursos; com vostè sap perfectament... Jo no faig servir mai la paraula «blindar», perquè crec que l'experiència ens diu que hi ha verbs que millor no fer-los servir, però que ens permet..., ens dota d'una eina per posar-nos d'acord per veure com protegim no només el sistema, el model lingüístic escolar, sinó les polítiques lingüístiques que necessita aquest país.

Perquè, al capdavant, crec que col·lectivament volem que aquest país continuï tenint el català com a element vertebrador de la seva identitat, compartit per tothom, sigui gent nascuda aquí o gent vinguda de l'altra banda del món, perquè tots són benvinguts.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i vuit minuts.